

ΟΜΟΛΟΓΟΣ

ΒΡΑΠΕΤΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ
ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΑΝ

№ 74

ΔΡΧ
5

Στην μου φίλη, μου διηγήθηκε το παρακάτω επεισόδιο που της συνέβη πρό καιρού:

Παύλ γνωστός της κύριος με τον οποίο την συνένε αδελφική φίλη, εφρόντισε να την συναντήσει για να την συμβουλευθεί να είνε προσεκτικότερη στις σχέσεις της και να μην κάνει επιπολαιότητες.

Ο λόγος που τον ώθησε σ' αυτό, ήταν γιατί έμαθε από κάποιον γνωστό του πως το κορίτσι αυτό είχε αισθηματικές σχέσεις μαζί του και μάλιστα είχε άρκετα εκτεθειθεί.

—Μου φαίνεται πολύ περιεργό αυτό που μου λες αγαπητέ μου, απάντησε καταπληκτική η κοπέλλα. Δεν έχω με κανέναν οιασδήποτε σχέσεις.

—Και όμως αυτός διατείνεται πως έχει καλύτερα.

—Ποιος είν' αυτός;

—Ο τάδε.

—Σε διαδέξαω πως μου είνε τελείως άγνωστος.

—Μα πώς; Δεν έπληγατε μαζί στη Κηφισιά, στο Φάληρο και ακόμη ένα ταξίδι ως την Τήνη;

—Επιμένω ότι δεν τον γνωρίζω. Αυτά ει-πε ποταμιά.

Αυτή ήταν η πραγματικότητα. Επρόκειτο περί παραμυθιάς. Το κορίτσι δεν ήξερε τον κουκουλολόγο αυτόν ούτε καν ψήνι!

Σε λίγες μέρες της εδόθηκε η ευκαιρία να το αποδείξει στον αμφισβηλούντα φίλο της και να δώσει μάλιστα ένα γερό μύημα στον παλαιανθρωπάκο αυτόν!

Πόσοι τέτοιοι άστοχοι παλαιανθρωπάκοι περνούν για κύριοι...

Γιατί ένας άνδρας, αν είνε κύριος και αν ακόμη έχη σχέσεις με μία γυναίκα, ποτέ του δεν θα το πει. Άλλα η καυχησιολογία είνε ένα από τα κυριώτερα γνωρίσματα των περισσότερων ανδρών. Πολύ σπανίως θα βρεθίητε μπροστά σε άνδρα που να μην έχη να μιλήσει για έρωτικές του επιτυχίες. Οι πιο πολλοί πάντα κάτι έχουν να πουν γύρω από αυτό το ζήτημα. Σου διηγούνται άπειρες έρωτικές ιστορίες, που πολλές φορές είνε ανύπαρκτες στην πραγματικότητα και μόνον ως αποκομίσιμα της φαντασίας τους πρέπει να τις παύσεις. Άλλωστε: «όπου άκουσ πολλά κεράσια».

Γιατί το κάνουν; Είπαμε: Γιατί είνε καυχησιολόγοι. Θέλουν να μας καταπλήσουν! Ζητούν να επιβάλλουν, να δώσουν φωτοσφαιρό της. Αφροσύνη—συγγνώμη, της βόλας ή της αλάδας.

Άκουσ π.χ. τον Άλκο να σου λέη:

—Ήρθε σήμερα στο γραφείο ένας «τάκος»!

—Αν το άπαντησες:

—Ναι, μα δεν θάνα για τα δόντια σου. Έκείνος, θέλας για το σέξ-άππλ του;

—Τι λες καλέ; Ξέρωμε δα από γυναίκες.

—Όπου σημαίνει, πως δεν του ξεφύγει καμ μία απ' αυτές, που θα δάλει στέ μπε.

Μα η καυχησιολογία τους δεν περιορίζεται σ' αυτό μόνο το ζήτημα. Για όλα σχεδόν εννοούν να καυχούνται.

—Μα μέρα να λείψω γ'ω απ' το γραφείο θα πάνε όλα κατά διαόλου, τους άκουσ και σου λένε.

—Τι λες, αδερφέ;

—Άλλω! Τι νομίζεις; «Ελπίσα πέντε μέρες την άλλη φορά και τα κάμανε θάλασσα!

Αυτό, εννοείται, το πιστεύουν όλοι όσοι βρίσκονται στην ίδια υπηρεσία. Καθένας για λογαριασμό του, εννοεί ν' αποδοσθί στον έ-αυτό του τις μεγαλύτερες Ικανότητες. «Αν λείψω αυτές, σου λέει.

—Πάνω πουλιά στον άέρα! σου λέει άλλος.

Το δτι, παθαίνει τη μία γκάφα άπάνω στην άλλη δεν έχει σημασία:

—Ήθελα και την έπαθα. Σ'αν δεν ήθε-λα μπορούσε να μου τη φέρη αυτός;

—Ε, βέβαια. Το έξυπνο πουλί από τη μύτη πιάνεται.

Εγνώρισα κάποτε κάποιον —και σαν αυτόν υπάρχουν κάμπολλοι— που έννοουσε η γνώμη του να γίνεται σεβάση απ' όλους γιατι όπως έλεγε, τον διέκρινε δευδερκής, πείρα, ευθυκρισία, τετράγωνη λογική και τά τοιαύτα.

Απ' αυτά τα υποτιθέμενα προσόντα άρρω-μενος, συνήθε να λήη:

—Δουλεύει, ντε... Κάθε μου σκέψης θα σί-ζετα, στον όρθολογισμό, Δεν πέφτω ποτέ μου έξω.

Πού ήταν το αποτέλεσμα;

Εμπλέξε με μία κοπέλλα κατά τον θλα-φωδέστερον πρότο. Και λέω «θαλαφωδέστε-ρον» γιατί Ισάως το τέλος σχεδόν είχε πι-φύγει πως στην κοπέλλα αυτήν είχε διαχα-

Η ΜΑΧΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΟΣ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Ο Άνεμος έμπηκε όρμητικός από το παράθυρο. Τον υποδέχθηκε η Σόμπα του σπιτιού με πολλή ψυχρότητα.

—Τι θέλεις; τον έρωτησε.

—Ερχομαι έκ' μέρους του Χειμῶνος απήντησε ο Άνεμος.

—Ε, λοιπόν;

—Μ' έστειλε να σ'α πω, ότι σε λίγο θαχώμε πόλεμο.

—Πού είνε τώρα ο Χειμῶνος;

—Όπου νάναι, φθάνει. Έχει συγκεν-τρώσει πίσω από τα όρη το θαρύ πυρο-βολικό των θρονών τις ρομφαίες των ά-στροπών και τα θλιμένα της έροχής και της χαλάζης και έτοιμάζεται για την έ-πίθεση!

Η Σόμπα, μόλις τάκουσε αυτά, σ' ν α-ψ... από το θυμό της. Κι' έσημανε συ-ναγερμό όλων των ειδών και έφοβίων.

που έχουν αναλάβει την άμυνα κατά του Χειμῶνος:

—Επαινωφόρι, Όμπρέλλα, Καπαρντίνα Παπούτσια, Γαλότσες, Γάντια, Μαλλινές Κάλτσες, Παλτόμα! Πού ελάθε; Τρέψτε ό-λοι εδώ! Φθάνει ο έχθρος.

Προσέλησαν πρώτα τα Παπούτσια. Η Σόμπα τ'α εξέτασε προχειρώς και τ'α ρώ-τησε:

—Ελάθε, έτοιμα ν' αναλάβετε ρόλον ύ-περῶντων;

—Μάλιστα.

—Σε λίγο, στους δρόμους ο' άπλωθῃ η λάσπη. Συνεπώς πρέπει να μποήτε να κάνετε εύκολα, καταδύσεις στο θυβό. Μή καταλάβετε;

—Καταλάβαμε, απήντησαν τα Παπου-τιά. Είμαστε Ικανά να τρέψωμε υπό την έπίφάνειαν των υδάτων με ταχύτητα τριών κόμβων.

—Κόμβων; Έκαμα μ' έκπληξιν η Σό-μπα. Που τους έήρακε έσείς τους κόμ-βους;

—Στά, κορδόνια μας απήντησαν ύ-περῶντως τα Παπούτσια.

Αλλ' η Σόμπα τ'α άγριοκτύπησε γι' αυτή την θρασύειά επιδεινεί πνεύματος και τα Παπούτσια έυπεισαν να... δαγκώσουν τη γ λ ω σ α τους.

Κατόπιν ήρθαν το Έπαινωφόρι το Πουλ —όδερ, το Κασκόλ και οι Μάλλινες Κάλ-τσες.

—Εσείς έξέρετε τη δουλειά σας, τους είπε η Σόμπα. Θα αναλάβετε την ά ε ρ ά μ υ ν α.

Τα άνωτέρω είδη κατένευσαν σιωπη-λώς. Η Σόμπα έστράφηκε Ιδ' ατέρως προς τις Κάλτσες και τους είπε:

—Μην ξεγνάτε ότι απαγορεύεται η χρή-σις άσφουγιόγων.

Οι Κάλτσες δεν απήντησαν.

—Και η Καπαρντίνα; ρώτησε η Σό-μπα.

Πού είνε η Καπαρντίνα; Δεν την βλέπω.

Το Κασκόλ έκίνησε πένθιμα τ'α κρόσια του.

—Σκοτώθηκε η δόλια απήντησε —Πότε;

—Τόν Άπρίλιο του 938.

—Ω, ατί καιρὸν έδιάλεξεν ο Χάρος να την πάρη! Τότε π' άνθιζαν τα καυρία κι' έβγαζε η γη Χροτόρι; Και σε ποιο πε-δίον μάχης έσκοτώθηκε;

—Στό, Δημοκρατία!

—Πρέπει να πάμε να στεφανώσωμε τον τάφο της.

—Αστειεύσεθε; είπε με τρόπο το Έ-παινωφόρι. Άν πάμε μέχρι εκεί, κανείς μας... δεν θα γυρίσῃ πίσω.

Η Σόμπα έκτύπησε πάλι γύρω της και διεπίστωσε νέαν άπουσία.

—Η Όμπρέλλα που είνε; ρώτησε.

—Στη γωνία έχει στηριχθῃ και όνειρεύ-εται, απήντησε το Πουλ-όδερ.

—Ω, η όνειροπόλος! Θα έλθῃ και πά-λι, το όραμα της Ειρήνης. Α' μα είνε αδιόρθωτη! Έγινε κάποτε το ειοηνικό σύμβολο και δεν έννοεί να τ'α ξεχάσῃ. Δέ-θλπει ότι η πόρτα εξέσπασε και την έκα-με μούσκεμα; Πέστε της να πάρῃ τ'α θρεμ-μένα της και να έλθῃ εδώ.

Την είδοποίησαν και η Όμπρέλλα ήρθε τρεχάτη:

—Τι συμβαίνει; ρώτησε με άνοσημονη-σία. Μήπως θαχώμε καμμία... διάσκεψι Ειρήνης;

—Άλλ' αούδεις της έδωσε προσοχή.

Στην πολεμική πρόσκλησι της Σόμπας απήντησε και η Πόρτα του έσωματιού μ' έναν τριγμό.

—Είμαι κι' εγώ έτοιμη είπε, ν' άντι-μετωπίσω το κρύο.

—Ωσεία! της είπε η Σόμπα. Άλλά να προσέχῃς, διότι το καλοκαίρι σ' έχει διαφθείρει. Όλη την ήμερα σχεδόν έμ-νες άνοιχτή, για να μασάζῃς άέρα και θρο-σία. Τώρα πρέπει να τ'α ξεχάσῃς όλ' αυ-τά και να μη λημονήσῃς να κλείνῃς έρμη-κώς.

—Μάλιστα, απήντησε η Πόρτα. Έγώ αναλαβάνω κατά του Χειμῶνος το Έ-παινωφόρι. Α' π ο κ λ ε ι σ μ ο υ.

Τελευταία προσήλθε το μαντίλι της μύ-της η άλλοως ρινόμακτρον.

—Έλα κι' εσύ, Μπορείς κάτι να προσ-φέρῃς, του είπε η Σόμπα.

Μπορώ να προσφέρω πολλά, όχι λι-γώ, απήντησε μ' έπαρσιν το μαντίλι. Έ-γώ δεν μπορώ να λείπω όταν το μέτωπο καταρρέῃ καθ' ότι είμαι άπαραιτήτων εις πάσαν κ α τ α ρ ο ο η ν.

—Μαί, έχεις δικιο, του είπε η Σόμπα. Έσὺ τὸν Χειμῶνα είσαι χρήσιμο για κάθε συναχωμένην οίνα.

—Βεβαίως, απήντησε το μαντίλι. Για κάθε κομψήν ρίνα και για κάθε ρίνον κο-νώς μύτον. Μόνον εγώ μπορώ να άνα-χατίσω τας... πλημμύρας του Ρ ί ν ο υ.

Στη μάχη κατά του Χειμῶνος δεν άρ-κοῦν μόνο τα όπλα της γκαρνταρόμπας. Χρειάζεται να λειτουργούν καλώς και οι έφοδιοπομπές των τροφίμων. Στην κουζί-να λοιπόν γίνεται άλλος πολεμικός συνα-γερμός. Έκεί έτοιμάζονται για την στο-μαχική άμυνα κατά του κρύου όλες οι θερ-μαντικές τροφές: Φασόλια, φάσά, φακές, σολάμια, λίπη και λοιπά.

Η φάσα έτοιμάζει τους, λάκκους της για να χρῃσιμεύσουν ως παγίδες στα τάνκς του έχθρου. Η φακή στοματολογεί τα θρυλικά π α λ λ κ α ρ ι α της και έπάνω απ' όλα τ'α κρόσι, η άναντικατά-στατη ρετιόνα συγκεντρώνει το μεθυσι-κόν πυρ της κατά του ψύχους.

Όταν άρχίσουν τ'α κρύα, ποιός είν' έ-κείνος που θα κάμῃ έφοδιασμόν με μερι-κά κατοστάρια και δεν θα ιδῇ τις δυά-μεις του κατά του έχθρου... διπλές, Πο-ός θα πῇ, χωρίς να ιδῇ όλα τ'α μέτωπα να κλονίζονται και το Ιδικό του μέτωπο να... θραύεται σε κάποιαν άπρόσδεκτη κο-λώνα;

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ Σ

δδηνγηθί από τ' ατί στον παπαί...

Τι έλεγε κατόπιν;

—Ταυρίζουν οι χαρακτήρες μας!

Μη λέτε, λοιπόν, κύριοι άνδρες, παχιά λόγια και πρό παντός μην περιαιτολογή-τε. Αφηνετε να διακρίνουν οι άλλοι την άξία σας. Άν ύπάρχη, άσφαλώς θα φανῇ μια μέρα...

EYA

ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Βρε τί μυστήριο ήταν το-υ-το!.. Τι φοβερό αίνιγμα, που έταλάνιζε τον εγκέφαλον του άτυχους Παναγιωτάκη! Μα ούτε ο Άρχιμήςδης δεν θα έ-σκυβε με τόσην διανοητικήν ένταση επάνω στους κύκλους του, με όσην ο πολυπαθής σύ-ζυγος της πλέον έξωφρενικής συζύγου του κόσμου, έσκυβε επάνω στο... γασούρι του.

—Βρε Σουσοί!

—Τι είναι πάλι;

—Θα μου πῇς τελοσπάντων, μωρή, τί διάολο συμβαίνει με αυτό το γασούρι; Πάλι ανά-κατο έτσι; Πάλι νερούλιασμέ-νο; Από ποῦ το ψωνίζεις μω-ρή;

—Από την Έβγα.

—Ετσι σου τ'ο φέρνουν;

—Γιατί; Δεν σου άρέσει;

Χαρά στα μούτρα που θέλει και το γασούρι του σιδερωμέ-νο! Όρίστε μας!

Εμμένετο ο σύζυγος. Άλλά η Σουσοῦ όπως συνήθιζε σ' αυτές τις περιστάσεις, έκανε άπότομα μεταβολήν, έγύριζε τις πλάτες και έσιγοτραγου-δούσε:

Κουράζαάσθηκα να σ' άσασίγαπώωωω

Πλέον καιρός να σου τ'ο είπωώωω

πως θα μ'ε χάσῃς!

Όπου ο Παναγιωτάκης έ-τρεψε τ'α δόντια:

—Μακάρι να σ' έχανα, μω-ρή λαργάνα, να γλύτωνα! Μα χάνεται η κάλλικη δεκάρα;

Νά ήσουν καμμία τῆς προκο-πῆς...

—Βλάξ!

—Νά χαθῇς, να χαθῇς...

—Άλήτη!..

Και η Σουσοῦ έπερνούσε τραγουδώντας πάλι στην κου-

τρομερόν. Τρομερόν, δηλαδή κατά το ήμισυ. Διότι πόσες ά-πό σας φεύ! αγαπητές άνα-γνώστριες δεν κάνετε εκείνο που έκανε η Σουσοῦ για να άποκτήσετε καλήν έπιδερμίδα. Ούδεις σας κατηγορεί. Ο Θεός σας έχάρισε ωραία πρόσωπα και καθήκον σας είναι να τ'α διατηρήτε. Ο Θεός ο ίδιος έδωσε έπίσης στον κόσμο ω-ραία γασούρια και δικαίωμά σας είναι να κάνετε χρῆσιν έ-σωτερικήν η έξωτερικήν.

Άκουσε από κάπου η Σου-σοῦ ότι μία κυρία πολύ καθώς πρέπει, κάθε βράδυ, προτου κοιμηθῇ, έθαζε γασούρι στα μούτρα της και εύθηκε το φά-μακον τόσον φθηνό όσο και μεγαλοφύες. Άλλά η Σουσοῦ ήταν ταγκούνα. Νά χαλά κα-θε βράδυ τέσσερις δραχμές;

Γιατί; Τὸ γασούρι ύπρχε που ύπρχε. Έπασάλεψε τ'α μου-τρα της με τὸ μισό γασούρι και άφηνε το άλλο μισό για τὸν Παναγιωτάκην. Έβρισκε, μάλιστα, τέτοια βελτίωσι στην έπιδερμίδα της ώστε όσο περ-νούσαν οι μέρες τόσο και ά-δειαζε γασούρι περισσότερο, έτσι που ο Παναγιωτάκης, δεν έβρισκε πλέον παρά όλίγες κουταλιές. Όσο για την φα-σαρία που έκανε δεν τὸν ένδιε φρεσ άπολύτως. Η Σουσοῦ έ-κουδένιαι τις γειτόνισσες για τ'α καλλυντικά της:

—Παίρνω τις κρέμες μου απ' τους Παρισίους.

—Άλήθεια;

—Αστέιο πράμα! Έχω τὸν εξέδερφό μου στους Παρισί-ους και μου στέλνει κάθε μή-να, ταχυικά τις κρέμες μου! Μα κάτι κρέμες, κρέμες να τρελλαθῇς, αγαπητή μου! Τις δάξῃς στο πρόσωπό σου και είναι σάν βελούρο! Βελούρο!..

—Θα στοιχίζουν όμως.

—Πό!.. Καμμία έκατοστή, διακόσια φράγκα τὸ μπουκα-λάκι, όσο χρειάζεται ο εξέδε-ρός μου για να πάῃ με τὸ τραί, που λέει ο λόγος, στους Παρισίους.

—Θα έχουν και ωραίο ἄ-ρωμα;

—Κουτί, μπιέρο, κάτι τέ-τοιο η και τὰ δυο μαζί νομί-ζω. Νά σας πῶ την αλήθεια δεν την καλοδιάβασα κι' όλες τῇ μάγκα αλλά αν θέλετε την διαβάζω και σας λέω.

Έτσι η Σουσοῦ σινά - σινά έλπιστεψε και η ίδια ότι έθαζε κρέμες, φερμένες κατ' ευθείαν από τὸ Παρίσι και υόλις της έκανε έπεισόδιο ο Παναγιωτά-κης και της έθύιψε περί τί-νος επρόκειτο ένίγνετο μπαρου-τι. Συνέβη όμως μια βραδυά ο σύζυγος να γυρίσῃ μισή ὠ-ρα νωρίτερα στο σπίτι. Και αντίκρισε θέαμα φοβερό:

Η Σουσοῦ ήταν καθισμένη στον καναπέ. Είχε τὸ κεφάλι ψηλά, τὸ πόδι επάνω στο πό-δι και τὸ πρόσωπο κάτασπρο από τὸ γασούρι. Πλάι της ή-ταν τὸ κρεσδάκι μισό.

Έμεινε έμβρόντητος ο σύ-ζυγος. Όπισθοχώρησε ένα βή-μα. Κι' ύστερα έφερε τὰ χέ-ρια στο πρόσωπο κι' έβγαλε ἄγρια φωνή:

—Πό!.. Πό!..

Η Σουσοῦ ανεκίνηθη έλα-φρώς. Ύστερα άνέκνησε την ψυχραιμία της και έσήκωσε τὸ κεφάλι της βάθοντας από κά-τω απ' τὸ σαγόνι μια έφημε-ριδα για να πέφτουν επάνω τὰ γασούρια:

—Τί έπαθες, Παναγιώτη;

—Μωρή, στα μούτρα σου τὸ βάξῃς τὸ γασούρι, μωρή, κι' εγώ λέω τί διάολο γίνεται, φτού!..

—Ε, και λοιπόν;

—Και λοιπόν; Μ' άφάνεις κάθε βράδυ και τρώω τὰ ύπό-λοιπα απ' αυτές τις ἄφριες σου, δεν ντρέπεσαι, μωρή, τρελ-λάθηκες, σου έστρώσε, παλά-θωσες, να σέ κλείσω στο φρε-νοκομείο, γυναίκα στην ήλικία σου...

—Στην ήλικία μου;

—Κοντεύεις τὰ σαράντα, μωρή λαργάνα και δεν έβαλες μυαλό! Κόττα μωρέ κεί μια μωρή! Κόττα μωρέ ένα πασα-λειμμένο πράμα να συχαίνεσαι τὸ γασούρι σε όλη σου τῇ ζωή...

Η Σουσοῦ, φυσικά, έθύμω-σε. Ήταν έτοιμη να κἀνῃ καυ-γάν τρικουδερτόν. Άλλά σέ μια στιγμή είνε τὰ μούτρα της σὶν καθρέφτη και έχασε όλο της τὸ κέφι. Από τότε η μὲν Σουσοῦ έκοιβε τὰ καλλυντικά της, ο δὲ Παναγιωτάκης έσυ-χάθηκε τὸ γασούρι διὰ βίου.

Δ. ΨΑΘΑΣ

Τα σπύρτα δεν ήταν γνωστά πρό του 19ου αιώνα. Τα πρώτα εφευρέθηκαν πρό 20 περίπου ετών έτοιμίζαν δε πανάκριβα. Ένα κουτάκι με 20 σπύρτα έπληρωνόταν με 240 περίπου σημερινές δραχμές. Ήτοι, 24 δραχ. το σπύρτο!

Το αγγλικό ναυτικό απέκτησε την πρώτη του «νύμφη»... Είπε η κυρία Λάττον Μαθίου, αρχηγός των βοηθητικών γυναικών υπηρεσιών του Ναυτικού.

Πρό ημερών εξετέθη στα κρεσπολεία των Παρισίων το κρέας... δυο νεαρόν άρκου διών, 12-18 μηνών, για να γίνει... ανάρπαστο μέσα σε μια ώρα. Το κρέας της νεαρής άρκουδας είχε φαίνεται νόστιμο και τρυφερότατο... γι' αυτό οι κοιλιοδούλοι έσπευσαν να το προμηθευθούν.

Εάν αγαπάτε τις ρέγγες, πρώτε τις χωρίς τυχές... Διότι αν ζούσαν ειρηνικώς με τ' άλλα ψάρια, τ' αδελφία τους και τους ψαράδες θα κατελάμβαναν σε μερικά γούνια, όλες τις θάλασσες της υδρογείου. Οι ρέγγες αναπαράγονται πράγματι κατά εκατοντάδες εκατομμύρια σε κάθε γένια τους, κάθε θηλιάκι δε γεννά πολλές φορές τον χρόνο. Τι «ζωτικός χώρος» για τις ρέγγες! Εύτυχος υπάρχουν πολλοί έχθροι της, τόσο μέσα στη θάλασσα όσο και στη γη.

ΟΑ ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΑΤΕ...

ΟΤΙ ΠΑΡΑΓΟΝΤΑΙ ΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΦΕ;

Ο Νορβηγός καθηγητής Μπέρζεν έπαιξε γράφον οι έφημερίδες του «Όλο, διά μέσου την όποιαν ηρεία μυστική, την παραγωγή από κόκκους καφέ μιας ελαστικής ουσίας η οποία μπορεί να χρησιμοποιηθεί κατά πολλούς τρόπους στη βιομηχανία, αντικαθιστώντας το έλαιο και τα μέταλλα. Έπίσης έπαιξε την εξαγωγή από τους κόκκους καφέ της βιταμίνης Δ... χρησιμότητάς έναντιον του ραχισμού και τέλος ελαίων λεπτοτάτων διά έσπερμίας. Η πρώτη ουσία η ελαστική, έχει χρώμα ελαφνοποστό, μπορεί να καταστή κατ' έλωση διαφανής η αδιαφανής και έχει αντανάκλαση ηλεκτρονική και δραστικού χρώματος.

Η ουσία αυτή μπορεί να αντικαταστήσει τα εσπερμικά διαμερισματα άμυλων και σιδηροδρόμων γιατί εινε ελαφροτάτη και στερεά.

Α.Ο.Δ.Ο.

Η ΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΤΥΦΛΟΥΣ

Α κόμη η τηλεόρασις δεν διεδόθη άρκετά ώστε να γίνει κοινόν κτήμα, και μερικοί έπιστήμονες σκέπτονται να έρουν μια μέθοδο που θα έπιτρέψει και στους τυφλούς ν' απολαμβάνουν το θαύμα αυτό της έπιστήμης, φαίνεται θέβαια πολύ παράδειον αυτό, και όμως...

Ένας νεαρός Άγγλος έπιστήμων, ο Γουίλλιαμ Βόλστενχολμ εργάστηκε διάδοκα για την πραγματοποίησι αυτού του όνειρου. Το σύστημά του δεν διαφέρει πολύ απ' αυτό που χρησιμοποιείται σήμερα για να διαβάσουν οι τυφλοί. Τα δάκτυλά τους θα παρακολουθούν ανάγλυφες εικόνες που θα μεταδίδώνται από μεγάλες άποστάσεις και τις όποιες θα προσπαθούν να φαντασθούν, άφου δεν θα μπορούν να τις βλέπουν.

ΟΜΟΙΟΣ ΤΟΝ ΟΜΟΙΟΝ...

Σ την όρεινη και άφιδενη περιφέρεια Κάρσι της Ερζεγοβίνης μερικοί από τους κατοίκους άσκοπών ένα από τα περιεργότερα επαγγέλματα που μπορεί κανείς να φαντασθή. Κυνηγούν έχιδνες, τις όποιες με μίαν άπλουστάτη και άκίνδυνη μέθοδο, κατορθώνουν να πιάνουν ζωντανές.

Γιά κάθε ζωντανή έχιδα οι κυνηγοί αυτοί παίρνουν περί τα είκοσι φράγκα και τα έρπετά, όπως εινε ζωντανά στέλνονται σ' ένα φαρμακευτικό εργαστήριον του Βερολίνου. Έκεί τους εγάζουν το δηλητήριο και το μεταχειρίζονται για την κατασκευή διαφόρων φαρμάκων. Το περιεργόν εινε ότι το πρωτότυπο αυτό έπάγγελμα του κυνηγού των έχιδνών το άσκούν μόνο γυναίκες. Όμοιος τον όμοιον όπως λέει και η παροιμία.

ΦΡΕΝΤ ΑΣΤΑΙΡ

Ο διάσημος χορευτής και μεγάλος ήθοποιος Φρέντ Άσταϊρ γεννήθηκε σε μια μικρή πόλη των Ηνωμένων Πολιτειών, την Ομάχα, την 24ην Νοεμβρίου του 1904. Προτού γεννηθή ο Φρέντ Άσταϊρ, η Ομάχα ήταν σχεδόν άγνωστη. Σήμερα εινε τόσο γνωστή όσο και το όνομα του παιδιού της. Στην Ομάχα ευδοκίμοσε πολύ το έμποριο του κρέατος και έτσι ο Φρέντ Άσταϊρ είχε κάθε λόγο να έξεληχθή σ' έναν άριστο ζωόμπορο. Έξ άλλου ο Φρέντ είχε ένα όνομα αρκετά ένοδο για ένα ζωόμπορο: Ονομαζόταν Φρεντερικ Άουστερλιτς! Το όνομα δηλαδή της μεγαλούτερας νίκης του Μεγάλου Ναπολέοντος.

Ο Φρέντ είχε μίαν αδελφή την Άδέλα. Ήταν ένα ζωηρό κορίτσι με μεγάλες φιλοδοξίες. Ήθελε να θυγί στο θέατρο και για να κάνει μια άρχη έν έδιστασε να άνελασθ τον «Συρανό ντε Μπερζεράκ» το γνωστό θεατρικό έργο του Ροσάν. Αυτή άνελασε τον ρόλο του Συρανό προσθέτοντας στην μεταμφίση της μια τερραστία χαρτονομία μύτη και ο Φρέντ Άσταϊο έλλειψε δεσποινίδος, άνελασε τον ρόλο της έξαδέλφης του Συρανό Ρωζάνης. Κατ' αυτόν τον τρόπο ο Φρέντ έκανε την πρώτη του δημοσίαν εμφάνισι σ' ένα μεγάλο λυρικό θέατρο. Ήταν όμως τόσο όδυνηρό γι' αυτόν να υποδύεται, τον ρόλο μιας γυναίκας, ώστε από την ημέραν έκελην συζάθηκε το θέατρο.

Δεν ξαναγύρισε σ' αυτό παρά έπειτα από είκοσι χρόνια και άφου έκανε χιλιάδες χιλιομέτρα χορευόντας. Ήταν όκτώ έτών όταν ένοιωσε την πρώτη του έκελη άπονοήτρεσι. Πάντως δεν έκράτησε καμμία κακία στην αδελφή του. Αντίθετως προσεκήσσε να την φθάση στην έξελειν γιατί η Άδέλα έπαυρε καθημερινώς μαθήματα χορού και έξελεσσόταν σε μια πρώτης τάξεως χορεύτρια. Σιγά-σιγά ο Φρέντ μωείται στα μουσικά της θεάς Τερψιχόρης και άρχίζει να συναγωνίζεται την αδελφήν του. Ο Φρέντ δειχνει μεγάλην έπίδοσι στις κλακέτες, τον μοντέρνο αυτό χορό κατά τον όποιον κρατούν τον ρυθμό τα ίδια τα πόδια, ενώ συγχρόνως χορεύουν. Το υπαλλέτο και οι κλακέτες να ένα νέο είδος χορού που λαμβάνουν τα δύο αδελφία χωρίς να το καταλάβουν.

Η μητέρα τους τους θαυμάζει και έπειδή άπαιμετοποιεί μεγάλες οικονομικές δυσχέρειες άποφασίζει να τους στείλη στο Μπροντγουάϊ όπου τους βρίσκει μια θέσι στο «Όρφεον» Τσίρκου. Δύο χρόνια άργότερα άρχίζουν να κερδίζουν 200 δολάρια την έβδομάδα και έπειτα από δέκα χρόνια χορεύουν στο Λανθίν έμπρός εις τον βασιλέα της Άγγλιας. Δεν πρέπει όμως ποτέ να θάσσεται κανείς στις γυναίκες. Αυτό διαπιστώσε και ο Φρέντ όταν μίαν φορά προία η άδελφούλα του τον άφησε σά κούσ το λουτρό και έφυγε με κάποιον Άγγλον εύπαρθή που της προσέφερε το όνομά του, την περιουσία του και την καρδιά του. Έκελην παραδόντας άδελφά, τάχη και δόξα, τον παντρεύθηκε. Ο Φρέντ άποφασισε την άδελφή του και δεν άδούσε. Άποφασισε να συνεχισή

μόνος. Πώς όμως; Έποσε να παρουσιάσει κάτι πρωτότυπο και δεν έδύσσε κανόλου. Το κοινόν τον υπεδέχθη ένθουσιασμένο. Ο Φρέντ τώρα άρχισε να εμφανίζεται σε παντός είδους μουσικές κομωδιές, επιδείξεις, όπερέτες. Η Τζόαν Κράουφορντ ένθουσιασθηκε τόσο όταν τον πρωτόισε στην Νέα Όρχη, ώστε έπέμεινε να τον έχη για συμπάικη της στο νέο της φίλμ «Η κυρία τού Ντάνιγινγκ». Έτσι ο Φρέντ Άσταϊρ έπήγε στο Χόλλυγουντ.

Επί δύο έτη κανείς δεν τον έπρόσεξε. Άρχισε να πιστεύει ότι, αφού άφελόταν στην έλλειψη φωτογενείας και στους κακούς χορούς του. Για πρώτη φορά διαπίστωσε ότι ένφ ήταν καλίστος στας δύο. Ήπειρους, στο Χόλλυγουντ ήταν άγνωστος. Η μόνη του χαρά κατά τα δύο αυτά χρόνια ήταν η φίλη του η Φίλλυ Πότερ, μια γοητευτική γυναίκα της άνωτέρας άμερικανικής άριστοκρατίας.

Ο Φρέντ Άσταϊρ έκανε το ντεμπούτο του στο σούντιο της «Μέτρο Γκόλντμουν Μάγερ». Κανείς όμως δεν τον έπαιρνε στα σοβαρά, όλοι τον θεωρούσαν ένα άπλο νούμερο. Έξαιρεσι άποτελούσε η Τζόαν Κράουφορντ, η όποια έκανε το πάν γι' να τον άνελασθή. Μετά την «Κυρία τού Ντάνιγινγκ», η Ρ. Κ. Ο. τον προέλασε για να γυρίση την «Καριόκα». Τότε έγνώρισε την Τζίντζερ Ρότζερς με την όποιαν έπαψε σ' όλες τις μεγάλες του έπιτυχίες. «Ας χορεύουμε» «Δέν χορεύω πιά» «Στο χορό τόν Μιγγο» και τέλος μια μεγάλη έιδη ταινία «Το θάλα του Χωρισμού» την όποιαν δεν θα άργήσουμε να θαυμάσουμε και έμεις. Καθώς όμως άνεφέραμε στο προηγούμεν τεύχος μας, η Τζίντζερ γυρίζει όχι σπανίως διάφορες ταινίες χωρίς τον Φρέντ Άσταϊρ και τώρα θα γυρίση μια ταινία χωρίς την Τζίντζερ Ρότζερς αλλά με μίαν άλλη έπίσης διάσημη χορεύτρια την «Έλιννο Πάουελ». Η ταινία αυτή η όποια γυρίζεται ήδη στο σούντιο της «Μέτρο Γκόλντμουν Μάγερ» φέρει τον τίτλο «Μελωδίες και ρυθμοί του 1940» η γνωστή έτησι περίπου ταινία της «Εταιρίας αυτής» Άσφαλώς οι άνανώνοται μας θα ένθυμούνται, τις «Μελωδίες του 1938» ταινία στην όποια πρωταγωνιστούσε ο Ρόμπερτ Τάιλορ με την «Έλιννο Πάουελ». Πάντως προέβλεπετι ότι το νέο χορευτικόν ζεύγος της όδούσης «Έλιννο Πάουελ» Φρέντ Άσταϊρ θα σημειώση μεγάλην έπιτυχία. Πάντως ός ίδουσε πρώτα την μεγαλύτερα ταινία του παλαιού ζεύγους «Φρέντ Άσταϊρ-Τζίντζερ Ρότζερς»: «Το θάλα του Χωρισμού» και κατόπιν θα ήμπερσούμε μόνοι μας να κρίνωμε εάν το νέο ζεύγος «Φρέντ Άσταϊρ-Έλιννο Πάουελ» μπορεί να φθάση η και να κατορθώση περισσότερα από το παλαιό που έθροάμμευσε επί μίαν όλόκληρη τετραετία.

ΜΕΡΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ

Ο Φρέντ Άσταϊρ έχει ύψος 1 70, εινε γαλό λεπτός. Έχει μάτια καστονά σκούρα. Μαλλιά καστονά. Έινε έξαιρετικά συμπαθητικός και σχεδόν πάντοτε εύθυμος. Κομψός στον ύπρετατο βαθμό έχει μενέλην άδυναμία στις γραβάτες από τις όποιες έχει μερικές εκατοντάδες! Αν και εινε Άμερικανός, πολλοί τον έκλαμάνουν ως Άγγλο. Έπειδή εινε έξαιρετικά κομψός και εύγενής. Ο Φρέντ Άσταϊρ εινε ο τύπος του πραγματικού «τζέντλεμαν».

ΡΟΜΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡ Σ

ΠΟΙ ΖΟΥΝ ΤΑ ΧΕΛΙΔΟΝΙΑ

Όπως θα έξερετε θέβαια τα χελιδόνια δεν μπορούν να ζήσουν σ' αίχμαλωσία, κλεισμένα σ' ένα κλουβί. Και τουτο, όπως έχει έξακριβώθη έπειδή δέν θρίσκουν την κατάλληλη τροφή που μπορεί να τα συντηρήσει στη ζωή, άφου τα χελιδόνια, όπως πάλι, θα έξερετε, τρέφονται άπο κλειστικά από μύγες και άλλα έντομα.

Ένα χελιδόνι που τήπασσε κάποιος προυματισμένο και το κράτησε ως που έγινε καλά έτρωγε σε κάθε γεύμα του από 40 έως 60 έντομα. Και έπειδή έκανε δώδεκα γεύματα την ημέρα, χρειαζότο τουλάχιστον 600 μύγες για να μωρέσει κανονικά να τροφή, κάθε μέρα. Ποιος λοιπόν εινε δυνατόν να προμηθευτεί, τόσες μύγες την ημέρα για να συντηρήσει ένα ζωντανό χελιδόνι;

ΣΚΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΟΣ

Ένα δραματικό διήγημα της ΜΑΡΤΣΕΛΛΑ ΝΤ' ΑΡΛΕ

Η Μάγδα μισούσε την μακαρίτισσα μ' ένα μίσος αδιάκοπο, άμείλιτο. Πολλές φορές έμεινε ώρες πολλές στο δωμάτιο της νεκρής που είχε μείνει άπειραχτο, και άνειρευόταν άπίθανες συναντήσεις με την μακρινήν εκείνη αντίζηλο...

Και ήταν πραγματικά αντίζηλος, για την άβυσσο που είχε άνοιξει μεταξύ τους ο Σέργιος που την αγαπούσε άκομη, παρ' όλο ότι έν τω μεταξύ την είχαν άφαρπάσει ο θάνατος. Άκομη και τα θλιβερά μυθιστορήματα που έγραφε έφηνέροναν την άγάπη του, την νοσταλγία προς την νεκρή πρώτη γυναίκα του.

Είχε νυμφευθή τη Μάγδα σε μια στιγμή μέσης των αισθήσεων, την πρώτην έμωσ που ένοιωσε στη ζωή του, σύντομη και συγκλονιστική, άλλ' αγαπούσε πάντα τη μικρή Γκρατσιέλλα, την πρώτη του γυναίκα, την αληθινή.

Η Γκρατσιέλλα, έξη χρόνια πεθαμένη, θα ήταν τώρα είκοσιέξη χρονών, δηλαδή τέσσερα χρόνια παραπάνω από τη Μάγδα, άλλ' είχε μείνει και θάμνε για πάντα στην άνάνησι του Σέργιου η μικρή ξανθούλα που είχε τόσην άνάγκη προστασίας, ώστε μόνη της δεν ήταν ικανή να ζήτηση ούτε μια κορδέλλα.

«Ήταν τόσο διαφορετική από σένα!...» έλεγε κάποτε ο Σέργιος κυτώντας ψυχρά τη Μάγδα, που ήταν γερή και δυνατή, γεμάτη πρωτοπειποίησι και δραστηριότητα, στην άνησι της μελαχρινής όμορφιάς της.

Από ηλικία δεκαέξη χρονών η Μάγδα έκέρδιζε το ψωμί της σκληρά, εργαζο-

μένη ως δακτυλογράφος για να συντηρήσει τη μητέρα και την αδελφή της. Και τώρα άκομη, άν και ο Σέργιος ήταν άρκατά εύπορος, έξακολουθούσε να εργάζεται, έπειδή δεν μπορούσε να μείνη άνεργη στο σπίτι, και ήθελε πάντα να βρίσκειται σε δουλειά.

Ναί, η Μάγδα ήταν διαφορετική από την όμορφη ξανθή κοκλίτσα, που άγαπούσε τόσο τα κοσμήματα, τα παιγνίδια και κάθε τί παιδικό, όπως έφηνέρονε το δωμάτιό της που είχε μείνει άνεπαφο έπειτα από τόσον καιρό.

Πολύ συχνά, ύπακούοντας σε μια νοσηρή περιέργεια, η Μάγδα έψαχνε μέσα σ' αυτό το δωμάτιο, άνοιγε τα συρτάρια ένδς μικρού γραφείου που ήταν γεμάτα γράμματα παλαιών συμμαθητριών της πεθαμένης, φωτογραφίες, σουβενίρ και κομμιόν. Σ' ένα κοντί, που ήταν άκόμη γεμάτο από ώραιο έπιστολόχαρτο, η Μάγδα βρήκε ένα κλειδάκι που το παρατηρούσε πάντα σκεπτική και δεν μπορούσε να κατλάβη σε τί έ χρησιόμεινε. Άλλά μια μέρα που έγινε γενική καθαριότης στο σπίτι, η γρηά υπηρέτρια έξεκρέμασε όλα τα κάδρα για να τα ξεσκονισή, και η Μάγδα είδε στον τοίχο μια στενόμακρη τρυπίτσα.

—Είμαι ένα ντουλαπάκι του τοίχου, της εινε η υπηρέτρια. Τό κλειδί έχάθηκε έδώ και πολλά χρόνια και από τότε κανείς δεν τόχει άνοίξει.

Μόλις έμεινε μόνη η Μάγδα έψαξε άνέσως στο κοντί για να βρή το κλειδάκι. Και, όπως είχε φαντασθή, ήταν το κλειδί του μικρού ντουλαπιού. Μια μυροδιά ξερόν λουλουδιών και μούχλας, μια μυροδιά τάφου την χτύπησε στο πρόσωπο μόλις το άνοιξε, και την έκανε ν' ανατριχιάσει.

Στο μικρό κολλώμα του τοίχου βρήκε πολλές φωτογραφίες ένδς ώραιου μελαχρινού νέου με θλιμμένα και αθάνατα σαν κι' αυτά που έχουν οι νέοι που έχουν βασανισθή στη ζωή, άλλα έγιναν οι χαϊδεμένοι των γυναικών. Βρήκε μια δέση έπιστολές, κιτρινιασμένες από τον καιρό, και τα χέρια της έτρεμαν καθώς τις έπανε.

Ήταν γράμματα έρωτικά. Η μικρή και ντροπαλή Γκρατσιέλλα, που είχε παντρευτή δεκαοκτώ χρονών και πέθανε στα είκοσι, είχε άπιστήσει στον άνδρα της από τους πρώτους μήνες του γάμου τον, δίχως να το πολυσκεφθή, «θέλοντας να παραστήση την ήρωίδα μυθιστορήματος», όπως έλεγε σ' ένα από τα γράμματα.

Με την ψυχή πλημμυρισμένη από άντρια χαρά και μίσος θραμβεντικό, η Μάγδα ένοιωσε για πρώτη φορά πως ειναι δυνατότερη από την πεθαμένη. Ήταν άρκετό να διαβάση ο Σέργιος ένα μονάχα από τα γράμματα αυτά, για να διαλυθή για πάντα η άνώφελη άγάπη που τον έδασάνιζε. Ο Σέργιος δεν ήταν από τους ανθρώπους που μπορούν μαζί ν' αγαπούνε και να μισούν. Η Μάγδα έκάθησε σε μια πολυθρόνα δίπλα στο θαναμένο τράκι κι' έκύταξε προκλητικά μίαν εικόνα της Γκρατσιέλλας που της χαμογέλουσε από τον άντικοντό τοίχο. Και μέσα της ένοιωσε πως έθυσσε για πάντα η μεγάλη φλόγα της ζήλειας.

Έξαφνα, ένα χέρι έπεσε βαρό στο μπράτσο της, ένφ μια φωνή που έδυσκολεύτηκε να την άναγνωρίσει, έλεγε θραχνά: —Τί γράμματα ειναι αυτά;

Έστράφηκε άτότομα και με μίαν άνατριχίλα χαράς διέκρινε για πρώτη φορά στα μάτια του Σέργιου ένα μαρτύριο ζήλειας και άγάπης.

«Μήνες τώρα ζούμε έδώ μέσα σαν δυο ξένοι, ο ένας προς τον άλλον, δεν άχομίζεται καθόλου μαζί μου, δεν μου μιλά, δεν ένδιαφέρεται τί κάνω. Πώς ειναι δυνατόν να με κυττάη τώρα κατ' αυτόν τον τρόπο;» άναρωτήθηκε με άπορία. Έπίσης και ο Σέργιος ένοιωσε να τον πλημμυρίζη ένα κύμα νέων έντυπώσεων, όδυνηρόν και φοβερόν, και τέτοιον σκέψαν, που δεν φαντάσθηκε ποτέ ότι μπορούσε να του προκαλέση η Μάγδα. Η Μάγδα, την όποιαν στα δυο χρόνια που ήταν παντρεμένοι είχε συνήθισι να θεωρή σαν στολίδι του σιωπηλού και θλιβερού σπιτιού του, η Μάγδα που γινόταν όλο και πιο χλωμή, πιο σιωπηλή και στενοχωρημένη σαν να την έσασάκανε μια μυστική άρρώστεια, που δεν γελούσε πιά όπως πρίν, δεν τραγουδούσε...

—Τί γράμματα ειναι αυτά; επανέλαβε ο Σέργιος με άλλαγμένη φωνή.

«Ζηλεύει, λοιπόν; Υποφέρει;» Για μερικές στιγμές η χαρά και η έκπληξις ήταν τόσο μεγάλες, που η Μάγδα τον έκύταξε σαστισμένη, δίχως να κάμη την παρρηλική κίνηση, δίχως να προσέχη λέξι. Μετά έχαμήλωσε τα μάτια επάνω στα γράμματα, άναστατωμένη. Γιατί τα γράμματα αυτά άποτελούσαν την άπόδειξη της προδοσίας της Γκρατσιέλλας, θα κατέστρεφαν την εικόνα της στην καρδιά του, θα της έδιναν την άγάπη του Σέργιου, τον όποιον θα μπορούσε επί τέλους να καταντήρη, και θα έσημείωναν το τέλος μιας σκληρής ζήλοτυπίας, τη γαλήνη έπειτα από ένα μαρτύριο δύο έτών.

Αότη θα ήθελε να τα διαβάση ο Σέργιος τα γράμματα εκείνα. Γιατί λοιπόν την έπιασε ξαφνικά αυτός ο φόβος, γιατί ένοιωσε ένα αίσθημα ένοχής, μίαν έπιθυμία να φύγη, να τα κρύψη για να μην τα

δρῃ ποτὲ κανεῖς καὶ νὰ μὴν τὰ διαβάσῃ;
Ἡ Μάγδα σηκώθηκε ἀργά, σφίγγοντας τὰ γράμματα στὸ στήθος της, σὰν νὰ θέλε νὰ τὰ προστατεύσῃ. Καὶ ἔξαφνα ἐκατάλαβε πὼς ἦταν καθήκον της νὰ τὰ κρύψῃ ἀπὸ τὸν Σέργιο καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλον, αὐτὰ τὰ γράμματα ποὺ δὲν ἀνήκαν παρὰ μονάχα στὴν Γκρατσιέλλα, δηλαδὴ σὲ μιὰ νεκρή.

Ναί, ἡ Γκρατσιέλλα ἦταν νεκρή! Τὸ σκέφθηκε αὐτὸ μὲ ἀπορία σὰν νὰ τὸ καταλάβαινε γιὰ πρώτη φορὰ, ἀφοῦ στὴ φοβερή της ζήλεια τὴν ἐβλεπε πάντιμο προστά της, ὀλοζώνταν, δυνατὴ, νικητρία, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα δὲν ὑπῆρχε πιά. Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἐγκλήμα της, τὴν ἀπάτη καὶ τὴν προδοσία εἶχε περάσει ὁ ἐξαγνισμὸς τοῦ θανάτου ποὺ ἐπρόσταζε τώρα σεβασμὸ καὶ σιγὴ.

«Ἄν τοῦ ἔδινε αὐτὰ τὰ γράμματα, ἀν ἀγόραζε τὴν γαλήνη καὶ ἴσως τὴν εὐτυχία σ' αὐτὴ τὴν τιμὴ, δὲν θὰ μπορούσα πιά νὰ βαδίσω μὲ τὸ κεφάλι ψηλά, ἐσκέφθηκε ἡ Μάγδα, ἐνῶ ἕνας νέος πόνος πρὸ μεγάλου καὶ ἀπελπιστικῆς ἀπ' αὐτὸν ποὺ τὴν ἐθασάνειε δυὸ χρόνια, τῆς ἐσφίγγε τώρα τὴν καρδιά.

—Εἶναι ἐρωτικὲς ἐπιστολές; εἶπε ὁ Σέργιος ἀφοῦ ἔμεινε ἀκίνητος σιωπηλός. Ἐσὺ, Μάγδα, ποῦ σ' ἐνόμιζα πολὺ καλύτερή μου... πολλὲς φορὲς εἶχα τύψεις ποὺ σκεπτόμουν ἀκόμη τὴν Γκρατσιέλλα, γιατί ἐνόμιζα ὅτι σὲ ἀδικούσα, καὶ ὅμως ἐσὺ...

Καὶ ἐνῶ ὁ Σέργιος ἐξακολουθοῦσε νὰ μιλά μὲ δραχνὴ φωνὴ γεμάτη πίκρα, ἡ Μάγδα ἐκατάλαβε μὲ μίαν, μὲ ἀπελπισία καὶ φρίκη, ὅτι ἀν δὲν τοῦ ἔδινε αὐτὰ τὰ γράμματα θὰ τὸν ἔχανε γιὰ πάντα, γιατί δὲν θὰ μπορούσε ποτὲ νὰ τὴν ἀγαπήσῃ. Καὶ ὅμως τὰ χέρια της σφίχτηκαν περισσότερο σὲ μιὰν ἀπελπισμένη προσπάθεια νὰ προστατεύσῃ αὐτὰ τὰ γράμματα τῆς γυναίκας ποὺ εἶχε τόσο μισήσει, νὰ προστατεύσῃ τὴν τιμὴ καὶ τὸ παρελθόν της. Κι' ἕνα παράξενο αἰσθημα ἀλληλεγγύης μὲ τὴν νεκρή, ἐπιλημμύριζε τὴν ψυχὴ της, ἕνα αἰσθημα φοβερὸ καὶ μυστηριώδες.

—Δώσε μου αὐτὰ τὰ γράμματα!
Γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα ἡ Μάγδα ἐδί-στανσε ἀκόμη, ἐνῶ δυὸ ἀντίθετες θελήσεις ἐπάλευαν μέσα της: ἡ δίψα της γι' ἀγάπη καὶ χαρὰ, καὶ ἡ ἀδύνατη φωνὴ τῆς Γκρατσιέλλας, τῆς πεθαιμένης ἀντιζήλου. Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ Σέργιος ἐπροχωροῦσε γιὰ νὰ τῆς πᾶρῃ τὰ γράμματα, αὐτὴ τὰ πέταξε στὴ φωτιά ποὺ ἔκαιγε στὸ τζάκι. Τὰ εἶδε νὰ μαρρίζουν καὶ νὰ καίγονται γιὰ πάντα, παίρνοντας μαζί τους τὴν εὐτυχία καὶ τὴν ἀγάπη... Μετὰ ὄρχισαν ὅλα νὰ στριφογυρίσουν καὶ σωριάστηκαν λιπόθυνη.

Ὅταν συνήλθε, ὁ Σέργιος ἦταν γελαστός μπροστὰ της, γλωφῶς, μαραμμένος, καὶ τῆς φιλοῦσε τὰ χέρια.

Κάποιο γράμμα εἶχε πέσει ἔξω ἀπὸ τὸ τζάκι καὶ δὲν καταστράφηκε. Αὐτὸς τὸ εἶχε πάρει, τὸ διάβασε καὶ ἐκατάλαβε.

ΜΑΡΤΣΕΛΛΑ ΝΤ' ΑΡΛΕ

Χιοῦμορ

ΜΕΓΑΛΟ ΠΡΑΓΜΑ!

*Ένας θαύμπλουτος περνώντας ἐμπρὸς ἀπὸ ἕνα ζητιάνο, τοῦ βάζει στὸ χέρι ἕνα πενήνταλέπτο.

—Νὰ ζήσης, ἀφέντη, λέει ὁ ζητιάνος, ὁ Θεὸς νὰ σοῦ τὸ ἀνταποδώσῃ χίλιες φορές. —Δηλαδή, πεντακόσιες δραχμές! μουρμουρίζει ἀπομακρυνόμενος ὁ θαύμπλουτος, μεγάλο πράγμα!

10

ΕΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ ΜΕΓΑΛΟΥ ΠΑ-

ΘΟΥΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΚΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ

Ιουδή

Ἡ ἀνέρεσιν κὸρῃ
τῷ Βεδοῦλῃ

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

15bn

—Χάν, παραφέρεσαι, εἶπε σὲ αὐστηρὸ τόνο ὁ ἀρχιερεὺς. Μιλεῖς χωρὶς νὰ σκέπτεσαι. Δὲν πρόκειται γὰ κάμης καμμιὰ θυσία. Ἡ θυσία τοῦ ἐρωτὸς σου εἶναι ἀσώμαντη ἐμπρὸς στὴ σωτηρία τῆς πατρίδος. Πρόκειται μόνον καὶ μόνον νὰ ὑποταχθῇ καὶ σὺ καὶ ἡ Ἰουδή στὸ κοινὸν συμφέρον. Αὐτὸ δὲν εἶναι θυσία. Εἶναι ὑποχρέωσις καὶ ἱερὸν καθήκον. Ὁ λαὸς τρέφει τοὺς ἀρχόντας του, τοὺς σέβεται, πάσχει γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία των καὶ φογεύεται ἀκόμη πρὸς χάριν των. Ἀλλ' ὁ λαὸς δὲν εἶναι δούλος στοὺς ἀρχόντας. Ἐὰν κἀν ὅλα αὐτὰ, τὰ κάνει γιὰ νὰ τοὺς ἔχῃ πατέρες, προστάτες καὶ ὑπερασπιστές. Ὁ ἀρχὼν εἶναι ἀνώτερος καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα γιὰ ἕνα λαό. Ἐρχεται ἐξέσως μετὰ τὸ Θεό. Δὲν μπορῶ λοιπὸν νὰ καταλάβω πὼς ἕνας ἀρχὼν μπορεῖ νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ λαὸ του σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμῇ.

—Ἀλλ' ὅταν ὁ λαὸς δὲν σέβεται τὸν ἀρχόντα του;

—Τί θέλεις νὰ πῇς, Χάν;

—Ὅταν ὁ λαὸς ἀπατῇ ἀπὸ τὸν ἀρχόντά του, νὰ ἀρνῇθῃ τὰ πάντα καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν ἀνθρωπισμὸ του, νὰ γίνῃ σάγκινο ἐμπόρευμα καὶ νὰ πωληθῇ στὶς ὀρέξεις ἐνὸς βαρβάρου, ὅταν ὁ λαὸς κἀν ὅλα αὐτὰ, τί ἄλλο κἀν ἀπὸ τὸ νὰ μὴ σέβεται τὸν ἡγεμόνα του; Καὶ στὴν περίπτωση αὐτὴ ποῖα εἶναι ἡ ὑποχρέωσις τοῦ ἡγεμόνος; Νὰ ὑποταχθῇ ἢ νὰ ἀδιαφορήσῃ στὶς ἀξιώσεις τοῦ λαοῦ του;

—Νὰ ὑποταχθῇ!

Μιὰ ὀργισμένη κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ Χάν.

—Νὰ ὑποταχθῇ! εἶπε. Γιατί δὲν μιλεῖς καθαρότερα, πάτερ; Θὰ ἦταν προτιμότερο ἐὰν ἔλεγες: νὰ ἀτιμασθῇ! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια. Ἀλλ' εἶναι δυνατόν νὰ τὸ θέλῃ ποτὲ ὁ Θεὸς αὐτό;

Ὁ Ἰωακείμ ἀφῆκε νὰ περάσουν μερικὲς στιγμές.

Ἐπειτα εἶπε μὲ ἡρεμία:

—Ἀκούστε, τέκνα μου. Σέβομαι τὴν ταρχή σας καὶ γι' αὐτὸ δὲν θὰ σὰς ἀπαντήσω στὸν ἴδιο τόνο ποὺ μοὶ μιλήτε σεις. Μὲ τὴν νεανικὴ παραφροσὰ σας, βλέπετε τὰ πράγματα φοβερότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι. Δὲν πρόκειται ἡ δέσποινα τῆς Βεδοῦλης νὰ πωληθῇ στὸν ἐχθρό, οὔτε νὰ λήσῃ ὡς δούλη. Ἀλλες ἡγεμονίδες, θυγατέρες ἀνδρῶν μεγάλων, ὅταν θρῆσκον σὲ παρρησία θέσι, δὲν ἐδίστασαν, χάριν τῆς σωτηρίας τοῦ κινδυνεύοντος λαοῦ των, νὰ ὑποστούν κάθε θυσία ποὺ ἐξῆλθε ἀπ' αὐτές.

Καὶ ἐθυσίασαν ἄλλη τὸν σύζυγο, ἄλλη τὸν ἐραστὴ καὶ ἄλλες τὴν ἴδια των τὴ ζωὴ. Ἰουδή, σὺ μιλᾷς μὲ τὸ δικαίωμα ποὺ μοὶ δίνει ἡ θέσις μου μετὰ τοῦ Ἰουδαίου λαοῦ, Ἄντλ νὰ ἔχῃς ὡς σύμ-

βουλο τὸν ἐγώισμό σου, ἀντὶ νὰ παρασύρῃς ἀπὸ τὸ τυφλὸ καὶ παράλογο πάθος σου, θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνατρέξῃς στὴν ἱστορία τῆς πατρίδος μας καὶ νὰ ἀντλήσῃς παραδείγματα μετὰ τῶν ἡρώϊκων μορφῶν τοῦ παρελθόντος. Ἐγὼ ποὺ σὲ ἐγνώρισα ἀπὸ τὴν παιδική σου ἡλικία καὶ παρακολούθησα ὅλα σου τὰ ἔργα, ἐπερίμενα ἀπὸ σένα νὰ ἐξαρθῇς στὸ ὕψος τῶν συμπεριγνῶν περιστάσεων καὶ νὰ ἀκούσῃς τὴ φωνὴ τοῦ καθήκοντος καὶ ὅχι τὴ φωνὴ τοῦ ἐρωτὸς σου. Ἰουδή, εἶχα τὴν ἀπαίτησι ἀπὸ σένα νὰ θυσιασθῇς χωρὶς κανένα δισταγμό, μὲ ἐγκαρτέρησι καὶ ὑπερηφάνεια. Σοὺ μιλῶ, ὅπως εἶμαι θεῖος ὅτι θὰ σοὺ ἐμιλοῦσε ὁ πατέρας σου, κὸρῃ μου...

—Καὶ μήπως ἐγὼ ἀρνήθηκα νὰ θυσιάσω τὴ ζωὴ μου; ἐρώτησε ἡ Ἰουδή.

—Εἶσαι πρόθυμη νὰ τὴν θυσιάσῃς στὸν ἐρωτὰ σου, ὅχι ὅμως καὶ στὴν πατρίδα σου. Αὐτὴ εἶναι ἡ διαφορά, Ἰουδή. Ἀλλ' ὁ θάνατός σου αὐτὴ τὴ στιγμῇ, σημαίνει καταστροφὴ γιὰ τὴν δυστυχισμένη τὴ Βεδοῦλη. Ὁ Ὀλοφέρνης, μένεια πνέων γιὰ τὴν προσβολή, θὰ ἀνασκάψῃ ὅλη τὴν πόλιν καὶ θὰ θάψῃ κάτω ἀπὸ τὰ ἔρειπια τὸ λαὸ της.

—Εἶναι προτιμότερο νὰ καταστραφῇ ἡ Βεδοῦλη, εἶπε ὁ Χάν, παρὰ νὰ ἀτιμασθῇ. Φαντάζεσαι λοιπὸν, πάτερ μου, ὅτι μπορεῖ καὶ ὅτι πρέπει ἡ Ἰουδή νὰ πᾶρῃ στὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη;

—Δὲν τὸ φαντάζομαι ἀπλῶς, νέε μου. Πιστεύω ὅτι εἶναι τὸ μόνον ποὺ μπορεῖ νὰ γίνῃ. Εἶναι καθήκον τῆς δεσποίνης μας νὰ τὸ κάμῃ καὶ τὸ καθήκον αὐτὸ εἶναι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ παραβῇ.

—Προτιμᾷ νὰ πεθάνῃ, εἶπε ἡ Ἰουδή, παρὰ νὰ ὑποβληθῇ σ' αὐτὴ τὴν ἀτίμωσι.

—Δὲν εἶναι δικαίωμά σου αὐτό, Ἰουδή. Μὴν ἔχῃς ὅτι πρὶν ἀπὸ ὅλα εἶσαι ἡγεμονίς.

—Καὶ ἐπειδὴ εἶμαι ἡγεμονίς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσω ὅπως θέλω τὴ ζωὴ μου; Ποῖος μπορεῖ νὰ μὲ ἐμποδίσῃ σ' αὐτό;

—Ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς σου, τέκνον μου. Ἡ ζωὴ σου δὲν σοὺ ἀνήκει. Ἀνήκει στὴν πατρίδα σου, στὸ λαὸ σου... Ἄν οἱ περιστάσεις ἦταν ὁμαλές, θὰ μπορούσες ἴσως νὰ θρῆς κάποια δικαιολογία. Ἄν ἡ πατρίς σου δὲν ἐκινδύνευε, θὰ μπορούσες νὰ τὸ κάμῃς. Ἀλλὰ τώρα δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ἄν θέσῃς τέρμα στὴ ζωὴ σου δέσποινα, ἡ Βεδοῦλη εἶναι καταστραμμένη... Σκέψου καλὰ πρὶν ἀποφασίσῃς.

—Ἀλλ' ἀφοῦ ἡ πατρίδα μου φαίνεται τόσο ἀσφαρὴ πρὸς ἐμένα; Ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ νοιώσῃ τὸ δράμα καὶ τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς μου; Ἀφοῦ μὲ σπρώχνει στὴν ἀτίμωσι;

—Μὴν προχωρήσῃς περισσότερο δέσποινα, δέσποινα ὁ ἀρχιερεὺς. Τὰ λόγια

σου μὲ κάνουν νὰ σκέπτομαι ὅτι ἡ κὸρῃ τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ ἀπαρνεῖται τὴν πατρίδα της.

Ἡ Ἰουδή ἐξώπησε. Ἐνα ἐρύθημα ἔβαψε τὰ μάγουλά της καὶ τὸ βλέμμα της ἔγινε βαθὺ καὶ σκοτεινόν.

Ὁ Χάν ἐδάγκωσε τὰ χεῖλη τοῦ ἀπὸ τὴ λύσσα.

—Τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς, ἀποτεινόμενος στὴν Ἰουδή, ἀναγνωρίζω ὅλο τὸ δράμα καὶ τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς σου. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ θελήσῃς νὰ διαψεύσῃς τὸ ὄνειρα ποὺ ἕνας ὀλόκληρος λαὸς ἔχει στηρίξει σὲ σένα.

—Ἀδιαφορᾷ γιὰ τὸ ὄνειρα αὐτὰ πάτερ μου... Ἀλλ' εἶναι περὶ τὸ νὰ προχωρήσῃς... Δὲν θὰ πειθῶ ὅσα καὶ ἂν μοὶ πῇς... Ἐγὼ πάρεῖ τώρα πιά τὴν ἀπόφασί μου καὶ τίποτε δὲν θὰ μὲ κάμῃ νὰ τὴν μεταβάλω!

—Σοὺ ἐτόνισα καὶ πρωτίτερα, δέσποινα, ὅτι δὲν εἶναι δικαίωμά σου νὰ πᾶρῃς μόνον σου αὐτὴ τὴν ἀπόφασιν. Ἀφοῦ παραγνωρίζεις τὴ θέλησι καὶ τὸ συμφέρον τοῦ λαοῦ σου, ὁ λαὸς σου ἔχει τότε τὸ δικαίωμα νὰ σὲ ἐξαναγκάσῃ καὶ μὴν ἀμφιβάλλῃς ὅτι θὰ τὸ κάμῃ!

Τὰ λόγια αὐτὰ κατετάραξαν τὴν Ἰουδή, ποὺ ἔγινε ἀμέσως κάτωρη καὶ ἐκατέβασε τὸ κεφάλι.

—Προτιμᾷς, φαίνεται, ἐσυνέχισε ὁ ἀρχιερεὺς, νὰ συρθεῖς βιαίως, κατησχυμένη καὶ ὑβριζομένη ἀπὸ ὅλους στὴ σκηνὴ τοῦ Ὀλοφέρνη. Πόσο ὅμως φοβερότερο θὰ εἶναι, ἂν ἔκανες πρόθυμα τὴ θυσία αὐτὴ καὶ ἂν προσέφερες τὸν αὐτὸ σου γιὰ τὴ σωτηρία τῆς κινδυνεύουσας πατρίδος σου! Δυστυχισμένη Ἰουδαία! Φαίνεται ὅτι τὰ ἡρώϊκα χρόνια ἔπέρασαν γιὰ πάντα. Πόσο ταπεινὸ καὶ ἀνάξιον εἶμεθα ἐμμεῖς οἱ ἀπόγονοι ἐμπρὸς στὶς ὑπέροχες υἱεῖς ἐκεῖνων ποὺ ἔκαμαν τὴν ἱστορία. Κατεσπλώσαμε τὴ δόξα των καὶ ἀτιμάσαμε τὸ ὄνομά των. Τόση λοιπὸν εἶναι ἡ κατὰπτωσις στὴν ὁποίαν ἔχει περιέλθει ἡ Ἰουδαία; Ποῦ εἶναι ἡ ἐνδοξὴ κληρονομία ποὺ παραλάβαμε;

Ἡ Ἰουδή ἔχε σκύψει ἀκόμη περισσότερο τὸ πρόσωπο.

Μόνον ὁ Χάν ἐτόλμησε νὰ πῇ:

—Ἀλλ' αὐτὸς εἶναι ἐκβιασμός. Καὶ ἡ Ἰουδή δὲν πρέπει νὰ ὑποκύβῃ ποτὲ σ' αὐτὸν τὸν ἐκβιασμό.

Ὁ ἀρχιερεὺς τὸν ἐκύτταξε μὲ αὐστηρὸ βλέμμα.

—Εἶναι προτιμότερο νὰ συκοφαντῇς, εἶπε, ἀντὶ νὰ λήγῃς αὐτοὺς τοὺς παραλογισμούς, νέε μου.

Ἐστράφη ἔπειτα καὶ πάλιν πρὸς τὴν Ἰουδή.

—Δέσποινα, εἶπε, ἦλθα μόνος στὰ ἀνέκτορα, χωρὶς νὰ μὲ στείλῃ κανεὶς. Θέλω νὰ προλάβω τὴ συνέλευσι τοῦ λαοῦ, γιατί ὅταν ὁ λαὸς συνέλθῃ θὰ εἶναι ἱσως πολλὸ ἀργά. Ἡ ὀργὴ τοῦ θὰ σὲ συντρίψῃ. Σε ἱκετεύω, μὴν ἀφήσῃς τὴ θέλησάν σου νὰ ξεσπάσῃ. Προλάβε τὴν ὅσο ἀκόμη ὑπάρχει καιρὸς. Δὲν μπορεῖς νὰ παραβῇς τὸ καθήκον σου. Θὰ ἦταν σὰν νὰ ἀτιμάζῃς τὴν πατρίδα, τὴν οἰκονόμειαν, τὸ ὄνομά σου. Ἐνθυμήσου, Ἰουδή, ποῖα ἦτο ἡ τελευταία εὐχὴ τοῦ πατέρα σου. Σοὺ ἐνεπιστεύθη τὴ Βεδοῦλη ὅχι γιὰ νὰ τὴν ὀδηγήσῃς στὴν καταστροφὴ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν σώσῃς, γιὰ νὰ τῆς δώσῃς τὴν εὐτυχία. Φαντάζεσαι λοιπὸν ὅτι ὁ ἀρχὼν Μανασῆς θὰ σοὺ ἐνεπιστεύετο αὐτὸν τὸν πολύτιμο θησαυρὸ στὰ χέρια σου, ἂν ἔξερε ὅτι θὰ ἦσουν ἀνάξια νὰ τὸν κρατήσῃς;

Ἡ Ἰουδή ἐρεῖνησε.

Ἄλλως τὰ χέρια πρὸς τὸν ἀρχιερέα, κραυγάζουσα:

—Σὲ ἐξορκίζω, πάτερ μου, μὴν προχωρήσῃς!.. Δὲν θέλω νὰ μοὺ ὑπενθυμίζῃς

αὐτὰ τὰ πράγματα!..

—Ὁχι, Ἰουδή, ἐφώναζεν ὁ ἀρχιερεὺς, στηρίζων ἐπάνω της τὸ αὐστηρὸ τοῦ βλέμματος. Πρέπει νὰ τὰ ἀκούσῃς!.. Ὁ ἀγαθὸς καὶ ἀτυχὴς αὐθέντης μας, ὅταν ἐξέπνεε, σοὺ εἶπε ἐπάνω στὴν ἐπιθανάτιον κλίνη του: «Τὰ πάντα ὑπὲρ τῆς πατρίδος... Ὁ ἡγεμὼν δὲν ἀνήκει στὸν αὐτὸν του, ἀλλὰ στὸ λαὸ του...» Σὺ τότε ὑποσχέθηκες νὰ ὑποταχθῇς στὴν τελευταία τὸν θέλησι καὶ τὸν καθισούσας, λέγοντάς του ὅτι θὰ συμμορφωθῇς πρὸς τὶς παραγγελίας του καὶ ὅτι θὰ τῆς κάμῃς κανόνα τοῦ βίου σου. Καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ὑποσχέθηκες μόνον στὸν πατέρα σου, Ἰουδή. Τὸ ὑποσχέθηκες ἀκόμη μπροστὰ σὲ μένα καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀρχόντας τῆς Βεδοῦλης, ὅταν, μὲ κοινὴ συναίεσι ὅλων, σὲ ἀνεκρίναμε διάδοχον τοῦ ἀρχόντος Μανασῆ. Δὲν τὸ ὑποσχέθηκες μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ ὥρκισθες. Ποῦ εἶναι λοιπὸν οἱ ὑποσχέσεις καὶ οἱ ὅρκοι σου, Ἰουδή; Τοὺς ἐξέχασες τόσο σύντομα ἢ μήπως τοὺς ἔδωκες μὲ τὴν προθεσί νὰ τοὺς παραβῇς ἂν δὲν ἦταν σύμφωνοι μὲ τὶς προσωπικὲς σου προτιμήσεις καὶ τὶς ἐπιθυμίες σου;

—Σ' ἐξορκίζω, πάτερ μου! ἐκραύγασε καὶ πάλιν ἡ ἀτυχὴς νέα. Δὲν θέλω νὰ μοὺ ὑπενθυμίζῃς αὐτὰ τὰ πράγματα...
—Δὲν θέλεις νὰ σοὺ τὰ ὑπενθυμίζω, Ἰουδή; Ἀλλ' αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ συνείδησίς σου δὲν ἐπιδοκιμαεῖ τὶς περὶ σεαυτοῦ σου καὶ ὅτι προσαθεῖς γι' αὐτὸ νὰ καταπνίγῃς τὴ φωνὴ τῆς, ποὺ σὲ ἐλέγχει καὶ σὲ κατηγορεῖ. Ἀλλ' ὅχι, δὲν θὰ σ' ἀφήσω σ' αὐτὴ τὴν λαοφυρία καὶ τὴν δειλία σου. Σὲ ἐρωτᾷ λοιπὸν, ἐν ὀνόματι τοῦ λαοῦ τῆς Βεδοῦλης, γιατί ἐπρόδωκες τὰ συμπεριόντά σου καὶ τὸν ὀδῆγός σου πρὸς τὴν καταστροφὴ καὶ τὸν ἀφανισμό; Μὲ ποῖο δικαίωμα τὰ κάνεις ὅλα αὐτὰ; Γιατί ἀρνεῖσαι τὴ θυσία ποὺ ἀπαταιεῖ ἀπὸ σένα, θυσία ποὺ εἶναι δικαίη καὶ λογική, ἀφοῦ ἐξ αιτίας σου προσκλήθη αὐτὸς ὁ παράφρων πόλεμος;

—Εἶμαι πρόθυμη νὰ κάμω ὅ,τι ἄλλο μοὺ ζητήσουν, ἀπῆντησε ἡ Ἰουδή μὲ φωνὴν ποὺ ἔτρεμε.
—Ὅ,τι ἄλλο σοὺ ζητήσουν, δέσποινα; Ἀλλὰ δὲν σοὺ ζητοῦν τίποτε ἄλλο. Μόνον αὐτὸ χρειάζονται. Μόνον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ὑπαρξίαν των ζητοῦν νὰ τοὺς ἐξασφαλίσῃς!.. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἀρνεῖσαι λοιπὸν; Γιατί θέλεις νὰ φανῇς ἐπίορκος πρὸς τὸν Θεό, πρὸς τὸν λαὸ σου καὶ πρὸς τὸν πατέρα σου ἀκόμη;

—Ὅταν παθῶ νὰ ζῶ, ὅλοι θὰ συγχωρήσουν τὴν ἀδυναμία μου.

—Κάνεις λάθος, κὸρῃ μου. Ἡ κατάρα τοῦ λαοῦ σου θὰ σὲ συνοδεύῃ καὶ πέρα ἀπὸ τὸν τάφο σου ἀκόμη καὶ ἡ μνήμη σου θὰ προκαλῇ τὴν περιφρόνησι καὶ τὴν ἀποστροφή. Τὸ ὄνομά σου θὰ καταστῇ σύμβολον προδοσίας. Λαοὶ καὶ ἡγεμόνες θὰ τρέμουν στὸ ἀκουσμά του.

—Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει τίποτε ἀπὸ ὅλα αὐτὰ... Ἀς κάμουν ὅ,τι θέλουν μετὰ τὸν θάνατό μου. Εἴτε προσφίλῃς εἴτε μιστῇ εἶναι ἡ μνήμη μου, αὐτὸ δὲν θὰ ἔχῃ καμμιὰ σημασία γιὰ μένα.

—Μπορεῖ ἡ μνήμη σου νὰ μὴ σὲ ἐνδιαφέρει, Ἰουδή, εἶπεν ὁ ἀρχιερεὺς. Ὅλα αὐτὰ μπορεῖ νὰ μὴ ἔχουν σημασία γιὰ

σένα... Δὲν σκέπτεσαι ὅμως ὅτι ἐπάνω στὸν τάφο σου θὰ ρεῖσουν ποταμοὶ αἱμάτων; Ἀναλογίσου, δέσποινα, τὴ σφαγὴ ποὺ θὰ γίνῃ στὴ Βεδοῦλη ἀπὸ τὶς ὀρέξεις τῶν Ἀσσυρίων... Ἀναλογίσου τὶς κραυγὰς καὶ τὴ φρίκην τῶν θυμάτων... Ὅλα αὐτὰ τὰ θύματα θὰ πεθαίνουν καταρρέοντα ἐσένα καὶ τὸν ἐραστὴ σου, ποὺ θὰ εἰσθε οἱ ὑπεύθυνοι τῆς συμφορᾶς των... Εἶναι δυνατόν νὰ μὴν ἀκούτε, νὰ μὴν ταράσσουν τὴν ψυχὴ σας οἱ κραυγὰς καὶ οἱ ἀρές, ὅλου αὐτοῦ τοῦ πλήθους;... Ἡ μὴπως νομίζετε ὅτι μὲ τὸ θάνατό θὰ κλεισθοῦν τὰ μάτια καὶ θὰ σφραγισθοῦν τὰ αὐτιά σας καὶ ὅτι θὰ παύσετε νὰ βλέπετε καὶ νὰ ἀκούτε; Κάνετε ὅμως λάθος σ' αὐτό. Γιατί καὶ ἂν πεθάνετε μαζί, ὅταν οἱ ψυχὲς σας ἀρχίσουν τὸ μεγάλο καὶ ἀτελείωτο ταξίδι των, ποῖα θὰ εἶναι ἡ φορικτὴ συνοδεία των σ' αὐτό; Τί ἔλλο ἀπὸ τὶς κατάρες καὶ τὰ ἀναθήματα ἐνὸς σφαζομένου ἐξ αιτίας σας λαοῦ; Ὅλες αὐτὲς οἱ κραυγὰς, οἱ ὀδυρμοὶ καὶ οἱ θοῆ νοὶ θὰ σπαραξούν τὴν ψυχὴ σας καὶ θὰ σὰς γεμίσουν μὲ φρίκην καὶ ἀπόννοι...
Ἄναλογίσου, δέσποινα, τί θὰ γίνῃ ὅταν σὺ ἐκλείψῃς ἀπὸ τὴ Βεδοῦλη. Ἡ ὑπαρξὶς τῆς ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ στιγμὴ μόνον ἀπὸ σένα. Θὰ κλείσῃς λοιπὸν τ' αὐτιά σου στὴ φωνὴ τοῦ σπαραγμοῦ καὶ τῆς ἀγωνίας τῆς;

Ἄναλογίσου πὼς ἡ ψυχὴ σου θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῶν Οὐρανῶν! Λουμένη μέσα στὸ αἷμα! Ἀλλὰ πὼς εἶναι δυνατόν νὰ διατάξῃς ἀκόμη, δέσποινα; Κάθε εὐγενεῖκό αἰσθημα ἐσθύσθηκε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου; Θὰ πρέπει μήπως νὰ θερπήσωμε τὴν τήχη τῆς Βεδοῦλης, ποὺ περιήλθε στὰ ἀνάξια χέρια σου; Γιατί ἀνάξια εἶναι, Ἰουδή, τὰ χέρια τοῦ ἡγεμόνος ποὺ παραδίδει στὴν καταστροφὴ τὸ λαὸ του, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸ τυφλὸ προσωπικὸ πάθος του. Ὅ! δυστυχία!..

Καὶ ὅλη αὐτὴ ἡ τύφλωσις καὶ ἡ ἀναληγσία, ἐξηκολούθησε ὁ ἀρχιερεὺς, γιὰ ποῖο λόγο; Γιὰ ἕνα παράφρονα ἔρωτα, γιὰ ἕνα ἔρωτα ἀνάξιο καὶ ποταπὸ, ποὺ δὲν σοὺ περιποιεῖ καμμιὰ τιμὴ, ἀλλὰ σὲ κάμνει περίεργον ὅλων ἐκείνων ποὺ τὸν πληροφοροῦνται!..

Ὁ Χάν, μὲ ἑαλλο πρόσωπο, ἐπροχώρησε τὴ στιγμὴ ἐκείνη πρὸς τὸ μέρος τοῦ σεβαστοῦ γέροντος.

Ἀλλ' ὁ ἀρχιερεὺς δὲν ταράχθηκε καθόλου. Μὲ ἥρεμη, ἀλλὰ αὐστηρὴ φωνή, ἐξηκολούθησε:

δλα αυτά μπορείς να κάμης :

—Ιουδήθ! εκράυασε ο Χάν, σάν να ζητούσε απ' αυτήν να έπέμβη ή να του δώση την άδεια να διασπαραγήση κατά του γέροντος.

—Ήσυχασε, Χάν, απήντησε ή νέα. "Ας λέγη ότι θέλει ο άρχιερέυς και άς φωνάξη όσο θέλει ο λαός. Έγώ δέν θα κάμω τίποτα πού να αντίβαινη στη θέλησί σου.

—Δέσποινα, είπεν ο 'Ιωακείμ, είναι βαρύς ο λόγος σου. Ένας όλόκληρος λαός δέν μπορεί να ύποταχθί στη θέλησι ενός κινηγού άγρίων θηρίων. Μήν λησιμονής ότι ο Χάν για όλους τους άλλους, έκτός από σένα, δέν είναι τίποτε άπολύτως. Ο λαός τόν μισεί και τόν δδελύσσεται. Πώς είναι δυνατόν λουτόν να μάς επιβάλλης τη θέλησί του :

—Πάτερ μου, απήντησε ή νέα, δέν ύπάρχει καμιά βία να πάρωμε απόψε την άπόφασί μας. Έχομε άκόμη δυό ημερών προθεσμία. Κατά τού διάστημα αυτό θα σκεφθοΰμε και θα κρίνωμε. Θα ίδούμε άλλωστε τί θα ζητήση ο λαός.

Ο 'Ιωακείμ έσπρώχθηκε από τη θέσι του.

—Φεύγω, είπε, για να σάς δώσω τόν καιρό να μετανοήσετε. Μή λησιμονήτε όμως ότι έχετε ύποχρέωσι να ύποταχθίτε στη θέλησι του λαού και ότι επάνω από τόν έρωτά σας βρίσκεται τού συμφέρον της πατρίδος.

Λέγοντας αυτά, ο άρχιερέυς έπροχώρησε άργά πρός την έξοδο και έβγήκε από τού δωμάτιο.

Κεφάλαιο 17ο

ΩΡΕΣ ΦΡΙΚΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ

Οι δύο έραστοι άπόμειναν μόντοι, αλλά καμιά λέξις δέν ανέβηκε στα χείλη τους.

Έκνιπάζοντο σιωπηλοί, σάν να προσπαθούσαν να άντλήσουν θάρρος ο ένας από τόν άλλον.

Ο Χάν προαισθανόταν ότι κάποιο βάραθρο έπρόκειτο ν' άνοιχθί γρήγορα μεταξύ αυτού και της άγαπημένης του.

Προαισθανόταν τόν θάνατο, όπως άλλωστε, όταν έζύωσε στην έρημιά, την καταιγίδα.

Δέν εύρισκε γι' αυτό τίποτε να πη. Έπείρμενε άλλωστε να μιλήση ή 'Ιουδήθ πρώτη.

—Ηθέλε ν' άκούση τη γνώμη της, ήθελε να μάθη πούά ήταν ή έντύπωση πού της είχαν κάνει τα λόγια του άρχιερέως.

Όσο για τη δική του γνώμη, αυτή ήταν γνωστή και έθεωρούσε περιττό να την επαναλάβη.

Δέν έσπεκτιόταν ούτε λαό, ούτε πατρίδα, ούτε ύποχρέωσι καμιά.

Γι' αυτόν δέν ύπήρχε τίποτε άλλο εκτός από τόν έρωτά του.

—Λουπόν, τί περιμένεις άκόμη, Χάν : έρώτησε σε μιá στιγμή ή 'Ιουδήθ. Γιατί δέν μιλείς ;

—Δέν έχω τίποτε να πώ, 'Ιουδήθ. Περιμένω ν' άκούσω έσένα πρώτα.

—Έγώ δέν μπορώ να πώ τίποτε άλλο παρά ότι είμεθα και οι δυό πολύ δυστυχείς.

Η φωνή της είχε ένα τόνο βαθύ, σάν ναβγαίνε μέσα από τάφο.

—Τί σκέπτεσαι, λουπόν, να κάμωμε, δέσποινά μου ;

—Τού μυαλό μου είναι τόσο βαρύ, πού δέν μπορώ να σκεφθώ τίποτα πιά, απήντησε ή νέα.

—Και ή άπόφασίς μας να πεθάνωμε ; Τήν εξέχασες, λουπόν ;

(Ακολουθεί)

(α'Ελλάς)

12

ΕΛΘ ΚΑΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ

Κοινωνικά, πολιτικά, καλλιτεχνικά και κοσμικά γεγονότα από τις άθηναϊκές εφημερίδες της έποχής

2-11-1914

★ Η μόδα της μακράς μύερας τών κυριών πολύ γρήγορα έχρεωκόπησε κι' ο λόγος είναι ότι θέλει προνομιοΰχα σώματα. Τα κάτω του μετρίου σώματα με μύερα, όπως είπε ή κυρία Κοτοπούλη, μοιάζουν με πτόγους.

★ Έπτά κινηματογράφοι λειτουργούν αυτή τη στιγμή σιές 'Αθήνας. Έν τώ μεταξύ χίζεται κι' άλλος. Προσθέστε δέ σ' αυτούς τα θέατρα και τα καφέ—σαντάν. Κι' έπειτα μιλάμε για κρίσι!

★ Τηλεγραφοΰν έκ Βιέννης, ότι ο Κάιζερ, φοβούμενος μήπως ή 'Ελλάς βγή στον πόλεμο παρά τού πλεονθ των συμμάχων, προσφέρει τού 'Αλλέλιον στο 'Συνδικάτον τών 'Ελβετών Ξενοδύχων' πρός άποφυγήν ένδεχομένης κατασχέσεως.

3-11-14

★ 'Απόψε στο Βασιλικό θέατρο δίδεται μιá από τις παλιές επιτυχίες της Κυβέλης. «Η κυρία Προέδρου» με την Κυβέλη σιόν εξαίρετικά χαριτωμένο και σκανδαλιστικό ρόλο της Γκομπέτ.

★ Κατά τις τελευταίες δέκα ήμέρες αί έν Γαλλία Γερμανικά δυνάμεις ένισχυθήσαν σιμαντικά. Διαρκώς καταφθάνουν άμαξοστοιχίες γεμάτες στρατό άπ' την έθνοφυρού.

★ Ένα όμορφο περίπτερο κατασκευά ζεται στην πλατεία Ρηγίλλης τη έμπνεύσει της Βασιλίσσης, χάριν τών άμαξηλατών οι όποιοι θα καταφεύγουν εκεί έν καιρό βοοχής. Λέγεται μάλιστα ότι θα τοποθετήσουν και τηλεφώνον για να μπορέ ή κόσμος να τούς καλή.

★ Έπίσημον γεΰμα παρετέθη χθές στο ξενοδοχείον της Μεγάλης Βρετανίας υπό τού Γενικού Διοικητού Κρήτης κ. Λουκά Ρούφου. Παρεκάθησαν ο πρωθυπουργός κ. Έλ. Βενιζέλος, ο ύπουργός τών Οικονομικών και ή κ. Διομήδους, ο κόμης και ή κόμισσα Μπουδάρη, πρεσβευτού της 'Ιταλίας, ο άρχηγός της Χοροφυλακής κ. Γκαρλιότι, ο βουλευτής κ. Β. Ρούφος, ο κ. και ή κ. Ι. 'Αθηνογένη και άλλοι.

7-11-14

★ Σφοδρά μονομαχία πυροβολικού χαρακτηρίζει τις χθεσινές πολεμικές έπιχειρήσεις στο Δυτικό Μέτωπο. Οι ζουάβοι έπιτεθέντες δια της λόγχης έκυριεύσαν τού δάσος τού Μπεζούχτε τού όποιον από τριών ήμερών διεφίλονείκουν οι Γάλλοι και οι Γερμανοί.

★ Μιά πραγματικά περίφημη συμβουλή έκοινοποιήθη στους συνεννοούμενους δια τηλεφώνου. Να μήν κακομεταχειρίζονται τας τηλεφωνητείας όταν άργοΰν να τούς συνδέσουν, για τόν άπλοΰστατον λόγον ότι αυτές άντεκδικούμενες θα άπαντούν ότι ή γραμμή εργάζεται.

8-11-14

★ Μία δόξα τού Κεντρικού Ταμείου έλαβε χθές τη θέσι του μεταξύ τών άχρήστων. Πρόκειται για τού σιδηρόγιο χρηματοκιβώτιο τού όποιον έξετοπίσθη για να τεθί στη θέσι του άλλο, τελευταίου συστήματος. Τού παλιν χρονολογείται από της βασιλείας τού... Ο. Θανος, έχει δέ σχήμα μπουλού και κλειδώνεται με λουκέτο.

★ Οι 'Ιάπωνες κατέλαβον τά νησιά τού Ειρηνικού πού άνήκουν στη Γερμανία. Τά έθεσαν δέ υπό τήν διοίκισιν της Αυστραλιανής Κυβερνήσεως. Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

γείται την άλήθεια στο δυστυχισμένο πλάσμα κι' έτσι μαθαίνει πώς είναι μιá νόθος Βουλγάρα! Μέσα στην άπελπισία της έχει τού κουράγιο να κρύψη την άπόγνώσί της. Προσπαθεί να δώση έλπίδες στον έπίδοξο μνηστήρα, λέγοντάς του ότι θα κατορθώση να πείση τελικά τήν μέτερα της, τόν κατήσυχάζει, όχι άπόλυτα, και για να δώση ένα τέμα στην κατάσταση, αυτό κινεί.

6-11-14

★ Συνελήφθη ο άρχηγός της φοβερης και τρομερης συμμορίας ή «Ερυθρά κεφαλή» (!), ο όποιος είχε την συνήθεια, να στέλνει άπειλητικές έπιστολές σε διάφορους συμπολίτας. 'Απολογούμενος ένώπιον τού άνακριτού, άμολόγησε ότι ύπήρχε θυμα τών μελετών τού Νάτ Πίγκερτον και τού Νικ Κάστερ.

★ Τήν χθεσινή συνεδρίασι της Βουλής παρακολουθούσε από τού θεωρείου τού κλήρου, ένας έπίσκοπος. Και ο κ. Ν. Λάσκαρης είπε :

—'Η Βουλή έχει σήμερα θεωρείον... έπισκόπου!

★ 'Επίσημον γεΰμα παρετέθη χθές στο ξενοδοχείον της Μεγάλης Βρετανίας υπό τού Γενικού Διοικητού Κρήτης κ. Λουκά Ρούφου. Παρεκάθησαν ο πρωθυπουργός κ. Έλ. Βενιζέλος, ο ύπουργός τών Οικονομικών και ή κ. Διομήδους, ο κόμης και ή κόμισσα Μπουδάρη, πρεσβευτού της 'Ιταλίας, ο άρχηγός της Χοροφυλακής κ. Γκαρλιότι, ο βουλευτής κ. Β. Ρούφος, ο κ. και ή κ. Ι. 'Αθηνογένη και άλλοι.

7-11-14

★ Σφοδρά μονομαχία πυροβολικού χαρακτηρίζει τις χθεσινές πολεμικές έπιχειρήσεις στο Δυτικό Μέτωπο. Οι ζουάβοι έπιτεθέντες δια της λόγχης έκυριεύσαν τού δάσος τού Μπεζούχτε τού όποιον από τριών ήμερών διεφίλονείκουν οι Γάλλοι και οι Γερμανοί.

★ Μιά πραγματικά περίφημη συμβουλή έκοινοποιήθη στους συνεννοούμενους δια τηλεφώνου. Να μήν κακομεταχειρίζονται τας τηλεφωνητείας όταν άργοΰν να τούς συνδέσουν, για τόν άπλοΰστατον λόγον ότι αυτές άντεκδικούμενες θα άπαντούν ότι ή γραμμή εργάζεται.

8-11-14

★ Μία δόξα τού Κεντρικού Ταμείου έλαβε χθές τη θέσι του μεταξύ τών άχρήστων. Πρόκειται για τού σιδηρόγιο χρηματοκιβώτιο τού όποιον έξετοπίσθη για να τεθί στη θέσι του άλλο, τελευταίου συστήματος. Τού παλιν χρονολογείται από της βασιλείας τού... Ο. Θανος, έχει δέ σχήμα μπουλού και κλειδώνεται με λουκέτο.

★ Οι 'Ιάπωνες κατέλαβον τά νησιά τού Ειρηνικού πού άνήκουν στη Γερμανία. Τά έθεσαν δέ υπό τήν διοίκισιν της Αυστραλιανής Κυβερνήσεως. Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

Τρυφερό διηγηματάκι

Τού ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

Τά άπειλητικά σύννεφα είχανε διαλυθί.

Η κυρία Γερτρούδη άνοιξε πάλι τού παράθυρο και μιá πνοή άνέμου τήν χτύπησε στο πρόσωπο. Είχε άλσει τά παιδιά να κοιμηθούν κι' έτελείωσε όλες τις δουλειές τού σπιτιού. Ο άντρας της, όπως συνήθως, ήταν σκυφτός επάνω στη συλλογή τών γραμματοσήμων του.

Εκείνη τη στιγμή οι γλυκειές και μελαγχολικές νότες ενός θιολιού, πού έφθαναν ως τήν άκοή της με τόν μυροδόλο βραδυών άέρα, τήν ένωχλούσαν κι' αυτές. Ήταν πολύ στενωχωρημένη δίχως να ξέρη τού γιατί. Έκλεισε τού ραδιόφωνο, έπηρε μιάν εφημερίδα κι' έκάθησε κοντά στο παράθυρο. Τού θέλμα της πηδούσε από τόν άντικρινόν κήπο στο σταυρόλεξο πού ήταν μπροστά της. Και κάθε τόσο ένέμιζε με τού μολύδι μερικά από τά τετραγωνάκια πού ήταν άκόμη άνοιχτά.

Εξαφνα ή κυρία Γερτρούδη έχομυέλασε πονηρά και ή ρυτίδα, πού αΰλάκωνε τόσην ώρα τού ώραίο μέτωπό της, χάθηκε.

—Ερβέρτε!, έφώναξε.

Λίγο στενωχωρημένος γιατί τού διέκοπτε τήν προσφιλή του εργασία, εκείνος έσήκωσε άργά τού κεφάλι και τήν έκύτταξε επάνω άπ' τά ματουράλια.

—Ένα ύποκοριστικό για γυναίκα, 'Ερβέρτε.

Ο 'Ερβέρτος, όπως όλοι οι άνδρες ήθελε πάντα να κάνη έπίδειξι της

διανοητικής του άνωτερότητας. Γι' αυτό ή κυρία Γερτρούδη ήξερε καλά ότι μπορούσε να καταφεύγη όποια δήποτε στιγμή στη σοφία του, χωρίς να τόν πειράξη.

—Για γυναίκα, είπες; Γυναικούλα έ;...

—Καλέ όχι!

—Χρυσό μου... άγάπη μου...

—Όχι.

Αυτός εξακολούθησε να σκέπτεται, στενωχωρημένος πού δέν μπορούσε να τού έρη.

—Κουκλίτσα...

—Όχι, τίποτε... δέν ταιριάζει, έκανε ή Γερτρούδη στενάζοντας.

—'Υποκοριστικό για γυναίκα; έμολογούσε ώστόσο αυτός χτυπώντας με τά δάχτυλα τού τραπέζι.

—Γλυκειά μου, είπε τέλος.

Αλλά σάν είδε τη γυναίκα του να τού άπαντά με ένα ελαφρό σήκωμα της κεφαλής, έσχημάτισε τήν έντύπωσι πώς ή διανοητική του άνωτερότης άρχισε να χάνεται.

—Με πόσα γράμματα, σε παρακαλώ; έρώτησε τέλος.

—Γράμματα; Τί γράμματα; έκανε ή γυναίκα του με άπορία.

—Μά δέν πρόκειται για σταυρόλεξο;

Σηκώθηκε, τήν έπλησίασε κι' έσκυψε επάνω της.

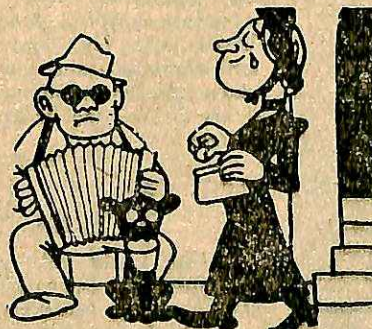
—Όχι, απήντησε χαμογελώντας ή κυρία Γερτρούδη, δέν πρόκειται για σταυρόλεξο.

Επηρε τού χέρι τού άνδρός της και άρχισε να τού χαϊδεΰη άπαλά, μισθύριζοντας :

—'Ηθελα μονάχα ν' άκούσω μιá τρυφερή λέξι από τά χείλη σου, 'Ερβέρτε! Φοδόμουνά τόσο πολύ μήπως τις έξχασες όλες!...

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΗΜΟΣΥΝΗ

ΥΠΕΡ

★ Και αν κατείχα όλες τις έπιστήμες, άν δέν είχα τήν έλεημοσύνη, δέν θαμουν τίποτε.

ΙΗΣΟΥΣ ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ

★ Χωρίς τήν έλεημοσύνη, ή άρετή δέν είναι παρά μιá λέξις.

ΝΕΥΤΩΝ

★ 'Η έλεημοσύνη είναι ή θυσία.

ΒΙΚΤΩΡ ΚΟΥΖΕΝ

★ 'Η έλεημοσύνη δέν μπαίνει ποτέ σε μιá καρδιά πού δέν φιλοξενεί όλες άνεξαιρέτως τις άλλες άρετές.

ΦΡΑΝΣΟΥΑ ΝΤΕ ΣΑΛ

★ 'Η έλεημοσύνη φωτίζει τήν διάνοια ένψ συγχρόνως θερμαίνει τήν καρδιά.

ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ

ΚΑΤΑ

★ ...Είπε ένας ιδιαίτερος τύπος εύτελους αλαζονείας. Πληγώνει ένψ ισχυρίζεται ότι βοηθεί. Άρα, αυτό δέν είναι αβλαβές : 'Η έλεημοσύνη είναι αβλαβή για τόν ευεργετούμενο, διότι, δίνοντάς του κάτι τού ασήμαντο, τόν ύποχρεώνετε να πάρη κάτι τού έντελώς άσημαντο.

ΑΝΡΥ ΦΟΡΝΤ

★ Οι φιλόφρονες πράξεις δέν είναι ως έπί τού πλείστον παρά έμπορικές πράξεις, πώλησις, άγορά, άνταλλαγή : με κέρδος τόν αύσανό, τήν γενική έκτίμησι και τήν άνάπαυσι της συνειδήσεως...

ΡΕΜΥ ΝΤΕ ΓΚΟΥΡΜΟΝ

★ Οι πτωχοί θαπρεπε να στήσουν άνδριάντα στην ματαιοδοξία παρά στην έλεημοσύνη.

ΜΑΡΙ ΒΑΛΥΕΡ

ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΓΑΜΟΙ

Ποτέ δέν έγίνονταν, στην Εύρώπη τούλάχιστον, τόσο γάμοι, όσοι γίνονται σήμερα. Λιγώτερες δυσκολίες, έλάχιστες διατυπώσεις. Εκείνοι πού έχουν έπιστρατευθή μπορούν να παντρευθούν μέσα σε τρεις μέρες και επί πλέον, άν ό μνηστήρ είναι στο μέτωπο, μπορεί να παντρευθί με... πληρεξουσιότητα!

Ξέρετε, ώραιές μου, ποιές είναι οι πιθανότητες γάμου σας σε φυσιολογικές έποχές; Μιά άγγλική στατιστική μάς πληροφορεί ότι στη Μεγάλη Βρετανία παντρεύονται τέσσερες γυναίκες επί πέντε.

«Ξαναπαντρεύονται» δέ εύκολότερα εκεί, παρά «παντρεύονται». Οι χήρες, λέγει ή στατιστική, έχουν άκριβώς μιάμισυ φορά περισσότερη τύχη από τά νέα κορίτσια.

Η συνήθεστερη ηλικία γάμου για τις νέες, είναι είκοσι πέντε χρονών.

Ένα πέμπτο όμως τών παντρευομένων γυναικών είναι άνω τών τριάντα έτών.

ΤΙ ΝΑΛΕΓΕ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ!

Ιδιοκτήτης έξοχικής επαύλειος κατεβαίνει στην αΰλη τη στιγμή πού έφερναν χόρτο στον σταύλο. Άμέσως φωνάζει τόν άμαζά του :

—Τού χόρτο αυτό δέν άξίζει τίποτε, Νικόλα.

—Είπε από τού ίδιο, άφέντη, πού παίρνουμε πάντα.

—Μπορεί νάναι τού ίδιο, αλλά τότε ούτε τού πρώτο δέν άξίζει τίποτε.

—Όμως τά άλογα τού τρώνε.

—Ε, κι' αν τού τρώνε, τί;

Ο Νικόλας άνασηκώνει τότε τούς ώμους με άπορία και :

—'Αφού ο άφέντης ξέρει τού χόρτο καλύτερα από τ' άλογα, τί να πώ κι' έγώ!

ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ... ΧΩΡΙΣΜΟΥ

Σ' ένα έστιατόριο κάποιος πελάτης πού βρήκε τά φαγητά άπαίσια, αφού πληρώσε τόν λογαριασμό του, λέγει πρός τόν ξενοδόχο :

—Και τώρα άς φιληθούμε!

—Πώς; να φιληθούμε; έκαμε έκπληκτος ο ξενοδόχος.

—Ναι, γιατί θαρρώ πώς... δέν θα ξαναϊδωθούμε πιά!

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΟΥΡΑΝΟΥΣΤΩΝ

Ο Τζών κατοικεί στο δεύτερο πάτωμα ενός μεγάλου ούρανοΰστου της Νέας 'Υόρκης. Ένα Σάββατο, κατά τού άπόγευμα τηλεφώνεί στην Μάργκαρετ πού κάθεται στο έκατοστό είκοστό πέμπτο πάτωμα τού ίδιου άκινήτου :

—'Αλλό! Έσύ είσαι Μάργκαρετ; Θέλεις να πάμε να κάνωμε έναν περίπατο; Ο καιρός είναι υπέροχος.

—Γελέσαι, μου φαίνεται, Τζών, άπαντά ή νέα, όπου νάναι θαχωμε ραγδαίο βροχή.

—Και πώς μπορείς να τού ξέρης αυτό;

—'Απλοΰστατα, τού βλέπω. Οι πρώτες σταγόνες περνούν κιόλα από τού παράθυρό μου!

ΤΟ ΜΠΑΝΙΟ

Ένας Σκωτσέζος πηγαίνει σ' ένα «Λουτρό Καθαριότητας» και ρωτά τήν Ταμιά :

—Πόσο στοιχίζει ένα μπάνιο;

—Έξη φράγκα, κύριε.

Ο Σκωτσέζος σκέπτεται λίγα και μετά λέγει :

—Έξη φράγκα είναι πολύ ακριβά. 'Αλλά, άκούστε, γεμίστε τού λουτήρα ως τη μέση μόνο και πάρτε... τρία φράγκα!

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Εορτάζει την εκατονταετηρίδα του

Το ποδήλατο έχει συμπλήρωσει ζωήν ενός αιώνα. Ίσως να τ' ακούσατε και άλλη φορά αυτό, αλλά δεν έχει σημασία. Γιατί, προκειμένου για τις εφευρέσεις, όσο πρόσφατες και αν είναι, κανείς δεν μπορεί να δεβιδώσει ποτέ ακριβώς έγιναν και πότε ακριβώς άρχισε η πρακτική εφαρμογή τους.

Για το ποδήλατο, λοιπόν, ως πάρομο ως πράξιν γεννήσεως την πρώτη εμφάνισή του στην Παγκόσμια Έκθεση της Νέας Υόρκης που έγινε στα 1839. Και αυτό ήταν το ποδήλατο του Άγγλου Ντάφ Πάτ.

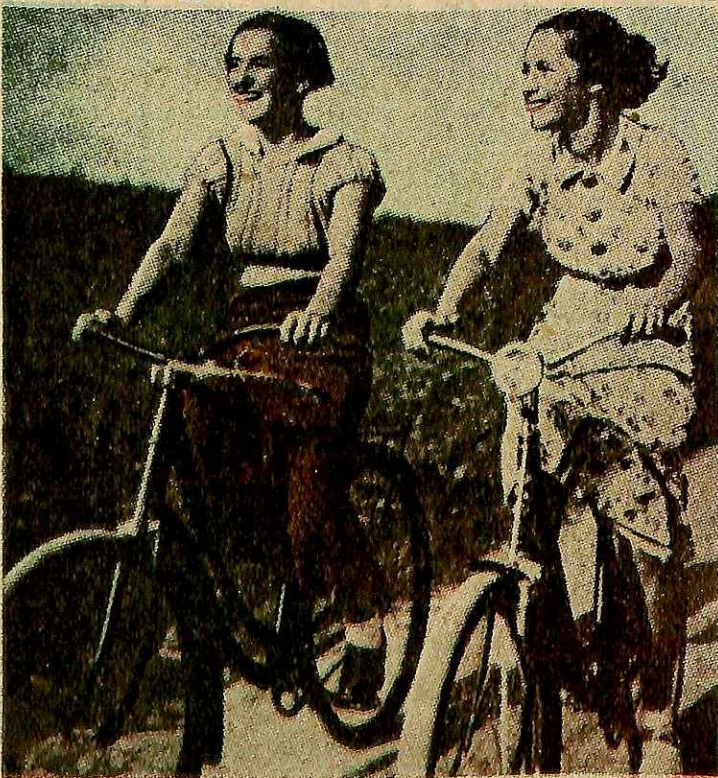
Είναι όμως αλήθεια, ότι το ποδήλατο έκαμε την πρώτη του εμφάνιση πολύ ενωρίτερα, αν λάβουμε υπ' όψιν την περίφημη εντραίλινγκ του 1818. Ο προσώπιος αυτός του ποδηλάτου ήταν βέβαια πολύ διαφορετικός από το σημερινό, πάντως όμως απ' αυτόν κατάγεται.

Η «εντραίλινγκ» —δεν την θυμάται ασφαλώς κανείς— ήταν ένα ποδήλατο χωρίς πεντάλια. Με την προσθήκη της σέλλας και του τιμονιού, ο Γερμανός Ντράϊς έκαμε κάπως πιο άνετο το πρωτόγονο ποδήλατο του Σιόρλε, αλλά και πάλι δεν είχε καμμιάν απολύτως πρακτική εφαρμογή. Ήταν κάτι σαν το σημερινό πατίνι. Και όμως είναι αδύνατον να φαντασθίτε την κατάπληξη και το ενδιαφέρον που προκάλεσε το μηχανήμα αυτό, όταν άκωχη ο κόσμος ήταν συνηθισμένος να βλέπει τους τροχούς χρησιμοποιούμενους σε δύο ζευγάρια, στα κάρρα και π' αμάξια.

Πρέπει να ξέρετε ότι ο Ντράϊς ήταν βαρύνος και ότι ο πατέρας του ήταν ο άνωτερος δικαστής της Βάδης. Είχε στενή φίλια με τον Μέγα Δούκα αυτής της χώρας και συχνά έπιγγαινε στο σπίτι του. Κάποτε, λοιπόν, που φιλοξενήθη-

κε από τον Τσάρον Πασών των Ρωσσιών, έλαβε την άδεια να του παρουσιάσει τον νεαρόν υιόν του μαζί με το καταπληκτικό του μηχανήμα. Ο νέος εκπαύλισσε το δίτροχό του σε μιάν αλέα του αυτοκρατορικού κήπου, κι έπιγγαινε εμπρός και πίσω, σπρώχνοντας με τα πόδια το έδαφος, αφού δεν υπήρχαν πεντάλια, κάνοντας θαύματα ισορροπίας. Ο Τσάρος, εκπληκτικός μπροστά σ' αυτό το θαύμα, θέλησε να δοκιμάσει κι αυτός. Αλλά μόλις έκαμε μερικά βήματα, έπεσε κι' έχτύπησε ελαφρά στα χέρια και στο πρόσωπο.

Εννοείται, ότι μετά το έπεισόδιο αυτό, ο Ντράϊς δεν έτόλμησε να ξανακάνη λόγο για την εφεύρεσή του. Αλλά το γεγονός μαθεύτηκε και η «εντραίλινγκ» άρχισε να διαδίδεται.

δεται και ν' αποκτή κάποιον φήμη. Ωστόσο, δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από όποιονδήποτε, γιατί είχε πολλές ατέλειες και αντιπροσώπευε ένα άρκετά επικίνδυνο παιχνίδι.

Ας έρθωμε τώρα στην παιδική ηλικία του πραγματικού ποδηλάτου, όπως είναι στη σημερινή του μορφή. Τα πρώτα πειράματα του εφευρέτου έδημιούργησαν πραγματική ανατάτωση στους δρόμους, φαντασιώδεις περιγραφές και αφηγήσεις, και μερικά έπεισόδια. Τέλος έκαμε το πρώτο ταξίδι απ' το χωριό του στην Γλασκώβη, που απέχει περί τα 90 χιλιόμετρα: μετά τρεις μέρες είχε φθάσει. Αν επήγαινε με τα πόδια, θα έφθανε πολύ ενωρίτερα.

Ωστόσο, η έπιτυχία εφάνηκε τεραστία, και το ψυχρό βλέμμα των επιχειρηματιών φωτισήθηκε άμέσως στη σκέψη των κερδών που μπορούσαν να πραγματοποιήσουν απ' αυτήν την εφεύρεση. Από τότε αρχίζει η βιομηχανική έμετάλλευσις του ποδηλάτου και λίγο άργότερα η άθλητική.

Στα 1885, ήμαστε άκωχη στο μνημειώδες δίκυκλον του Μισώ, το παράξενο εκείνο ποδήλατο με μιάν τεράστια ρόδα εμπρός και μιάν μικρή πίσω, που βρίσκεται σήμερα μονάχα στα μουσεία. Για να το χρησιμοποιήση κανείς, έπρεπε να έχη νεύρα άτσάλενια και γερό σπρίντ. Μετά είκοσι χιλιόμετρα το πολύ, ένας ρωμαλέος άνδρας ήταν εξηντλημένος.

Ένας κτηνίατρος, συγκινημένος από τα διαρκή παράπονα του ποδηλατιστού παιδιού του, που έπειτα από κάθε έκδρομή έπέστρεφε στο σπίτι κατακουρασμένος και μωλωπισμένος, έσπασε το κεφάλι του για να

φέρει κάποιαν άνακομφισι στους ποδηλάτες, ως πού άνεκάλυψε τη σαιμπρέλα. Την έποχη όμως του εφευρέτου, του άγαθού Ντάνλοπ, δεν ήταν παρά «ένα έντερο που έγέμιζε άέρα με το στόμα και με το όποιον έτύλιγαν τόν τροχόν», όπως λένε οι περιγραφές του 1890.

Έν τώ μεταξύ η μηχανική του ποδηλάτου είχε κάμει τεράστια βήματα και το σχέδιό του έγινε περίπου όπως το σημερινό.

Καλλιτέχναι και συγγραφείς, άνθρωποι που κατείχαν μεγάλες θέσεις στην κοινωνία, τιτλούχοι και θαυόπλουτοι, έγιναν μανιώδεις ποδηλάται. Και είναι άπειρα τα όσα έχουν γραφή σε πεζό και σε στίχους για το άτσάλενιο όλογο». Ακόμη και μυθιστορήματα περιπετειώδη, που διαβάστηκαν πολύ, έπειδή είχαν ως κύριον ήρωα έναν ποδηλάτη.

Ο πρώτος έπίσημος άγών ποδηλάτου έγινε στο Παρίσι στα 1899, όταν ποδηλάται όλου του κόσμου έτρεξαν για το Γκραν Πρι, που το έκέρδισε ο Ίταλδος Φερνάντο Τομαζέλι. Από τότε κάθε χώρα έννοει να κάνει τόν «Γύρο» της, περιφημότερος δέ απ' όλους είναι ο «Γύρος της Γαλλίας», στον όποιον λαμβάνουν μέρος ποδηλάται όλου του κόσμου.

Δεν μπορούμε να τελειώσουμε χωρίς να πούμε δυό λόγια και για τις γυναίκες που, από κάθε άλλην ενδήλωσι του άθλητισμού, έπροτιμήσαν το ποδήλατο. Αναφέρομε τέλος την Γαλλίδα Έλένη Ντυτριέ, που από το ποδήλατο μετετέθηκε στο άεροπλάνο, όπου απέκτησε φήμην μεγάλης άεροπόρου. Αλλά ποτέ δεν έχνυνε από που έβγαίνανε και στο άεροπλάνο της έχει κρεμασμένο σαν φυλαχτό ένα μικροσκοπικό ποδήλατο.

Γ. ΛΕΟΝΤΗΣ

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΤΙ ΗΤΑΝ

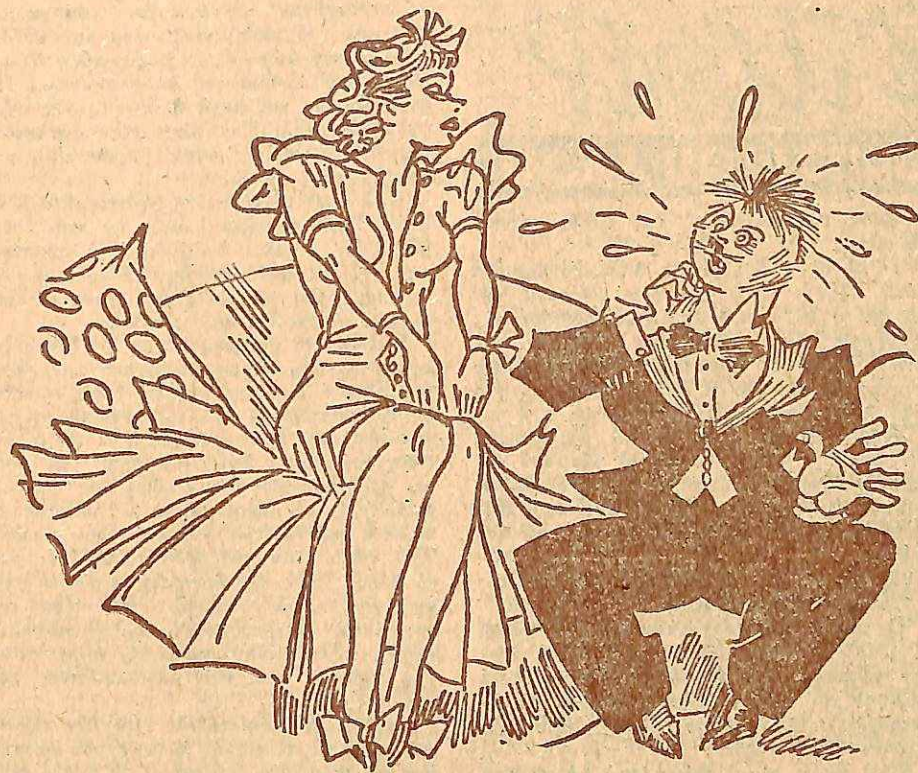
Κάωια κυρία πολύ μετρίας όμορφιάς που θεωρούσε όμως τόν έαυτό της έξαιρετική κάλλονη, άκούοντας μιάν μέρα τόν Ιεροκήρυκα να καταφέρεται σφοδρά κατά του έγωϊσμού και του αυτοθαυμασμού, τόν έρώτησε δειλά αν ήταν άμαρτία το ότι κι' αυτή υπεργηφανεύονταν για το κάλλος της.

—Όχι, παιδί μου, άπάντησε πονηρά ο Ιεροκήρυξ, άμαρτία δεν είναι, είναι μόνον... λάθος!

ΘΑΡΡΟΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ!

Ένας παπός συνοδεύει κατάδικον στον τόπο της εκτέλεσής του. Όταν έφθασαν εμπρός στο Ικρίωμα ο παπός, προσπαθώντας να παρηγορήσει τόν κατάδικο:

—Έλα, παιδί μου, λέγει προς αυτόν, έχε θάρρος, λίγο θάρρος άκόμη. Δεν είναι παρά μιάν στιγμή μόνον... Αύριο δεν θα τόν θυμάσαι πάλι...

"Ενας άνδρας αποφασιστικός"

Μοντέρνο χιουμοριστικό διηγηματάκι

Υπό ΤΖΙΑΝ ΛΟΡΙΝΟ

Όταν έρθη θά της πώ άμέσως: «Πάει, τελείωσαν όλα μεταξύ μας!» Και θά της τόν πώ ξερά, άπότομα. Είνε άπαραίτητο και άναπόφευκτο! Το χτύπημα θά είνε τρομερό γι' αυτήν και λυπάμαι που θά της φερθώ κατ' αυτόν τόν τρόπο, αλλά δεν μπορεί να γίνει διαφορετικά.

Πρέπει να κανονίσω αυτήν την όπότεσι μιάν για πάντα! Δεν είμαι πιά παιδί, είνε καιρός να έξουσιάζω έγώ τόν έαυτό μου, πρέπει να ξέρω αυτό που θέλω, και πρό παντός αυτό που δεν θέλω πιά. Λοιπόν, δεν θέλω πιά να είμαι σκλάβος και παιγνιδάκι της Κλορίντα.

Είνε ένας χρόνος τώρα που τά όποφέρω αυτά και είνε καιρός να σταματήσω αυτή η κατωτερότης μου άπέναντί της. Και αυτή η συνήθεια που έχει να με κάνει να την περιμένω... Έγώ δεν έπερίμενα ποτέ κανέναν... Έγώ την περιμένω και αυτή δεν έρχεται ποτέ στην ώρα της...

Η γνώριμά μας έγινε κατά τρόπον έντελώς άπροσδόκητον! Κανείς δεν μάς συνέστησε, κανένας φίλος δεν έσκηνοθέτησε μιάν συνάντησι μεταξύ μας, όπως συμβαίνει συνήθως. Κανείς, τέλος πάντων, δεν έκανε την παραμικρή προσπάθεια για να μάς ρίξει τόν έναν στην άγκαλιά του άλλου.

Η Κλορίντα έπεσε στην άγκαλιά μου αθόρμητα και την έκράτησα έπειδή μου άρεσε.

Έκείνη την ήμέρα αυτή είχε δώσει ραντεβού σε κάποιον Τζουλιάνο, κι' έγώ έπερίμενα χωρίς μεγάλην άνυπομονησία μιάν ξανθούλα με τήν όποιαν έπρόκειτο να συναντηθούμε στην είσοδο ενός κινηματογράφου.

Ένφ' περπατούσε στο πεζοδρόμιο, μιάν λεπτή γυναικεία ύπαρξις — όχι και κοκκαλιάρικη — έπεσε στην άγκαλιά μου. Δύο μπράτσα τυλίχτηκαν στον λαιμό μου, τρελλές μπούκλες μου έχάιδεψαν τα μάγουλα, ένα στοματάκι δροσερό έσφράγισε το δικό μου, ένφ' μιάν φωνή, τήν όποιαν άκουα για πρώτη φορά, μου έφιθύριζε στο αυτί:

—Άγαπημένε μου! Τι εύτυχης που είμαι που σε βλέπω! Σ' άγαπώ τόσο πολύ!...

Αφού έγεύτηκα το φιλή που δεν ήταν προωρισμένο για μένα, αποφάσισα ν' άνοιξω πάλι τα χέρια μου, που κρατούσαν άκόμα τήν άκουσία κατάκτησί μου. Τότε εκείνη έσήκωσε προς έμένα τα ζαφειρένια μάτια της και άρχισε να ούρλιαξη σαν δαιμονισμένη.

Με πολύ κόπο κατόρθωσα να παρασύρω την θελκτικήν εκείνην άγωνιστή σ' ένα ζαχαροπλαστείο εκεί σιμά, κι' εκεί μπορέσαμε να ξεκαθαρίσουμε την κατάσταση, να έξακριώσουμε δηλαδή τί είχε συμβή.

Ήταν άπλουστατο: η Κλορίντα ήταν πολύ μύωψ. Ο περίφημος Τζουλιάνος της έπρεπε να την περιμένει στο μέρος άκριβώς όπου έπερίμενα έγώ την ξανθούλα μου, δηλαδή δεξιά της είσοδου του κινηματογράφου, άκριβώς την ίδια ώρα. Και έπειδή είχα το ίδιο άκριβώς άνάστημα του Τζουλιάνο, ένόμισε πως ήμουν αυτός και δίχως καθόλου να διστάση, έπεσε στην άγκαλιά μου.

Όποιος δεν άνόησε ποτέ, ως ρίξη την πρώτη πέτρα του άναθήματος! Οι πρώτοι μήνες έπέρασαν σαν στον παράδεισο! Έπειτα όμως η ζωή, η τρομερή αυτή έρινυα που δεν έπιτρέπει την εύτυχία στους ανθρώπους, θέλησε να έκδικηθή.

Η Κλορίντα είνε φιλάρεσκη κι' έγώ ζηλιάρης. Αυτή είνε άυταρχική κι' έμένα μ' άρέσει να επιβάλλω τη θέλησί μου. Φαντάζεσθε, λοιπόν, τί συνέβη!...

Άρχισα να υποχωρώ γιατί ήμουν έρωτευμένος, αλλά τώρα βαρέθηκα πιά. Όχι να τήν άγαπώ, αλλά να τήν όπακούω! Κάθε άντρας πρέπει να ξέρη να επιβάλλεται, να κυριαρχή, κι' έγώ είμαι σταθερά άποφασισμένος να πάρω τη θέση που μου άρμόζει. Είνε πιά καιρός να τελειώση η βασιλεία της Κλορίντα. Δεν πρέπει καθόλου να διστάσω άπέναντι της έπιτακτικής αυτής ανάγκης.

Μόλις έβλεπα, θά της πώ καθαρά και ξάστερα ότι είμαι άποφασισμένος να χωρίσω για πάντα αν δεν αλλάξη στάσι άπέναντί μου. Θά της επιβάλω τη θέλησί μου! Είμαι άντρας άποφασιστικός και θέλω να κανονίσω τις ύποθέσεις μου μιάν καλή. Δεν θά δεχτώ πιά να σκύψω το κεφάλι μπροστά στις σατανικές ιδιοτροπίες αυτής της γυναικίας, που είνε πολύ χαριτωμένη, το παραδέχομαι, αλλά που με φέρνει σε άπελπισία με τη συμπεριφορά της. Πάει πιά, το άποφάσισα!

Ξέρω πολύ καλά ότι δεν θά δεχθή τόσο εύκολα την άπόφασί μου. Θά κλάψη, θά φωνάξη, αλλά έγώ είμαι άποφασισμένος να ύποστώ τα πάντα, άρκει να έπικρατήση η θέλησίς μου. Και ο μεγαλύτερος καταρράκτης δακρύων δεν θά με συγκινήση, η φανερώτερη σκηνή δεν πρόκειται να με τρομάξη...

Και όμως η Κλορίντα γίνεται τόσο όμορφη όταν κλαίη! Είμαι πάντα ύποχρεωμένος να την παίρνω εις την άγκαλιά μου όταν τά μάτια της πλημμυρίζουν δάκρυα. Δεν μπορώ να κάνω διαφορετικά, γιατί δεν μπορώ να τήν βλέπω να κλαίη!...

Κάποιος χτυπάει. Αυτή θά είνε... Έμπρός, λοιπόν, θάρρος! Θά περάσω μιάν δύσκολη στιγμή, αλλά θά έξλευθερωθώ μιάν για πάντα. Χρειάζεται θέλησις για να έπιτύχη κανείς στη ζωή κι' έγώ είμαι άνθρωπος άποφασιστικός.

Μπαίνει η Κλορίντα. Τώρα θά μ' άγκαλιάση. Όχι; Γιατί; Κυτιέται στον καθρέφτη, διορθώνει τα μαλλιά της, κάθεται άπέναντί μου, σε θάρη.

Βήχω κάνα-δυό φορές και μετά της λέω... η μάλλον δεν λέω τίποτε, γιατί αυτή μιλάει πρώτη και μου λέει με ήρεμη, σταθερή φωνή:

—Άγαπητέ μου, έπήρα μιάν άπόφασι!

Έγώ γελώ. Γιατί είναι η μόνη φορά που έπήρα κι' έγώ μιάν άπόφασι. Αλλά δεν μου δίνει τόν καιρό να τήν εκθέσω. Με τήν ίδια σταθερή φωνή, η Κλορίντα εξακολουθεί:

—Αποφάσισα να χωρίσωμε!

—Πώς; Τι είπες; «Α, όχι, άγαπητή μου, καθόλου!...

—Πώς όχι; Αφού το άποφάσισα! —Πρέπει να ξέρης, μικρή μου Κλορίντα, της φωνάζω, ότι από τώρα και στο έξής δεν θά λαμβάνω καθόλου υπ' όψιν τις άποφάσεις σου!

—Σε παρακαλώ...

—Δεν θέλω να με παρακαλές καθόλου! Από τώρα και στο έξής έντώ να όρίζω έγώ, είδ' άλλως...

—Να όρίζης έσύ; Μά αφού δεν είσαι καν άντρας μου! Όταν θελήσω,

Λευκή ντέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.—Εξαντλημένος από την μεγάλη πεζοπορία του ο κόμης ντέ Μοράν, φθάνει κάτω από το παράθυρο του δωματίου, μέσα στο οποίο βρισκόταν κλειδωμένη η Τζέννη, αλλά άδικα προσπαθεί να διακρίνη ανθρώπινη σκιά μέσα σ' αυτό. Φαντάζεται ότι το έγκλημα έχει γίνει ήδη και διερωτάται τι άπέγινε το θύμα των άλλων, που το προσείλκυσαν εις τὸν άπομεμακρυσμένον αυτόν πύργο. Και τρελλός τότε από παραφορά ρίχνεται επάνω στον τοίχο με σφιγμένες γροθιές σαν να-ταν δυνατό να τὸν ανατρέψει...

31ον

Είχε όμως εξαντλήσει ο δύστυχος όλες του τις σωματικές δυνάμεις στην τελευταία του αυτή προσπάθεια και έφθασε μέχρι του να χάσει έντελώς κάθε συνείδηση της πραγματικότητας.

Τα μάτια του σκεπάζονται από σκοτεινό πέπλο, δὲν βλέπει πιά. Θέλει να φωνάξει, μα η φωνή του δὲν μπορεί πιά ν' άκουσθῇ. Τέλος κατορθώνει ν' άνοιξη τα χείλη του για να προσφέρει ένα όνομα που θέλησε να προσφέρει και πού μονάχα σάν ψιθυρος ξέφυγε από τὸ στόμα του:

—Λευκή!... Λευκή!...

Μετά σωριάζεται κατά γῆς και τὸ σώμα του, πού δὲν έχει πιά δυνάμεις, συναντῶν τὸν τοίχο και στηρίζεται άκίνητος επάνω σ' αυτόν...

★

Η τύχη όμως θέλησε να χτυπήσῃ τὸν ώμο του επάνω σ' ένα αἰχμηρό σίδερο που προεξείχε από τὸν τοίχο και πού του

είμαι ελεύθερη· να σὲ αφήσω και να φύγω.

Αὐτὸ πιά εἶνε πολὺ! Θὰ τὸ ἰδοῦμε! Ἀποφασισα να μὴν υποχωρήσω πιά στὴν ἰδιωτροπεία τῆς Κλορίντα και θὰ κρατήσω τὴν ἀπόφασί μου. Εἰμαι ἀποφασιστικὸς ἀντὶρας ἐγώ...

Σηκώνομαι, γνωρίζοντας τὴν σοβαρότητα τῆς στιγμῆς, και τῆς ἐκθέτω τῇ θελήσει μου, τὴν ἀμετάπειστη ἀπόφασι πού ἔλαβα:

—Μετά δεκαπέντε μέρες θὰ παντρευτοῦμε!

Και προσθέτω πὺδ δυνατό:

—Δὲν δέχομαι τὴν παρομικρὴν ἀντίρρηση!

Η Κλορίντα σηκώνεται, πέφτει στὴν ἀγκαλιά μου και ἀρχίζει να μὲ φιλεῖ ὡς πού μοῦ κόβει τὴν πνοή.

—Ὡστε, λοιπόν, κατάρθωσα να τὴν δαμάσω; Ἀλλὰ νομίζω πὼς ἀκούω μιὰ φράσι πού τὴν ψιθυρίζει πολὺ συχνά:

—Αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα κι' ἐγώ!

Βέβαια, εἶσι λέει κανεὶς πάντα δ-ταν ἀναγκάζεται εἰς ὑποχωρήσεις. Ἀλλὰ ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐπὶ τέλους μὲ φοβάται και μὲ σέβεται! Ἐπὶ τέλους ἐκατάλαβε ὅτι ἔχει να κόμῃ με ἕναν ἄνθρωπο ἀποφασιστικὸ!

ΤΖΙΑΝ ΛΟΡΙΝΟ

ξέσχιζε τὰ ρούχα και τοῦ τσουγκράνησε τὴ σάρκα.

Ο πόνος πού ἐνοίωσε ἀπὸ τὴν ἐλαφρὰ αὐτὴ πληγὴ, ἀναξωσόνθηκε ξαφνικὰ τὸν κόμῃτα ντέ Μοράν πού ξαναπέκτησε τὴς αἰσθήσεις του. Κυττάζει ὀλόγυρά του, σὲν νὰ ξυπνήσει ἀπὸ βαθύ ύπνο, προσπαθώντας να θυμηθῇ τί τοῦ συνέβη και γιὰ ποῖο λόγο βρισκόταν ξαπλωμένος στὴ γῆ.

Στηρίζεται στὸν τοίχο γιὰ να σηκωθῇ και τὸ χέρι του συναντᾷ τὸ αἰχμηρὸ σίδερο. Πιάνεται ἀπ' αὐτὸ και σηκώνεται ὀρθος. Ἐκείνη τὴν στιγμὴ θυμάται... Και τὰ βλέμματά του διευθύνονται πρὸς τὸ παράθυρο...

Τὸ φῶς εἶχε ξαφανισθῇ. Τώρα ἐπικρατοῦσε παντοῦ σκοτάδι...

Ο κόμῃς κοντεῖνι πάλι να τὰ χάσει. Οἱ ἰδέες του στροβιλίζονται. Ἦταν λοιπὸν κάποιος στὸ δωμάτιο αὐτό; Γιατί ἐδύσαν τὸ φῶς; Μήπως φώναζε ὅταν λιποθύμησε κι' ἐφόβισε ἐκείνους πού βρίσκονταν στὸν πύργο;

Αὐτὰ εἶναι πάρα πολλὰ γιὰ τὸ παραγμένο κεφάλι τοῦ δύστηνου πατέρα. Πιάνεται τότε με τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸ σίδερο πού ἀνεκάλυψε και δοιοθόμενος ἀπὸ τὴς ρωγμῆς τοῦ τοίχου, κατορθώνει να στηριχθῇ ὀρθος επάνω στὸ σίδερο. Κι' ἀκριβῶς στὸ σημεῖο πού φθάνει τὸ ὕψος μένο χέρι του, βρίσκει δεύτερο και τρίτο και πολλὰ ἄλλα, τοποθετημένα σὲ ἴσες ἀποστάσεις δεξιά και ἀριστερά, σὲ τρέπο πού σχηματίζουν μιὰ καρφωμένη ἐπὶ τὸν στὸν τοίχο σκάλα πού σὲ περίπτωσι πυρκαϊῆς θὰ ἐπέτρεπε στοὺς ἐνοίκους να σωθοῦν ἀπὸ τὸ παράθυρο.

Η ἀνάβασις δὲν εἶναι ἀκίνδυνη, γιατί τὸ σώμα βρίσκεται πολλὲς φορὲς κρεμασμένο στὸ κεφάλι, ὥσπου τὰ πόδια να συναντήσουν διαδοχικῶς τὰ σκαλοπάτια, και τὸν κίνδυνο αὐτὸ τὸν καθιστᾷ μεγάλυτερο τὸ σκοτάδι.

Ἀλλὰ τί τὸν μέλλει τὸν ντέ Μοράν γιὰ τὸν κίνδυνο; Ο κόμῃς δὲν τὸν σκέφθηκε ὅτε στιγμὴ. Ἠχαρίστησε νοερὰ τὴν Θεά Πρὸνοια και ἀρχισε γιὰ σκεφαλιώ-νη θαρρετὰ.

Ἀνεβαίνει μὴ ἀκούοντας παρὰ τὴν ἐνδύμνη φωνὴ πού τοῦ ἐπέβαλε να θυσιάσῃ γιὰ να σώσῃ τὴν κόρη του, και ἐπανελάμβανε τὸνομά της σάν νῆθελε να ἐνθαρεῖν τὸν ἑαυτὸ του γιὰ να συνεχί-σῃ τὸ ἔργο πού ἀνέλαβε.

Ἀνεβαίνει και ἡ ἀνάμνησις τῆς κομῆσης ντέ Μοράν ἐρχεται να τὸν ἐνθαρεῖν ὥστε ἀπὸ κάθε του προσπάθεια.

Ἀνεβαίνει, χωρὶς να σταματήσῃ να ξεκαρτερὰ τὰ μπράτσια του πού οἱ ἐντεταμένοι μῦες του σισπώνται...

Ἐχει ξεπεράσει ἤδη τὸ μισὸ τῆς ἀποστάσεως πού χωρίζει τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ ἔδαφος...

Λίγα ἀκόμῃ σκαλοπάτια ἔχει ν' ἀνεβῇ γιὰ να μωρέσῃ να πιασθῇ ἀπὸ τὸ πρεβάτι τοῦ παραθύρου.

Και λυσσώντας, ἐξακολουθεῖ ἀπεγνωσμένη τὴν κινδυνώδη ἀναρρίχηση...

ΣΤΙΓΜΕΣ ΦΡΙΚΤΗΣ ΑΓΩΝΙΑΣ...

Ὅταν ἡ Τζέννη ἔσπασε τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαιριοῦ μέσα στὴν κλειδαρότρυπα τῆς πόρτας, νομίζοντας τὸν ἑαυτὸ της κάπως ἐξησφαλισμένο. Ἀφῃσε τὴ σκέψι της να

τρέξῃ στὰ προσφιλεῖ της πρόσωπα.

Φαντάσθηκε τὴν ἀγωνία τοῦ πατέρα της και τοῦ μαρμα Βισέτρ πού θάβλεπαν να περνᾶν οἱ ὥρες χωρὶς αὐτὴ να φαίνεται στὸ οἶκμα τῆς ὁδοῦ Παλαιού Περιοτερέωνος και μετὰ ἡ σκέψις της πῆγε στὸν Μαρσιάλ...Και τότε στὴν ἀπελπισία τῆς δυστυχισμένης νῆας προσετέθη μιὰ βασανιστικὴ σκέψις...

Ποῦ ἦταν τάχα ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὁ Μαρσιάλ; Ἦξερε τίποτε ἀπὸ τὴν περιπέτειά της; Κι' εἴτετα, ἂν μάθαινε ὁ ἀγαπημένος τῆς ὅτι αὐτὴ βρέθηκε ἔστω και ἀδελά της, μὴν, σὲ μιὰ ξένη ἑπαυλὶ μ' ἕναν ἄνδρα, τί θάλεγε γι' αὐτὴν;

Και με τὴς σκέψεις αὐτῆς ἡ Τζέννη ξαναπέφτει στὴν πραγματικότητα και νοιώθει ὅτι ὁ δικάτης της θὰ ξανδρθῇ ἀποφασιστικώτερος γιὰ να κατορθώσῃ τὸν σκοπὸ του. Καταφοβισμένη τότε ἡ δυστυχισμένη νῆα ζητεῖ να βρῇ ἕναν τράπο γιὰ να ξεφύγῃ τὴν τύχη τὴν τὴν περιμένει. Κι' ἀφοῦ ἀδικα βασάνισε τὸ πνεῦμα της νοιώθει πιά ὅτι εἶναι χαμένη.

Ἐπὶ πλέον, με τὴν ἐλπίδα, ἐκλῖπει και τὸ θάρρος πού τὴν ὑπεστήριξε ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη. Δὲν νοιώθει πιά μέσα της οὔτε σκὰ σθένους και ἡ ταραχὴ πού δοκιμάζει δὲν εἶναι παρὰ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ τρόμου πού τὴν καταλαμβάνει και πάλι.

Περίτρωμη διερωτᾶται ἂν δὲν θάταν καλύτερα να τελειώσῃ ἀμέσως και να μὴν ἀφήσῃ παρὰ ἕνα πτώμα σ' ἐκείνον πού ἐλπίζει να βρῇ ἕνα ἀνυπεράσπιστο θῆμα επάνω στὸ ὁποῖον θὰ μπορούσε να κορέσῃ τὰ κτηνώδη ἐνστικτὰ του...

Ξαφνικὰ διεκὸση στὶς βασανιστικὲς αὐτῆς σκέψεις της. Τῆς φάνηκε πὼς ἄκουσε ἦχον φωνῆς. Ἀπὸ πού όμως; Δὲν μπορεί να καθορίσῃ. Τεντώνει τ' αὐτὴ της κι' ἀκούει... Γιὰ λίγες στιγμῆς μένει ἀκίνητη, με μᾶτια θεδανούχτα, μὴ τολμώντας οὔτε ν' ἀναπνεύσῃ, ἀπὸ φόβο μήπως ὁ ἦχος τῆς φωνῆς της τὴν ἐμποδίσῃ ν' ἀκούσῃ. Ἀλλὰ να πού, διασχίζοντας τὴν πένθυμη σισπὴ, φθάνει τώρα στ' αὐτὰ της, παρὰξενος ἦχος ἀπὸ τὸ παράθυρο... Τὴ φορὰ αὐτὴ εἶναι βεβαία πὼς δὲν γελᾷσκηκε.

Εἶναι ὁ κρότος βιαστικῶν θημάτων πού κάνουν τὰ χαλίκια να τρίβουν. Θυμάται καλὰ ὅτι και ἡ ἴδια ἐβόδισε επάνω στὰ χαλίκια αὐτὰ γιὰ να φθάσῃ στὴν πόρτα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν τὴν ὠδήγησαν στὸ μέρος τῆς ἐπαύλεως πού βρισκόταν τώρα.

Κάποιος εἶναι λοιπὸν πού ἐρχεται πρὸς αὐτὴν. Ποῦς όμως; Ἀ! δὲν μπορεί ν' ἀμφιβάλλῃ! Εἶναι οἱ δύο ἄνθρωποι πού ἐρχονται μ' ὅλα τ' ἀπαιτούμενα ἐργελεῖα γιὰ να διδάσουν τὴν κλειδαριά ἡ να σπᾶσουν τὴν πόρτα. Ἡ Τζέννη τρέχει πρὸς τὴν πόρτα αὐτὴ ἀλλ' ἐκεῖ σταματᾷ! Τί να κάμῃ; Μὲ ποῖον τρόπο να τοὺς ἐμποδίσῃ να φθάσουν ὡς αὐτὴν; Να κρυφθῇ; Ἀδύνατον κι' ἀνωφελές, ἄλλωστε!

Τότε τῆς περνᾷ ἡ ἴδια να ὀχυρωθῇ σάν σὲ φρούριο κι' ἀρχίζει να σύρῃ πρὸς τὴν πόρτα τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου. Καταμολιπίζει τὰ χέρια της ἀπὸ τὴ δουλειὰ αὐτὴ, ἀλλὰ ὁ τρόμος, ὁ ἐπικείμενος κίνδυνος τὸν ὁποῖον πιστεύει ὅτι διατρέχει, τῆς δίδουν δυνάμεις πού δὲν πίστευε πὼς εἶχε. Τὰ καθήματα σχηματίζουν ἕνα πρῶτο ἐμπόδιο επάνω στὸ ὁποῖον ἡ Τζέννη θέλει να προσθέσῃ και δεύτερο. Ἀρπάζει τότε τὸ στερομένο τραπέζι, με τὰ δύο της χέρια και κατορθώνει να τὸ σύρῃ ὡς τὴν πόρτα. Στὸ γενικὸ όμως αὐτὸ ξει-γύρισμα, ἕνα ἀπὸ τὰ κρηοτήγια πέφτει στὸ πάτωμα και τὰ κρηὰ σβύνονται.

Τότε ἡ Τζέννη ἀρπάζει τὸ ἄλλο κρηοτήγιο και τὸ τοποθετεῖ επάνω στὸ δοῦνο κιθώτιο πού εἶναι καρφωμένο στὸν τοίχο, κάτω ἀπὸ τὴν παγοπλάκα. Και τὰ δύο κρηὰ του πού εἶναι ἀκόμα ἀναμμένα ρί-χνουν τώρα ἕνα θαμπὸ ἀσθενικὸ φῶς ἐν συγκρίσει με τὴν λάμψι πού πρὶν λίγη μόλις ὥρα γέμιζε τὸ δωμάτιο.

Στὴν πελιδνὴ, τὴν κλονισμένη τους λάμψι, οἱ χαλὸδδινες πανοπλῆς ρίχνουν αἰματόχρωμες ἀντανάκλασεις. Τὸ μεγάλο δωματίο, στὴν ἀτάξια τὸν ἐπιπλόν πού γεμίζουν, παρουσιάζει θέματα ἀπείσιου.

Ἡ Τζέννη βρίσκεται τώρα στὸ ἐπαρκὸν τοῦ τρόμου. Και κάτω ἀπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ τρόμου αὐτοῦ, κατατομαγμένη ἡ Τζέννη σκέφθηκε να καταφύγῃ πίσω ἀπὸ τὸ βαρὺ παραπέτασμα πού ἐκρυβε μιὰ γωνία τοῦ δωματίου.

Ἀπισθοχώρησε ὅμως με τρόπο καθὼς βρέθηκε μπρὸς ἕνα ἀνθρώπινο σῆμα.Και εἶχε ὀπισθοχωρήσει ὡς τὴ μέση τοῦ δωματίου, ὁπότε ξαφνικὰ ξανάκουσε τὰ χαλίκια να τρίβουν και πάλι κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο της. Τρελλὴ τότε ἀπὸ τὸν φόβο της, ὤρμησε και πάλι πρὸς τὸ παραπέτασμα ἀφήνοντας κραυγὴν τρόμου.

Ἀρπάζει τὸ ὕψασμα μὲ χέρια πούτρεμαν και τὸ ἀνεσήκωσε ἀπὸτομα, βιαστικά, ξεσκαπώντας ἐπὶ ἐκείνον πού φαίνεται κοιμισμένος. Χωρὶς διαταγὴ τότε ἐκάλισε τὸν ἄνθρωπο αὐτὸν σὲ βοήθειά της. Μὴ παίρνοντας ὅμως καμμιὰ ἀπάντησι, ἐστήριξε τὰ χέρια της επάνω στὸ στήθος του, και:

—Κύριε, κύριε, ἐτραύλισε, με πνιγμένη φωνή, κῆρυε, βοηθήστε με, γλυτώστε με!

Καμμιὰ ὅμως ἀπάντησις! Ο κοιμισμένος δὲν ἔκαμε τὴν παραμικρὴ κίνησι. Ἡ Τζέννη ὀρθώθηκε με βλέμμα κατατομαγμένο. Ἐνόμισε πὼς βρισκόταν μπρὸς σὲ πτώμα. Ὅλο της τὸ σώμα ἀνεσιζήθηκε και ῥίγος φρικτῆς διέτρεξε τὸ κορμὶ της.

—Πέθανε! ψιθύρισε μέσα της. Ἦταν τὸ τελευταῖο πλῆγμα, ὥστερα ἀπὸ τοὺς κλονισμούς πού εἶχε ὑποστῇ, ὥστερα ἀπὸ ὅλα τὰ βάσανα πού εἶχε δοκιμάσει.

Τρέμοντας, ἐνοίωσε πὼς θὰ ξαπλωνόταν χάμω. Τὰ γόνατά της λύγισαν. Ἐπῆσε μπρὸς στὸ ἀνθρώπινο ἐκείνο σώμα, φέρνοντας ζωρὰ τὰ χέρια στὸ πρόσωπό της, γιὰ να μὴ βλέπῃ τὸ ἀκίνητο, τὸ ὕδρανες ἐκείνο ὄν...

Ξαφνικὰ όμως, βαθὺς στεναγμός πού ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ κοιμισμένου τὴν ἔκαμε να τρομάξῃ περισσότερο. Σηκώθηκε, πῆγε και πῆρε τὸ κρηοπήγιο και τὸ πλησίασε κοντὰ στὸ πρόσωπο ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐνόμιζε νεκρὸ και πού ἀπέδειξε ὅτι ζοῦσε.

Κι' ἀναγνωρίζοντας τότε τὸν νεαρὸ σύντροφο τοῦ μαρμα Βισέτρ, ἡ Τζέννη παρ' ὀλίγο να λιποθυμήσῃ. Καὶ χωρὶς να διερωτηθῇ πὼς ὁ ἐργάτης βρισκόταν ἐκεῖ:

—Ζωῶ! Ζωῶ! φώναξε, ἀφήνοντας χάμω τὸ κρηοπήγιο.

Και στὴ θέα τοῦ νέου ἐκείνου πού ἡ Τζέννη ἤξερε τὴν ἀφοσίωσί του στὸν γηγραιὸ συντεχνίτη του, ἡ ἐλπίς ἀρχισε ν' ἀναγεννᾶται μέσα της. Ἀρχισε τότε να κου νὰ τὸ μπράτσο τοῦ κοιμισμένου, καλώντας τον να τὴν βοηθήσῃ, λιστεύοντάς τον γιὰ τὴν προστατεύσῃ λέγοντάς του με βραχὴν φωνή:

—Κάποιος θὰ μπῇ ἐδῶ μέσα γιὰ να μὲ ἀτιμάσῃ! Τὸν ἀκούω, ἐρχεται! ἐρχεται! ζῦπνα!

Δὲν μπορούσε να βρῇ λέξεις γιὰ να ἐκφρασθῇ... Ἐδεῖξε ὅμως με τὸ χέρι της πρὸς τὸ παράθυρο σάν να μπορούσε ὁ κοιμισμένος να δῇ.

Νέος ὅμως ἦχος ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ παράθυρο, σάν κάποιος νάξυνε τὸν τοίχο ἐξωτερικῶς, και ἡ Τζέννη τινάχθηκε ὡς ἕνα πῆδημα.

ΕΝΑΣ ΠΥΡΟΒΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Τὴ φορὰ αὐτὴ δὲν τῆς ἔμενε πιά καμ-

μιὰ ἀμφιβολία. Κάποιος ζητοῦσε να φθάσῃ στὸ παράθυρο.

Ἐξάλλη ἀπὸ φόβο, μὴ ξέροντας πιά τί να κάμῃ ἡ Τζέννη ὤρμησε πρὸς αὐτό. Καὶ κυττάζοντας ἀπ' ἐπάνω εἶδε στὸ σκοτάδι σῆμα ἀνθρώπου προσκολλημένο στὸν τοίχο. Ρίχθηκε πρὸς τὰ πίσω, κατατομαγμένη, ζητώντας να φύγῃ. Ἐπειτα, τρεκλίζοντας, σῆρθηκε μέχρι τοῦ Ζωῶ. Καὶ σεῖοντας βιαίως τὸν κοιμισμένο, κατέβαλε ἀπεγνωσμένη προσπάθεια, προσπάθεια ἀνήκουστη, γιὰ να τὸν ξυπνήσῃ... Τὸ σώμα ὅμως τοῦ νέου, ἔμενε πάντοτε ἀδρανές...

Τώρα ὁ τοίχος ἐτρίξε. Τεμάχιά του, ἀποσπόνταν ἀπ' αὐτόν κι' ἔπεφταν στὸ ἔδαφος με ὑπόκοφο κρότο. Κάποιος ἐξακολουθοῦσε ν' ἀνεβαίνει...

Ἡ Τζέννη δὲν εἶχε τώρα παρὰ μιὰ σκέψι μονάχα: Να κρυφθῇ ἀπὸ τὰ βλέμματα τοῦ ἀνθρώπου πού ἀσφαλῶς, δὲν θ' ἀργούσε να φθάσῃ στὸ στήριγμα τοῦ παραθύρου γιὰ να πηδήσῃ στὸ δωματίο.

Ζωρὰ φουσά στὰ δύο κρηὰ, κι' ἀμέσως ἐρίσκει στὸ σκοτάδι...

Ὅρθα, κατατομαγμένη, με τὰ μᾶτια καρφωμένα επάνω στὸ παράθυρο ἐκείνο, ἀπὸ τὸ ὁποῖον περιμένει, ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμὴ στὴν ἄλλη, να δῇ να ἐμφανίζεται ὁ ἄθλιος πού θὰ ὀρμήσῃ επάνω της, να τὴν συντερίψῃ στὴν ἀγκαλιά του, να τὴν συλλάβῃ ὡς λείαν τρὺδ δὲν μὴ γιὰ να τοῦ ξυφύγῃ, ἡ Τζέννη νοιώθει ν' ἀναγεννᾶται ξαφνικὰ τὸ ὕψος της.

Και τότε μιὰ σκέψις περνᾷ ἀπὸ τὸ μυαλό της σάν ἀστραπή...

Θυμάται ξαφνικὰ ὅτι στὴν ἄκρη τοῦ παραθύρου βρισκεται ἕνα γεμάτο τουφέκι πού, μπροστὰ της, ὁ ἄνθρωπος πού ἠθέλε να τὴν διόσῃ, εἶχε σπρώσει τοὺς λύγκους του. Ψηλαφώντας φθάνει ὡς τὸ παράθυρο κι' ἀρπάζει ζωρὰ τὸ ὅπλο με τὰ δύο της χέρια...

Γιὰ τελευταία φορὰ τεντώνει τ' αὐτὴ της.

Στὸν τοίχο ἐξακολουθοῦν ν' ἀναρρίχωνται. Ὁ κρότος πλησιάζει. Ἡ Τζέννη ἀκούει τώρα και τὴν δύσκολη ἀναπνοὴ ἐκείνου πού με λύσσα ἐξακολουθεῖ τὴν ἐπικίνδυνη αὐτὴ ἀνάβασι...

Και τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἡ Τζέννη εἶναι πραγματικὰ τρελλή. Ἡ σκέψις της στρέφεται γιὰ τελευταία φορὰ πρὸς ἐκείνους πού ἀγαπᾷ...

—Συγχώρησέ με, πατέρα! Συγχώρησέ με, Μαρσιάλ!...

Τὰ μᾶτια της θολώνουν. Μηχανικά, ἀλλὰ σταθερά, βγάζει τὴν κἀννη τοῦ ὅπλου, στραμμένη πρὸς τὰ κάτω, ἐξω ἀπὸ τὸ παράθυρο... Καὶ με δάχτυλα πού τρέμουν πιέζει τὴς σκανδάλης...

Μιὰ φοβερὴ ἐκτυροσκορότης, πού ἐπανελέφθη ἀπὸ ἦχους σὲ ἦχώ σ' ὅλο τὸ βάθος τοῦ πάγκου, ξέσχιζε τότε τὸ πυκνὸ σκοτάδι.

Συγχρόνως μιὰ τρομερὴ κραυγὴ ἀντήχησε, κραυγὴ πού μῆκε ὡς τὰ μύχια τῆς καρδιάς τῆς Τζέννης, πού λιποθύμη, πεθαμένη θαρρεῖς, σωριάζεται στὸ πάτωμα...

★

Οἱ σφαῖρες δὲν ἀφῆσαν ἄθικτο τὸν ἄνθρωπο πού πλησίαζε να φθάσῃ στὸ πρεβάτι τοῦ παραθύρου και να πιασθῇ ἀπ' αὐτό.

Καθὼς πληγώθηκε ὁ ντέ Μοράν, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του. Κρατιέται ὅμως κρεμασμένος με τὸ ἕνα χέρι ἀπὸ τὸ σιδερένιο σκαλοπάτι. Τὸ σώμα του αἰωρεῖται στὸ κενό!

Και σὲ μιὰ στιγμὴ φρικτῆς ἀγωνίας, ὁ δυστυχισμένος νοιώθει τὴς δυνάμεις του να τὸν ἐγκαταλείπουν. Σκοτεινὴ σκεπά-ζει τὸ πνεῦμα του. ἐνῶ μιὰ ὑπόκοφη οἰ-

μωγὴ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ στήθος του...

Θὰ πέσῃ... Τετέλεσται... Τὸ συνεπα-σμένο χέρι του δὲν μπορεί παρὰ ν' ἀνοιχθῇ... Ἦδη τὰ δάχτυλά του χαλαροῦνται...

Καὶ ξαφνικὰ ὁ κόμῃς ἀκούει τὴν κραυγὴ πού ἀφῆσε ἡ Τζέννη... Τὴν στιγμὴ ἐκείνη νοιώθει πὼς πέφτει...

Εὐτυχῶς γιὰ τὸν δύστυχο αὐτὸν πατέρα και πολυβασανισμένο ἄνθρωπο, τὰ ρούχα του μπλέκονται διαδοχικῶς, σὲ μερικὰ ἀπὸ τὰ σίδερα πού τοῦ χρησίμευσαν ὡς σκαλοπάτια γιὰ ν' ἀναρρίχῃ στὸν τοίχο, κι' εἶσι ἡ πῶσις ἐκμηδενίζεται ὡς ἐν θαύματος...

Τὸ σώμα τοῦ κόμῃτος ἔπεσε επάνω στὴν ἄμμο, με τὸν αἰσὸ ἐκείνο κρότο τὸν σαρκὸς πού μολοπιζόταν στὴν ἐπαφὴ τοῦ ἔδαφους... Ὁ ντέ Μοράν ἔμεινε ἐκλιπόμενος... Τὸ αἷμα του τρέχει ἀπὸ τὴς δυὸ πληγῆς. Ἡ ἰσχυρὴ ὅμως κρᾶσις τοῦ τραυματοῦ παλῆι· ἐντατικὰ ἐναντίον τῆς συγκοπτῆς πού τὸν ἀπειλεῖ...

Ἡ λίγο μᾶλιστα κατορθώνει ν' ἀνασπρωθῇ στοὺς ὀγκῶνες του και μετὰ στὰ γόνατά του. Στὴ στάσι αὐτὴ σέρνεται επάνω στὰ γόνατά του και προσπαθεῖ να φθάσῃ ὡς τὰ πρῶτα δένδρα τοῦ πάγκου.

Και σ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς ὀδυνηρῆς αὐτῆς πορείας στὸ ἀμμόστρωτο ἔδαφος, ἐπάνω στὸ ὁποῖον χαράσσει τὴ διάβασί του με συνεχὴ γραμμὴ αἵματος, δὲν ἀφήνει οὔτε μιὰ κραυγὴ πόνου, οὔτε μιὰ οἰμωγή...

Ἡ δοκιμασία όμως εἶναι ἀνώτερη τὸν δυνάμεών του. Καὶ πρὶν μπορέσῃ να φθάσῃ στὴν ἀρχὴ τοῦ δάσους, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν τὸν χωρίζουν πιά παρὰ λίγα θήματα, κυλιέται ἀναίσθητος με τὸ πρόσωπο στραμμένο πρὸς τὸν οὐρανὸν...

Κι' εἴπειτα, τίποτε πιά...

Ἡ σιγὴ δὲν διακόπτεται τώρα, παρὰ μόνον ἀπὸ τοὺς ἀοράτους θορύβους πού ἀκούονται στὰ δάση, μόλις ἡ νύχτα ἀρχίσῃ να πέφτῃ...

«ΣΚΟΤΩΣΑ! ΣΚΟΤΩΣΑ!»

και διευθύνεται μέσα στο σκοτό.

«Είναι αδύνατον ο κρότος των δύο πυροβολισμών να μην ξύπνησε τὸν κοιμισμένο», λέγει μέσα της.

Τὴ στιγμή όμως εκείνη, εκπλήσσεται γιὰ τὴν παρουσία τοῦ νέου εκείνου, τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς Παυλίνης, τοῦ ἀγαπημένου, τέλος, συντρόφου τοῦ μάγου Βισέτρ, στὴν ἐπαυλὶ τοῦ Μεγάλου Δάσους.

«Τί ἦλθε νὰ κάμῃ, λοιπόν, αὐτὸς ἐκεῖ; Πότε μπήκε; Ἦταν μήπως ἐκεῖ, ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ὅταν αὐτὴ μπήκε στὸ δωμάτιο; Γιὰ ποῖο σκοπὸ;»

Καί ἡ Τζέννη βασάνιζε τὸ μυαλό της νὰ βρῇ τὴν ἀφορμὴ πὺ μπόρεσε νὰ φέρῃ τὸν νεαρὸ ἐργάτη στὴν ἐπαυλὶ.

Νὰ τὸν ὑποπτεῖται ὡς συνένοχο τοῦ ἐγκλήματος πὺ εἶχε προσχεδιασθῇ, ἦταν πράγμα ἀδύνατον. Καί ἡ νέα, ἀφοῦ ἀπέκρουσε τὴν ἰδέα αὐτὴ, ἀμέσως, χωρὶς μάλιστα νὰ σταματήσῃ οὔτε στιγμὴ σ' αὐτήν, καὶ ἀφοῦ ἀδικὰ ἐξήγησε νὰ βρῇ κάποια ἄλλη ἀφορμὴ, κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι χρειάζονταν κάποιον κλειδαρὰ στὴν ἐπαυλὶ, κι' ἀποτάθηκαν πρὸς τὸν Ζωζώ...

Ναί, ἀλλὰ γιατί πρὸς αὐτὸν καὶ ὄχι πρὸς ἄλλον;

Σπρώχνει δυνατὰ τὸ σῶμα πὺ εἶναι ἐκπαισμένο στὰ πόδια της μὰ ὁ Ζωζώ δὲν κινεῖται καθόλου.

Νέος φόβος καταλαμβάνει πάλι τὴν Τζέννη καὶ δὲν σκέπτεται τίποτε ἄλλο τώρα παρὰ ὅτι πρέπει νὰ φύγῃ, μὲ κάθε θυσίαν, μέσα ἀπὸ τὸ καταραμένο ἐκεῖνο δωμάτιο.

Ἡ ἰδέα ὅτι διέπραξε φόνο δὲν τῆς ἀφίνει πιά οὔτε στιγμὴ ἡσυχία. Σκέπτεται ὅτι, ἀσφαλῶς θ' ἀκούσαν, ἀπὸ μακριὰ, τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ ὅτι ἔρχονταν νὰ δοῦν τί εἶχε συμβῇ στὴν ἐπαυλὶ. Ποιὸς ξέρει μάλιστα, κι' ἂν ἀκόμη κατ'ὄρθονε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν πύργο αὐτό, ἂν θάχε τὸν καιρὸ νὰ φύγῃ.

Κι' ἂν τὸ κατ'ὄρθονε, πὺ θὰ πῆγαινε σὺν ἀγνωστὸ τῆς αὐτοῦ τόπου, ὅπου δὲν εἶχε ἐξανάβῃ ποτὲ;

Ἀσφαλῶς θὰ τὴν ἔπιαναν ἀμέσως μόλις ἔδλεπαν τὴν ἀλλοιωμένη φυσιογνωμία της... Θὰ τὴν ὠδηγοῦσαν στὴ φυλακὴ. Θ' ἀναγκαζόταν νὰ βαδίσῃ ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες...

Καί τότε ὁ πατέρας της!.. Ὁ πατέρας, μαζί μὲ τὸν κίνδυνον πὺ διέτρεξε αὐτὴ, θὰ μάθαινε ταυτόχρονα καὶ τὸν φόνο πὺ διέπραξε ἀθελά της σὲ στιγμὲς παραφροσύνης... Καί ὁ πατέρας αὐτός, πὺ τότες καὶ τότες δοκιμασίες εἶχε ὑποστῇ ὡς τώρα, θὰ πέθαινε, ἀσφαλῶς, ἀμέσως...

Οἱ σκέψεις αὐτὲς πὺ, σὰν κινηματογραφικὴ ταινία, περνοῦσαν ἀπὸ τὸ μυαλό τῆς Τζέννης, τὴν ἔκαμαν νὰ ταραχθῇ ἀπερίγραπτα.

Τώρα ἡ ἀπελπισία ἐρχόταν νὰ προστεθῇ στὴν τύχη τῆς συνειδήσεως. Καί μὲ τὴν τύχη ἔχονταν καὶ πάλι ὁ φόβος...

Δὲν σκέπτεται πιά. Δὲν ζητεῖ τίποτε ἄλλο τώρα. Θέλει μόνο νὰ φύγῃ!..

Καί καθώς, μὲ τὴν ταραγμένη φαντασία της, νομίζει πὺς ἀκούει μυστηριώδεις τρομακτικοὺς στεναγμούς, οἰκωγές, ῥόγους ἀγωνίας, ἔξαλλὴ ὁρμὰ στὰ σκοτεινὰ πρὸς τὸν φραγμὸ πὺ εἶχε ὑψώσει ἐπ' αὐτὴν τὴν πόρτα κι' ἀρχίζει νὰ κατεδαφίῃ τὸ ὄχυρμα αὐτὸ τὸ καμωμένο ἀπὸ τὰ συσσωρευθέντα ἐπιπλά.

Ἀλλοίμονο! νοιώθει γρήγορα πὺς κουράζεται ἀνώφελα.

Μόνη της δὲν εἶχε ἀχρηστεύσει τὴν κλειδαριά; Κι' ἂν ἀκόμη εἶχε καμμιὰ ἐλπίδα πὺς θὰ μποροῦσε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴ σκία, πὺς θὰ κατ'ὄρθονε ν' ἀνοίξῃ

τὴν πόρτα αὐτὴ;

Δὲν ἔπρεπε λοιπὸν νὰ νομίσῃ ἀκόμη πὺς μποροῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν πόρτα αὐτὴ.

Καί τὴ στιγμή ἀκριβῶς αὐτὴ, πὺ δὲν ἔξερε πιά τί ἀρρώστια νὰ πάσῃ, μὰ ἀλλόκοτη ἐμπνευσις τῆς ἔρχεται ξαφνικά, ἐμπνευσις πὺ μονάχα ἀκατανίκητος φόβος μπορεῖ νὰ ἐμπνεύσῃ.

—Ναί, ψιθύρισε, τεντώνοντας τὸ χέρι πρὸς τὸ παράθυρο, ἀπ' ἐκεῖ, μόνον ἀπ' ἐκεῖ μπορῶ νὰ φύγω!..

Καί σὰν νὰ γοητεύθηκε ἀπὸ τὸ χαῶδες ἐκεῖνο ἀνοιγμα, ὁρμὰ πρὸς τὸ παράθυρο καὶ σκύβει ἀπ' αὐτό, γιὰ νὰ δῇ πὺς ὁ ἀνθρώπος πὺ σκότωσε, κατ'ὄρθονε νὰ σκαρφαλῶσῃ στὸν τοῖχο.

Σκύβοντας, διακρίνει τὰ σιδερένια σκαλοπάτια κι' ἀμέσως σκέπτεται ὅτι εἶναι ὁ μόνος τρόπος πὺς αὐτὸς ἀπομένει γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴν δραπέτευσιν...

Η ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙΣ

Τί χειρότερο μπορεῖ νὰ τῆς συμβῇ ἄλλωστε; Μπορεῖ βέβαια νὰ πέσῃ ἀπὸ τὴν πρῶτὴ ἀπόπειρα καὶ νὰ τσακισθῇ ἐπάνω στὸ ἔδαφος. Ἀδιάφορο! Δὲν θὰ ὑποχωρήσῃ τώρα ἀπὸ τὸ φόβο κανενὸς τρομεροῦ δυστυχήματος. Ἡ ἰδέα αὐτὴ τοῦ αἰφνιδίου θανάτου δὲν τὴν τρομάζει τὴν στιγμή πὺ δὲν βλέπει πιά παρὰ ἕνα τρομακτικὸ μέλλον: Τὸ κακουργιοδικεῖο!

Καί χωρὶς δισταγμὸ πιά ὀρθώνεται ἐπ' αὐτὸ πρεβεζι τοῦ παραθύρου. Πιάνεται μετὰ ἀπ' αὐτό, κρεμὰ τὸ σῶμα της ἀπ' ἑξὺ καὶ ψηλαφώντας μὲ τὰ πόδια, συναντᾷ τὸ πρῶτο σκαλοπάτι. Καί μὲ τὴ σκέψη συγκεντρωμένη τώρα σὺν Ὑψιστοῦ ἡ Τζέννη, ἱκετεύοντας νοερὰ τὸ θεῖον ἔλεος, ἀρχίζει τὴν βραδεία ὁσο καὶ ἐπικίνδυνὴ ἐκείνην κατάβαση.

Κατορθώνει ἔτσι νὰ κατέβῃ τὰ μισὰ σκαλοπάτια τῆς σωτηρίας ὅσο καὶ περιεργῆς ἐκείνης σκάλας, ὅποτε ξαφνικά τῆς φαίνεται πὺς ἀκούει πατήματα.

Νοιώθει ὅτι ἀπὸ τὸν τρόμον οἱ δυνάμεις της θὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ὅπου νᾶναι. Ἐκεῖνον πὺ εἶχε ἐπιχειρήσει ἦταν πρωτάκουστο καί, γιὰ νὰ τ' ἀποφασίσῃ, ἔπρεπε νὰ εἶχε χάσει τελείως τὸ μυαλό της.

Καί τώρα, ἡ θέλησις πὺ τὴν ὑπεστήριξε σὺν πρῶτο μέρος τῆς ἐπικίνδυνης ἐκείνης ἀποδράσεως, τὴν ἐγκαταλείπει ξαφνικά. Τώρα νομίζει πὺς δὲν θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κατεβαίνει οὔτε καί ν' ἀνεβῇ καί πάλι σὺν παράθυρο.

Βλέπει τὸν ἑαυτὸ της ἑτοιμὸ νὰ παρατήσῃ τὸ σιδερένιον σκαλοπάτι καί νὰ πέσῃ σὺν ἔδαφος...

Τὸ ἐνστικτο τῆς αὐτοσυντηρήσεως τὴν ἐξώθη νὰ κραυγᾷ, νὰ καλέσῃ σὲ βοήθεια, ἀλλὰ μαντεύει ὅτι αὐτὸ θὰ ἦταν σὰν νὰ ἐναγκαλιζόταν τὴν καταστροφὴ τῆς...

Καί τότε ὕψωσε πάλι τὴ σκέψη της σὺν τελευταίῳ καταφύγιον τῶν ἀπελπισμένων: σὺν Θεῷ Προνοίᾳ...

Τὸ νερῶδες πὺ περιεῖχε ἡ σαμπάνια μὲ τὸ κόκκινο πῶμα, καί πὺ ἡ Λευκὴ ντ' Ὀμόν προσώριζε γιὰ τὴν Τζέννη ἦταν φαίνεται τόσο δυνατό, ὥστε ὁ δύστυχος Ζωζώ νὰ μὴ μπορέσῃ νὰ συνέλθῃ καί τό-

σο εὐκολα.

Ὅταν ὅμως ἔπαισε ἡ ἐνέργειά του καὶ ὁ νεαρὸς κλειδαρὰς εἶδε τὸν ἑαυτὸ του μέσα σὺν σκοτεινὸ ἐκεῖνο περιβάλλον, δὲν ἄργησε καί πολλὸ νὰ θυμηθῇ τί τοῦ εἶχε συμβῇ.

—Α! τὸ θραμθραμ, μουρμούρισε, ὑπονοώντας τὸν ἱπποκόμο, ἂν τὸν ἔξαναβάλλω καμμιὰ φορὰ σὺν χέρι μου θὰ τοῦ τσαλαπατήσω σὰν σκυλῆκι τὸ κεφάλι.

Θυμήθηκε ἐπίσης γιὰ ποῖο σκοπὸ βρισκόταν ἐκεῖ μέσα, καί μὴ βλέποντας πὺθεν τὴν Τζέννη, κρῦος ἰδρῶς τὸν περιέλουσε σὺν σκέψῃ ὅτι ἴσως εἶχε ἐκτελεσθῇ τὸ ἐναντίον της ἐγκλημα, ἐνῶ αὐτὸς κοιμόταν.

Ὁρμησε τότε πρὸς τὴν πόρτα, παραμέρισε τὰ ἐπιπλά κι' ὅταν, προσπαθώντας νὰ τὴν ἀνοίξῃ, κατάλαβε ὅτι ἡ κλειδαριά ἦταν κλειδομένη, χαμογέλασε εἰρωνικά:

—Δὲν θάξιζε βέβαια νᾶμαι σύντροφος τοῦ μάγου Βισέτρ, μουρμούρισε, ἂν δὲν ἀνοίξω τὴν κλειδαριά αὐτὴ σ' ἕνα λεφτό!

Δοκίμασε, μὰ δὲ ἄργησε νὰ καταλάβῃ ἐπίσης ὅτι ἡ κλειδαριά ἦταν κατεστραμμένη.

—Ὁραῖα, ψιθύρισε. Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ νὰ σπᾶς κανεὶς τὶς κλειδαριές.

Ἐβγαλε τότε μιὰ λίμα, ἕνα σφυρὶ καί μιὰ τανάλια πὺ βρισκόνταν σὺν τσέπῃ τῆς ἐργατικῆς του μπλούζας καί ἀρχισε ἀμέσως τὴ δουλειά του...

Κάποια δύναμις πὺ ἐμψυχώνει ἐκείνους πὺ πιστεύουν πραγματικὰ σὺν Θεῷ Προνοίᾳ, ἔκαμε φαίνεται τὴ Τζέννη νὰ βάλῃ καί πάλι τὸ πόδι της ἐπάνω σὺν σιδερένια προσέχῃ καί νὰ κρατηθῇ σὺν ἱσορροπία γιὰ λίγες στιγμὲς. Καί τότε ἐσκέφθηκε τὰ προσφιλῆ πρόσωπα πὺ ὁ θάνατός της θὰ βύθιζε σὲ βαθειὰ ἡλιθία. Καί αὐτομάτως τρία ὀνόματα πέρασαν διαδοχικὰ ἀπὸ τὸ μυαλό της:

Μαριούλα!.. Μενιέ!.. Βισέτρ!..

Τοῦ λοιποῦ τὰ τρία αὐτὰ ὄντα δὲν μποροῦσαν νὰ χωρισθοῦν σὺν μυαλό της. Καί μόνον γι' αὐτούς, γιὰ νὰ τοὺς ἔξαναβῇ καί τοὺς τρεῖς, ἤθελε τώρα νὰ λήσῃ!

Κατέβαλε μιὰ ὑστάτη προσπάθεια καί ὡς ἐκ θαύματος κατ'ὄρθονε νὰ φθάσῃ τὰ σκαλοπάτια πὺ βρισκόνταν πὺ κάτω. Καί τότε, χωρὶς νὰ σκεφθῇ πιά τὸν κίνδυνον πὺ διέτρεχε, ἂν ξαφνικά παραπατούσε, ἐξηκολούθησε τὴν κινδυνώδη κατάβαση.

Τώρα δὲν βρίσκεται πιά, παρὰ σὲ λίγων μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Σὲ λίγο, ἂν οἱ προσπαθείες της δὲν βροῦν κανένα ἐμπόδιο, θάχῃ φθάσῃ σὺν τέρμον τῆς τρομερῆς δοκιμασίας της.

Ἡ καρδιά της πάλαι βιάζεται. Νοιώθει μιὰ χαλάρωσι σ' ὅλο τὸ σῶμα καί τὰ χέρια της συσπώνονται γιὰ νὰ μὴ ἀπολυθοῦν. Τέλος, διακρίνει τὸ ἔδαφος... Οἱ κρόταφοὶ της σφυροκοποῦν, φοβᾶται μήπως καταληφθῇ ἀπὸ ἱλιγγο, τὴν τελευταία στιγμὴ.

Ξαφνικά, τὰ μάτια της κλείνουν. Νοιώθει ὅτι πέφτει καί ὅτι τὸ σῶμα της πταῖται σὺν τοῖχο. Ἐπειτα σταματᾷ σὺν πτώσει αὐτῇ...

Ἐχει κυλίσει ἐπάνω στὰ χαλίκια πὺ τρίβουν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός της. Γιὰ μιὰ στιγμὴ, ἔμεινε ἀκίνητη, παλεύοντας κατὰ τῆς λιποθυμίας πὺ φοβόταν.

Ἐπειτα σέρνεται γιὰ λίγο καί τέλος κατορθώνει νὰ σηκωθῇ σὺν γόνατα...

Ὁ Θεὸς τὴν διαφύλαξε. Δὲν ἔπαθε τίποτε σὺν πτώσει αὐτῇ. Κατόρθωσε νὰ σταθῇ ὀρθία. Καί πρῶτῃ της σκέψῃ τότε εἶναι νὰ ὀρμηθῇ νὰ φύγῃ!..

Νὰ φύγῃ!.. Μήπως μπορεῖ; Κι' ἔπειτα, πρέπει νὰ τὸ κάμῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Η ΤΑΜΙΑΣ ΤΟΥ ΜΠΑΡ

Σ ἕνα παχὺ τετράδιο ἡ ψυχοπαθὴς Νίτσα Παπ., πὺ μαραινεται τώρα μέσα σὲ μιὰ ἀθεράπευτη μελαγχολία, ἔχει γράψῃ τὴν βιογραφία της. Ἡ τὸν φοιτήτρια τῆς φιλολογίας καί ἔχει τὰλάντὸν σὺν γράφῃ. Παίρνουμε ἀπὸ ἐκεῖ μέσα ἀποσπάσματα καί συνθέτουμε τὴν παρακάτω διήγησι τῆς τραγικῆς περιπέτειάς της.

★

Ἦμουν ταμίας σ' ἕνα μὰρ ἐκείνη τὴν ἐποχὴ. Εἶχα ἔλθῃ σὺν Ἀθήνα ἀπὸ τὸ χωριὸ μου κι' ἐργάζοντο σὺν φιλολογία. Μὰ τὰ οἰκονομικά τοῦ σπιτιοῦ μας ἦταν πολλὸ στενόχωρα. Καί γιὰ νὰ τὰ βγάλω πέρα σὺν σπουδῇ μου ἔγιναν ταμίες.

Τὸ μὰρ εἶχε πολλὴ πελατεία. Ἐρχόταν συχνὰ κι' ἕνας νέος καί συνήθιζε νὰ καθέται σ' ἕνα τραπέζι, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ταμειό. Ἀλλοτε μόνος κι' ἄλλοτε μὲ παρέα. Ἦταν ψηλός, μελαγχρόνος, μὲ θλιμμένα μάτια. Γελῶσε σπάνια καί ἡ φωνὴ τοῦ ἦταν σοβαρὴ καί γλυκερά.

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι μὲ προσέξε ἰδιαιτέρως. Ἡ ὅτι καθόταν γιὰ μένα σὲ κείμενο τὸ τραπέζι, γιὰ νὰ μὲ ἔχῃ ἀπέναντί του. Ὅχι τέτοιον πράμα. Δὲν μὲ εἶχε ποτὲ προσέξῃ ὁ Μίμης. Γιατὶ ἔτσι τὸν ἔλεγαν. Ἐγὼ ἐφρόντισα κι' ἔμαθα τ' ὄνομά του. Καί τὸ ἔλεγα, τὸ ξανάλεγα σὰν ἦμουν μόνη. Γιατὶ ἡ σκέψις μου δὲν ἐκκολλοῦσε ἀπ' αὐτόν...

... Ἐνα βράδυ ἦλθε σὺν μὰρ μὲ μιὰ κυρία. Ἦταν πολλὸ θαμμένη ἐκείνη ἡ γυναίκα καί φοροῦσε ἕνα φόρεμα χτυπητό. Τὴν ὠδήγησε σὺν ἰδίῳ ἐκείνῳ τραπέζι, πὺ καθόταν κι' ὅταν ἦταν μόνος. Τὸν εἶχα πάλι ἀπέναντί μου. Καί τὸν ἐβλεπα ὅλην τὴν ὥρα, πὺ ἔκανε ἕνα σωρὸ περιποιήσεις σὲ κείνη τὴ νέα. Πρῶτῃ φορὰ τὸν ἐβλεπα ἔτσι χαρούμενο καί ἑωρῶ.

Ἰσως νὰ τὴν ἀγαπᾷ αὐτὴν τὴν γυναίκα, ἐσκέφθηκα. Πόσο ἔλαμπε τὸ πρόσωπό του! Τὰ μάτια τοῦ ἔκαιναν γλυκά. Ἦταν εὐτυχισμένος. Κι' ἐγὼ ἦμουν ὀρθία εὐτυχισμένη, πὺ τὸν ἐβλεπα τόσο χαρούμενο.

Ὅταν σηκώθηκαν νὰ φύγουν, καί πέρασαν μπροστὰ ἀπὸ τὸ ταμειό, μιὰ ματιὰ τοῦ Μίμη ἐπέπεσε ἐπάνω μου. Μοῦ φάνηκε πὺς μοῦ χαμογέλασε. Τὸ μάγουλό μου τὰ ἐνέωσα νὰ φανῇ ἔξω καί τὰ μάτια μου θόλωσαν. Κεληνήτα Μίμη, καί ὁ Θεὸς νὰ σ' ἔχῃ καλά...

★

...Τὸ ἄλλο βράδυ ἦλθε μόνος. Κρατοῦσε ἕνα πολυτελὲς κουτί, ἀπ' αὐτὰ πὺ βάζουν μέσα γλυκά. Πρὶν καθῆσθαι, ἦλθε καί στάθηκε μπροστὰ μου. Ἡ καρδιά μου σπαρταροῦσε.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ φυλάξετε γιὰ λίγο αὐτὸ τὸ κουτί, δεσποινίς; μοῦ εἶπε. Ἐχει μέσα λίγα πιτσουρά.

Καί μοῦ ἔπλεξε τὸ κουτί. Τὸ πῆρα καί εἶπα: Εὐχαριστοῦ. Ἡ φωνὴ μου μόλις ἀκούσθηκε. Εἶπε πῆγῃ σὺν συγκίνησι.

Ἐκάθισε σὺν τραπέζι μου καί παρήγγειλε μὲν. Σὲ λίγο ἐξήγησε τσιγάρα ἀπὸ ἕνα γέρο καπνοπώλη, πὺ πέρασε μπροστὰ του. Καί τοῦδωσε ἕνα καπνοτάμικο. Μὰ ὁ γέρος δὲν εἶχε ψιλά. Τότε πῆρε ὁ ἴδιος τὸ χαρτονομίσμα, σηκώθηκε καί ἦλθε σὺν ταμειό:

—Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μ' ἀλλάξετε αὐτὸ τὸ καπνοτάμικο; μοῦ εἶπα.

ΤΟΥ ΟΘΙΓΟΥΝ ΤΗΝ ΤΡΕΛΛΑ

Ἀνοίξα τὸ συτράκι τοῦ ταμείου καί ἔβγαλα ἐκατὸ δραχμές, ψιλά. Τοῦ τὰ ἔδωσα καί πῆρα τὸ καπνοτάμικο. Τὰ χέρια μου ἔτρεμαν. Ἐκεῖνος ἔριξε μιὰ ματιὰ σὺν λεφτὰ, πὺ τοῦδωσε καί μοῦ εἶπε:

—Μοῦ δώσατε περισσότερα, δεσποινίς. Αὐτὰ ἐδῶ εἶναι ἐκατὸν εἰκοσι πέντε δραχμές.

Μοῦ ἐπέστρεψε τὶς εἰκοσιπέντε. Ἐγὼ δὲν ἔξερα τί μοῦ ἐγίνονταν. Δὲν εἶπα τίποτε. Τὸ μυαλό μου ἐθούζε.

Ξανακάθισε σὺν τραπέζι μου, πῆρε τσιγάρα κι' ἀρχισε νὰ καπνίζει. Κάθε τόσο ἐκύτταζε τὸ ρολόγι τοῦ. Κάποιον θὰ περίμενε. Ἰσως τὴν κυρία μὲ τὸ χτυπητὸ δάχτυλο.

Ἡ ὥρα περνοῦσε. Καί ἔμεινε πάντα μόνος. Ἐκάπνιζε νεύρικά κι' ἕνα γαλανὸ νέφος καπνοῦ ἐτύλιγε τὸ πρόσωπό του, πὺν θυβιζόταν σιγά-σιγά σὲ μιὰ σκιά θλίψεως...

★

... Τὰ μεσάνυχτα εἶχαν περάσει πρὸ πολλοῦ. Τὸ μὰρ εἶχε ἀδειάσει. Ἦταν ὥρα νὰ κλείσουμε.

—Τοιμάσου νὰ φύγῃς, μοῦ εἶπε τὸ ἀφεντικό.

Ἐβγαλα τὸ πανοφόρι μου. Ἐφόρεσα τὸ καπέλλο μου. Ὁ Μίμης ἦταν πάντα ἐκεῖ, σὺν τραπέζι μου καί περίμενε. Ἐπῆγα δειλά-δειλά κοντὰ του καί τοῦ εἶπα:

—Θὰ πάρετε τὸ κουτί σας, κύριε;

Μὲ κῆνταξε. Ἡ ἐρώτησίς μου τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὶς σκέψεις του:

—Ὅχι, μοῦ ἀπήντησε. Μπορεῖτε νὰ τὸ κρατήσετε, δεσποινίς, γιὰ λογαριασμό σας.

Ἐσηκώθηκε ἀπότομα. Ἀφῆσε μερικὰ χρήματα σὺν τραπέζι γιὰ τὶς μύγες καί βγήκε. Πλησιάζοντας τὴν πόρτα ἐστράφη καί μοῦ εἶπε:

—Καληνύχτα.

Ἐνοιωθα στοὺς κορτάφους μου τὰ φλογερά σφυροκοπήματα τῶν ἀστριῶν. Μοῦ ἐρχόταν ἔλπι. Ἐβγάλα κι' ἐγὼ ἀπὸ τὸ μὰρ καί τὸν εἶδα νὰ προχωρῇ σὺν δελμῶ μ' ἀργό, βλιθερὸ βήμα. Θυμήθηκα τότε, ὅτι εἶχα ἔχρασει νὰ τὸν εὐχάριστησω γιὰ τὸ κουτί μὲ τὰ πιτσοῦ. Ἐπῆγα κοντὰ του καί μ' ἀδύνατη φωνὴ τοῦ εἶπα:

—Σὰς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ γλυκά.

Ἐστράφη καί μὲ κῆνταξε. Κι' ἕνα προνεμένο χαμόγελο ἐχαράχθη σὺν πρόσωπό του.

—Παρακαλῶ! εἶπε.

Καί ὕστερα ἀπὸ λίγο πρόσθεσε:

—Δὲν ἀξίζει τὸν κόπο νὰ μ' εὐχαριστήτε. Αὐτὰ τὰ γλυκά δὲν προσοφείονταν ἀρχικῶς γιὰ σὰς. Ἦταν γιὰ μιὰ ἄλλη...

Τὴν τελευταία φορὰ τὴν εἶπε μὲ πολλὴ θλίψι.

Ἡ μὲνα αὐτὴ δὲν ἔχει καμμιὰ σημασία, τοῦ ἀπήντησα.

Ἐβαδίζαμε πλάι-πλάι. Θυμᾶμαι τώρα ἐκεῖνες τὶς στιγμὲς καί μοῦ φαίνονται σὰν μακρινὸ, εὐτυχισμένο ὄνειρο...

—Φαίνεται στενοχωρημένος ἀκόμη, τόλμησα νὰ τοῦ πῶ.

—Ναί, μοῦ ἀπήντησε. Εἶμαι πολλὸ δυστυχής.

Καί σὰν νὰ μιλοῦσε περισσότερο μὲ τὸν ἑαυτὸ του, παρὰ μὲ μένα, πρόσθεσε:

—Γιατὶ νὰ εἶμαι τόσο φτωχός;

—Σὰς χρειάζονται χρήματα; τὸν ῥώτησα.

—Ἄν εἶχα τρεῖς χιλιάδες δραχμές, δὲλα μποροῦσαν νὰ κανονισθοῦν...

Τρεῖς χιλιάδες δραχμές! Σοβαρὸ τὸ ποσό. Μὰ ξαφνικά μιὰ σκέψις μοῦ ἐφώτισε τὸ μυαλό.

—Μπορῶ νὰ σὰς δώσω ἐγὼ αὐτὸ τὸ ποσό, τοῦ εἶπα.

Ἐστάθηκε. Ἐστρεψε τὸ κεφάλι τοῦ καί κάρφωσε τὰ μελαγχολικά μάτια τοῦ ἐπάνω μου. Ἐτρεμα.

—Ἐσεῖς; εἶπε χαμογελώντας. Τί περιέργο, ἀλήθεια! Μπορεῖ κανεὶς νὰ σωθῇ ἀπὸ ἐκεῖ πὺ δὲν τὸν περιμένει.... Ὁστε μπορεῖτε νὰ μὲ δανείσετε σὲς τρεῖς χιλιάδες δραχμές;

—Ναί.

—Θὰ σὰς τὶς ἐπιστρέψω πολλὸ σύντομα. Σ' αὐτὸ νὰ εἰσθε βέβαιη.

—Μεθαύριο, τοῦ εἶπα, σὲς δέκα ἡ ὥρα τὸ πρωὶ θὰ σὰς περιμένω σὺν δωμάτιό μου. Θὰ ἔχω τὰ χρήματα, πὺν σὰς χρειάζονται.

Τοῦ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ καὶ ὁ ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ

δαγκώνοντας τὸ μεταξωτό της φόρεμα, ἐκείνη στὰ μαξιλάρια...

Τὰ ξύλα στὸ τζάκι ἐτριζαν κι' ἐξαπέστελλαν τὶς λάμπεις τους. Πού καὶ ποῦ καμμιὰ ἀπότομη λευκὴ λάμψις ἐφώτιζε τὶς γωνιὲς τοῦ δωματίου. Ἐπει-
τα ξαναγινόταν σκιά καὶ δὲν ἔ-
μενε φωτεινὸ τί-
ποτε ἄλλο παρὰ ἡ ἀγκράφα ἀπὸ τὸ γοδαὶ τοῦ νέου,
ἓνα μέρος ἀπὸ τὴ μεταξωτὴ κιλὸ-
τα του καὶ οἱ κεν-
τημένες παρυφές
τῆς μπλούζας του.
Ἐνα μεγάλο τρι-
αντάφυλλο, μαρα-
μένο ἀπ' τὴ ζέ-
στη, κρεμόταν στὸ κορσὰ τῆς πεθα-
μένης καὶ εὐώ-
διαζε...

Ἐκίλη γιὰ πολλὴ ὥρα, λέ-
γοντας διάφορες ἀσυναρτησί-
ες, ἐσήκωνε ἀπότομα τὸ κε-
φάλι του καὶ σὰν χαμένος κυ-
τοῦσε αὐτὸ τὸ ἄλλο ἀκίνητο
πρόσωπο. Ἐνα ἐκκεντρωμένο
ποῦσε μονότονα τὰ λεπτὰ...
Τέλος, σπρώχθηκε, ἔπιασε τοὺς
κρατᾶφους του μὲ τὰ δύο του
χέρια κι' ἐσέκθησε.

Τὶ ἔπρεπε νὰ κάμῃ; Ἡ ἀ-
γαπημένη του εἶχε ἔρθει ἀπὸ
τὸν πύργο της κρυφὰ μὲ τὸ
ἀμάξι της καὶ μὲ μιὰν ἀκόλου-
θὸ της, γιατί ὁ σύζυγός της
ἔλειπε καὶ θὰ ξαναγύριζε ἀπὸ
τὴν πόλιν τὸ πρωῒ. Γιὰ νὰ σω-
θοῦν τὰ προσχήματα, λοιπόν,
καὶ γιὰ ν' ἀποφύγουν τὸ σκάν-
δαλο ποὺ θὰ ἐξέθετε μιὰ νε-
κρὴ, ἔπρεπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ
πίσω στὸν πύργο της, νὰ τὴν
ξασπώσῃ στὸ συζυγικὸ της
κρεβδᾶτι, ὅπου θὰ τὴν ξενυ-
χοῦσαν δύο παπᾶδες, μὲ λαμ-
πάδες στὸ πλάι...

Μισάνοιξε τὴν πόρτα καὶ χω-
ρὶς νὰ κάμῃ θόρυβο, ζήτησε
τὴν πιστὴ ἀκόλουθὸ της.

Ἐκείνη κοιμόταν σὲ μιὰ
γωνιά τοῦ διαδρόμου, τυλιγ-
μένη σὲ μιὰ μπερτα ἀπὸ ταφτά,
καθισμένη σὲ μιὰ πολυθρόνα.
Κοντὰ της, στὸ πάτωμα, ἓνα
κερὶ τρεμόσβυνε.

Ὁ νεαρὸς ἐραστὴς πλησίασε
τὴν κοπέλλα καὶ τὴν ἐτραντα-
ξε. Ἐκείνη ἀνοίξε τρομαγμέ-
νη τὰ μάτια της, τὰ κοκκινι-
σμένα ἀπ' τὸν ὕπνο.

—Τί συμβαίνει; ἔκαμε.

Ἐπειτα, καθὼς ἤρθε στὸ
ἑαυτὸ της, σπρώχθηκε κι' ἐτα-
κτοποίησε τὸ φουστάνι της.

—Μὰ χρειάζεται ὁ κύριος
μαρκήσιος; εἶπε.

Τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι κι'
ἐκόλλησε τὸ στόμα του στ' αὐ-

τὴ της. Στὴ λέξι «πέθανε», ἡ
κοπέλλα ξεφώνισε ἐλαφρὰ καὶ
τὸν ἀκολούθησε τρέμοντας, ἐ-
νῶς τὰ πόδια της ἐτρίκλιζαν.

Μέσα στὸ μακάβριο δωμά-
τιο, τὸ κορμὶ τῆς νεκρῆς, χω-
μένο στὴν πολυθρόνα, ἔγεγνε
ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος. Μὲ σφιγμέ-
νη τὴν καρδιά τὴν ἐκάθησαν
καλὰ, ἐτακτοποιήσαν τὶς δαν-
τέλλες καὶ τὶς κορδέλλες τοῦ
φορέματός της, καὶ τῆς ἐφόρε-
σαν τὰ γάντια. Ἡ πιστὴ ἀκό-
λουθος, κλαίοντας μὲ λυγμούς,
ἐδύλε ἓνα χτένι ἀπὸ τὴν τοῖ-
σῃ της καὶ τῆς ξαναχτένισε τὰ
μαλλιά. Ἐγύριζε γύρω ἀπὸ τὸ
πτῶμα καὶ ξανάφτανε τὶς χα-
λασμένες μπούκλες.

Πελιδνός, ὁ ἐραστὴς κυ-
τοῦσε.

—Φανέτ, εἶπε, σ' εὐχαριστῶ.
Εἶσαι ἓνα καλὸ κορίτσι. Κα-
τέβα στὸ σταυλὸ καὶ εἰδοποίη-
σε τὸν ἀμαξά σου νὰ ἐτοιμάσῃ
τὸ ἀμάξι καὶ νάρθῃ μπροστὰ
στὴν πόρτα χωρὶς θόρυβο.
Βρῆς τὸ θάρος νὰ μείνῃς να-
ζὶ της μέσα στὸ ἀμάξι κατὰ
τὴν ἐπιστροφή. Μὴν ξεπνήσης
κανέναν στὸν πύργο, γιατί θὰ
καταλάβουν ἀπὸ ποῦ ἐρχεστε.
Ἀνέβασέ τὴν μὲ τὴ βοήθεια
τοῦ ἀμαξᾶ στὸ δωμάτιό της...
Ὅταν ἐκείνος φύγῃ καὶ τὴν
παραγγίλῃς στὸ κρεβδᾶτι, τότε
θὰ φωνάξῃς. Τώρα μπόρεῖς
νὰ πηγαίνῃς.

Τῆς ἔδωσε τὸ πορτοφόλι
του. Ἡ Φανέτ, ὅμως, τὸ ἄ-
φησε ἐπάνω στὸ τζάκι κι' ἐ-
δῆκε.

Γιὰ μιὰ τελευταία φορὰ, ὁ
νέος ἐπλησίασε τὴ νεκρὴ, τὴν
ἐφίλησε στὰ χεῖλη καὶ ἀναστε-
νάζοντας, ψιθύρισε τὸ ὄνομά
της... Ἐλκε κι' ὅλας σκεδρῶσει,
μιὰ ἐλαφρὰ κηλίδα εἶχε σχημα-
τισθῇ γύρω στὰ διεσταλμένα
τῆς βλέφαρα. Ὁ λαίμυρος ἦταν
ἐπίσης μαρμαρωμένος. Ὀπι-
σθοχώρησε, δὲν τὴν ἀνεγνώ-
ριζε πιά...

Ἡ συνοδὸς ξαναγύρισε καὶ
ἔστησαν ὀρθοὶ τὸ ἄψυχο κορ-
μί, κρατώντας τὸ ἀπὸ τὶς μα-
σχάλες καὶ τὰ πόδια. Ἐμοια-
ζε μὲ μανικὲν σκληρὸ καὶ σο-
δαρὸ, καθὼς τὴν κατέβαζαν
ἀπὸ τὶς μαρμαρωμένες σκάλες χω-
ρὶς νὰ πατάτῃ τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ μαρκήσιος κρατοῦσε ψη-
λὰ ἓνα κηροπήγιο ποὺ ἡ φλόγα
του ἔτρεμε.

Μπροστὰ στὴν εἰσοδο τοῦ
πύργου, ὁ ἀμαξάς, ἀναστατω-
μένος, ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ
ἀμαξιοῦ.

Ἡ δροχὴ εἶχε πιτσιλίσει
τὰ φανάρια τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ
μετὰ βίαις ἐβλεπαν.

—Θεέ μου, εἶπε, ἡ καὶ μὲν
ἡ κυρία!

Καὶ ἐνῶς ὁ εὐπατρίδης ἐσή-
κωνε μόνος του τὸ πτώμα καὶ
τὸ τοποθετοῦσε στὸ κάθισμα,
τὸν ἐβοήθησε στὴν τοποθέτησιν
τῶν ποδιῶν καὶ τῶν χερῶν
κι' ἔπειτα, ἀφοῦ ἀνέβηκε καὶ
ἡ Φανέτ, ἐκλείσει τὴν πόρτα,
ἀνέβηκε στὴ θέσιν του καὶ πῆ-
ρε τὰ ἡνία.

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 49)

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ ΤΟΥ «ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ»

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΙΠΠΟΤΙΚΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

σάρων ἀνδρῶν ἐπέτοῦσαν στίβες, κάθε
φορὰ ποὺ ἐρχόντανε σ' ἐπαφῇ.

Ἡ Λενόρα εἶχε ἀπομείνει πίσω.

Τέλος, ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μουζίκους
ἄφησε τὸ ξίφος νὰ πέσῃ ἀπὸ τὰ χέρια
του. Ὁ Ραοῦλ τοῦ εἶχε διαπεράσει τὸ
στήθος μὲ τὸ δισκί του.

Ὁ ἄλλος ὑπηρετὴς ὑπεχώρησε τότε καὶ
ἔτρεξε πρὸς τὴν ἐξοδο. Τὸν ἄκουσαν σὲ
λίγο νὰ ἀνοίγῃ τὴν πόρτα καὶ νὰ βγαίγῃ
ἔξω.

—Ἐσωθήκαμε! ἐφώνησε ἡ Λενόρα.

—Κάνει λάθος, εἶπε ὁ Ρομπέρ, τρέχον-
τας νὰ κλείσῃ τὴν ἐξώθυρα. Εἴμαστε χα-
μένοι. Ἀκουσε...

Πραγματικά, ἀπὸ τὸν δρόμο ἐρχόταν ὁ
θόρυβος τῶν δημάτων μιᾶς περιπόλου,
ποὺ ὁ ἄλλος ὑπηρετὴς εἶχε συναντήσει
καθὼς ἔτρεχε ἔξω καὶ τὴν ἔφερε τώρα
στὸν πύργο.

Τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμή, ἓνα δυνατό
κτύπημα ἀκούσθηκε στὴν πόρτα.

—Εἴμαστε χαμένοι, ξαναεἶπε καὶ πάλι
ὁ Ρομπέρ.

—Ἄλλ' ἡ ἀστυνομία θὰ εἶναι μὲ τὸ μέ-
ρος μας, παρετήρησε ἡ Λενόρα.

—Ξεχνᾷς ὅμως ὅτι ὁ πύργος αὐτὸς ἀ-
νῆκει στὸν πρίγκηπα τοῦ Κλερμόν καὶ,
ὅ,τι δῆποτε καὶ νὰ ποῦμε, θὰ ἔχωμε πάν-
τοτε ἄδικο.

Τὰ κτυπήματα ἐπανεληφθήσαν πὺδ δυ-
νατά.

—Ἐν ὀνόματι τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀ-
στυνομίας, ἀνοίξτε! ἐφώνησε μιὰ θα-
ρειά φωνή.

Ἡ Λενόρα ἐπῆρε τότε τὸν Ραοῦλ ἀπὸ
τὸ χέρι.

—Ἐλάτε! εἶπε. Δὲν ἔχομε οὔτε στιγ-
μὴ νὰ χάνομε.

Συγχρόνως τὸν παρέσυρε στὸ δάθος
τοῦ σπιτιοῦ.

Ὁ πύργος αὐτὸς, ποὺ ἦταν καμωμένος
κατὰ τὸ ἰταλικὸ σχέδιο, κατέληγε σὲ μιὰ
μεγάλῃ ταράτσα.

Σ' αὐτὴ τὴν ταράτσα ὀδήγησε τὸν Ρα-
οῦλ ἡ Λενόρα, ἐνῶ, κατὰ τὴν ἴδια στιγ-
μὴ, ὁ Ρομπέρ συνενέκτρωνε μερικὰ ἐπι-
πλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς εἰσοδου,
γιὰ νὰ τὴν κάμῃ νὰ ἀνῆλθῃ περισσότερο.

Οἱ πρώτες λάμπεις τῆς σῆψῃς εἶχαν
ἐρχοῦν νὰ φαίνωνται στὸν ὀρίζοντα.

Παλὶ στὴν ταράτσα τοῦ πύργου, βρι-
σκόνταν ἡ ταράτσα ἐνὸς ἄλλου σπιτιοῦ.
Ἡ ἀπόστασις ποὺ τὶς ἐχώριζε ἦταν μόλις
τρεῖς ἢ τέσσερα πόδια.

Ἡ Λενόρα δὲν μπορούσε νὰ πηδῇ
αὐτὴ τὴν ἀπόσταση.

Ἄλλ' ὁ Ραοῦλ εἶχε τὴν εὐκίνησίαν τῆς
νεότητος.

—Φύγετε, ἐφώνησε ἡ Λενόρα καὶ ὁ
Θεὸς ἔς σᾶς βοηθήσῃ!

Ὁ Ραοῦλ ἐπήδησε, χωρὶς νὰ διστάσῃ
οὔτε λεπτὸ.

—Φύγετε! Φύγετε! ἐφώνησε ἀκόμη ἡ
Λενόρα. Κάπου θὰ βρῆτε ἓνα υἱὸς γιὰ
νὰ κατεβῆτε.

Τότε ἄρχισε γιὰ τὸν νέο ἓνα παράδοξο
ταξίδι, ἀπὸ στέγη σὲ στέγη.

Ἐπρωχώρουσε πάντα. Ἀλλὰ οἱ δυνά-
μεις τοῦ τὸν ἐγκατέλειπαν ὁλοένα, γιατί

*Ὁ Ραοῦλ διεπέρασε μὲ τὸ ξίφος του τὸν λόγγον τοῦ μολοσσῶ

Μιὰ ἀληθινὴ μακάβρια ἱστορία τῆς ἐποχῆς

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ 15ου

—Μ'ἀγαπᾷς; Πές μου, μ'ἀ-
γαπᾷς;

Ἐκείνη, καθισμένη στὰ πα-
χειὰ πουπουλένια μαξιλάρια
καὶ μισογυρισμένη στὰ γόνα-
τά του, γέλοῦσε μὲ παιδιαστικὴ
χάρη. Οἱ μπούκιες τῆς εἶχαν
ξεμπλεχθῇ καὶ μὲ χαριτωμένες
κινήσεις προσπαθοῦσε νὰ τὶς
ἐπαναφέρῃ στὴ θέσιν τους.

Μόλις τὴν εἶχε φέρε μὲ τ'
ἀμάξι, μέσα στὴ νύχτα, στὸν
δικὸ του πύργο, ὡς τὸ ψηλὸ
αὐτὸ δωμάτιο, τοῦ ὁποίου τὸ
κρεβδᾶτι μὲ τὶς κολῶνες ἐ-
χρονολογεῖτο ἀπὸ τὴν προη-
γουμένη βασιλεία. Μόνο τὰ
κανδηλιέρια καὶ οἱ ἀσμένιοι
δραχίονες στοῦς τοίχους ἦσαν
σύγχρονα. Λουδοβίκου 15ου.
Μιὰ δυνατὴ φωτιὰ ἀπὸ ξύλα
ἔκαιε στὸ τζάκι καὶ ἡ ἀντανά-
κλασις ἀπὸ τὶς φλόγες τῆς
παιχνίδιζε ἐπάνω στὸ πλούσιο
χαλί.

Ἐπάνω σ' ἓνα τραπέζι, ἀ-
νάμεσα στὰ πορσελάνινα σερ-
βίτσια λαμποκοποῦσαν περίφη-
μα κρύσταλλα.

Ἡ νεαρὰ κόμηση ξέφυγε
ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐραστοῦ της,
ἔτρεξε χαριτωμένα κοντὰ στὴ
φωτιὰ κι' ἐτέντωσε τὸ λεπτὸ
ποδαράκι της.

Ὁ νεαρὸς μαρκήσιος ἐφόση-
ξε τὰ κανδηλιέρια, μιὰ σκιά ἀ-
πλώθηκε σὲ ὅλοκληρο τὸ δω-
μάτιο, ποὺ πῆρε ζωὴ ἀπὸ τὶς
φλόγες τῶν ξύλων. Ξανατῆρε
στὴν ἀγκαλιά του τὴν ὁμορφὴ
γυναικα κι' ἀνασῆκωσε τὸ
προγγυλὸ τῆς προσώπου ἐνῶ

ἐκείνη ἐπάλεψε τσαχπίνικα καὶ
γελούσε ἐρωτικά, προσπα-
θώντας νὰ τοῦ ξεφύγῃ. Εἶδε
ἀπὸ πῶς κοντὰ τὰ διάφανα βλέ-
φαρα καὶ τὶς ξανθὲς ρίξεις τῶν
πυρραρισμένων μαλλιών. Ἐρ-
ριξε τὸ κεφάλι της πρὸς τὰ
πίσω μὲς στὸ σκοτάδι. Τὰ
δόντια της, ὕγρα ἀπὸ τὴν εὐ-
χαρίστησι, ἀστραφταν...

Ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ἐκείνη
ἐπέθανε ἀπὸ συγκοπή. Ἐντε-
λὸς ἀπότομα τὸ σῶμα της ἐ-
δάρυνε, τὰ χέρια τῆς κρεμά-
στηκαν.

Ἐκείνος φαντάσθηκε πὼς
λιποθύμησε. Τὴν ἐκάθησε σὲ
μιὰ πολυθρόνα, ποὺ ἦταν κον-
τὰ στὸ τζάκι, ἐχτύπησε τὰ χέ-
ρια της, ποὺ ἄρχισαν νὰ κρυώ-
νουν, κι' ἐφώνησε:

—Μπενίν!

Τὸ κονκλίστικο κεφάλαι μὲ
ἓνα ἀσάλευτο χαμόγελο διάχυ-
το σ' ὅλο τὸ πρόσωπο, ἀναπη-
δοῦσε σὲ κάθε κούνημα καὶ
χιτυοῦσε στὴν πολυθρόνα, ἀ-
φήνοντας ἓναν ὑπόκωφο κρό-
το. Στὰ ὀρθάνοιχτα μάτια ἀν-
ταναιλούσαν οἱ χάλκινοι πυ-
ροστάτες.

Καθὼς ὁ ἐραστὴς δὲν ἔκρινε
πιά τὴν καρδιά της, τοῦ ἤρθε
σὰν τρέλλα κι' ἄρπαξε τὸ κου-
δοῦνι... Ἐνστικτωδῶς ὁπίσ-
σο συγκατέθηκε. Ἄν ἔμπαι-
ναν οἱ ὑπηρετές, θὰ γινόταν
σκάνδαλο...

Ξαναγύρισε κοντὰ στὴν ἀ-
γαπημένη του, τὴν ἔπιασε ἀπὸ
τὸν καρπὸ τοῦ χειριοῦ, τὴν ἐ-
σῆκωσε λίγο ψηλά, κι' ἐφώ-
ναξε:

—Ἀγάπη μου! Πές μου ὅτι
εἶς...

Κυλίστηκε μαζί της καὶ ἔ-
πιασε, ἐκείνος στὰ πόδια

είχε πληγωθεί κατά την διάρκεια της συμπλοκής, που είχε συναφθεί μέσα στο σκοτάδι. Τό ξίφος του ένδς από τούς δυο μουζίκους τόν είχε τραπήσει στον ώμο.

«Αλλ' ο Ραούλ τώρα μόνον επρόσβλεπε ότι το αίμα έτρεχε άφθονο από την πληγή του. Εφερε το άλλο χέρι εκεί, σαν να ήθελε να τό συγκρατήσει».

Ενωιωθε συγχρόνως μια έλαφρή ζάλη να τόν καταλαμβάνη.

Τη στιγμή εκείνη παρατήρησε ένα φώς που έλαμπε σ' ένα άνοικτό παράθυρο.

Τό παράθυρο αυτό βρισκόταν σέ απόστασι μόλις ένός μέτρου από τη στέγη ένός γειτονικού σπιτιού.

Ο Ραούλ συνεκέντρωσε τότε όλες τις δυνάμεις του και διευθύνθηκε προς τά εκεί.

Όταν έφθασε επάνω από τό παράθυρο, έγλύστρησε έλαφρά και έπεσε μέσα στο δωμάτιο.

Αλλ' ή τελευταία αυτή προσπάθεια τόν είχε τελείως εξαντλήσει και την ίδια στιγμή έλιποθύμησε.

Τό μόνο πού επρόφθασε να ιδή ήταν μια νέα πού έρραβε πλάι στην άναμμένη λάμπα.

Τά μάτια του έκλεισθηκαν επάνω σ' αυτή την εικόνα.

Κεφάλαιο τέταρτο

Η ΠΑΝΗΣΙΣ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

Θά έπιλησίαζε ένένα, όταν τό άμάξι του κ. ντε Σαρτίβ, γενικού διευθυντού της άστυνομίας του βασιλείου, εισήρχετο μέσα στην αυλή του άνακτόρου τών Βερσαλλιών.

Σέ λίγο, ο κ. ντε Σαρτίβ, προηγούμενος από τόν Λεμπέλ, τόν άρχιθαλαμηπόλο του Λουδοβίκου 15ου, έμπαινε στο γραφείο του βασιλέως.

Η μαρκησία ντε Πομπαδούρ ήταν καθισμένη κοντά του.

—Καλημένα, Σαρτίβ, είπε ο Λουδοβίκος 15ος. Τί νέα μού φέρνεις από τό άγαπημένο μου Παρίσι;

—Δυσάρεστα, μεγαλειότατε. Συμβαίνουν φοβερά πράγματα στην πρωτεύουσα του βασιλείου σας...

—Διηγήθηκε μας λοιπόν τί συμβαίνει, κύριε ντε Σαρτίβ, είπε ή μαρκησία με ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

Ο διευθυντής της άστυνομίας έδίστασε.

—Μόνον ή μεγαλειότης σας, έψιθύρισε, θά έπρεπε να με άκούση...

—Πρόκειται λοιπόν περί μυστικού του Κράτους; έρώτησε ή μαρκησία.

—Ακριβώς, κυρία.

—Τότε πρέπει να άποσυρθώ, έπεν η πανίσχυρος ευνουμένη.

Λέγοντας αυτά, έσκόπησε με μια χαριτωμένη κίνηση και διευθύνθηκε προς την έξοδο.

Όταν έμειναν μόνι, ο βασιλεύς έρώτησε τόν διευθυντή.

—Αυτό πού έχετε να μού διηγηθήτε, Σαρτίβ, είναι λοιπόν τόσο φοβερό;

—Φρικιαστικό, μεγαλειότατε.

—Σας άκούω, τότε.

Ο γενικός διευθυντής της άστυνομίας άρχισε την αφήγησί του.

—Μεγαλειότατε, είπε, κλέβουν παιδιά στο Παρίσι και τά σπιδώνουν. Και υπάρχουν άνθρωποι πού κάνουν τό λουτρό τους μέσα στο αίμα τών παιδιών αυτών...

—Αυτό είναι αδύνατον! είπε ο βασιλεύς, άφυσνιζόμενος από τη νάρκη πού τόν κατείχε πάντα. Μήπως έρχεσθε να μού διηγηθήτε παραμύθια, Σαρτίβ;

—Όχι, μεγαλειότατε, σας διηγοίμαι υόνον ότι συμβαίνει και έστομαι να πιά-

ρω τις διαταγές σας. Ένα πλήθος παιδιών έχουν εξαφανισθή ως αυτή τη στιγμή από τό Παρίσι. Πολλά άπ' αυτά βρίσκονται κατόπιν πεταγμένα με την καρωτίδα κομμένη μέσα στο ρεύμα του Σαιν Κλου. Αλλ' ή ταυτότης τών δέν είναι δυνατόν πάντα να εξακριβωθεί. Τελευταία όμως καταβρώσαμε να εξακριβώσουμε την ταυτότητα δυο εκ τών παιδιών αυτών. Ήσαν δυο εύπατρίδαι από τήν επαρχία, όνόματι Γκοντράν...

—Γκοντράν; έκαμε ο βασιλεύς. Νομίζω ότι γνωρίζω αυτό τό όνομα... Α! Σταθήτε!... Ύπήρχε ένας Γκοντράν στη μάχη του Φοντενού και νομίζω ότι έσκοτώθηκε κοντά μου...

—Πιθανόν, μεγαλειότατε. Οι δυο αυτοί νέοι εξαφανίσθηκαν. Είχαν καταλύσει στο πανδοχείο του «Γαλάζιου Φιδιού». Ο ένας έφυγε λίγο πριν από τά μεσάνυχτα και διευθύνθηκε προς την πλατεία της Γκρέθης. Ο άλλος έμεινε στο πανδοχείο. Αλλά τό πρωί δέν βρισκότανε ούτε ο ένας ούτε ο άλλος στο δωμάτιό τους. Ο Λα πείθουν ότι έπεσαν και αυτοί θύματα του κακούργου...

—Αλλά ποιος είναι αυτός ο άνθρωπος; έρώτησε ο βασιλεύς, πού ή ιστορία του κ. ντε Σαρτίβ είχε άρχισει να τόν ενδιαφέρει.

—Από ένός έτους, μεγαλειότατε, ζή τώ Παρίσι ένας Ρώσος πρίγκιψ, όνόματι Τρεπάτοσκ. Ο άνθρωπος αυτός είναι πολύ πλούσιος και άλλοτε ήταν πολύ ώραιος. Τελευταία όμως έχει προσβληθή από λέπρα, πού έξακολουθεί σιγά-σιγά ν' απλώνεται σ' όλο του τό σώμα και στο πρόσωπό του άκόμη και πού τάν μετέβαλε σ' ένα ανθρωπόμορφο τέρας.

—Γιατί τότε δέν βλέπετε τόν Φαγκόν, τόν γιατρό μου; έπεν ο βασιλεύς. Είναι ένας άνθρωπος πολύ ικανός και θά τόν κάμη καλά.

—Μεγαλειότατε, εξακολούθησε ο κ. ντε Σαρτίβ, ο Ρώσος πρίγκιψ έχει ένα θαυμάσιο γιατρό. Ο γιατρός αυτός τού έπεν: «Από τί προέρχεται ή λέπρα σας; Απο τό ότι τό αίμα σας είναι μολυσμένο. Για να τήν θεραπεύσουμε, δέν έχομε παρά να τό αντικαταστήσουμε με ένα αίμα πού καθαρό». Ο γιατρός λοιπόν αυτός κάνει καθημερινώς άραιμάξεις στον άσθενη του. Τό μολυσμένο αίμα φεύγει σιγά-σιγά και αντικαθίσταται με ένα άλλο καινούργιο. Τό αίμα αυτό τό προμηθεύονται από τά θύματα, για τά όποια σας έμίλησα.

—Δέν βλέπω τότε τί είδους διασγές ήλθατε να πάρετε από μένα, Σαρτίβ, είπε θεωμένος ο Λουδοβίκος 15ος. Αφού τά ξέρετε όλα αυτά, δέν έχετε παρά να συμβάλετε τόν Τάταρο.

—Θά τό έκανα, μεγαλειότατε, απήντησε ο ντε Σαρτίβ, αν δέν υπήρχε ένα σοβαρό εμπόδιο. Ο Τάταρος έχει συνενόχους, πού κατέχουν μια πολύ ύψηλή θέση στην Ιεραρχία του βασιλείου. Έκτος αυτού έχει μια πολύ ώραία αδελφή, πού είναι φίλη...

—Μά τί λέτε, Σαρτίβ; έκαμε ο βασιλεύς. Αν άκουσα όλα όσα μού λένε, τό βασιλείό μου θά ήταν γεμάτο από φονίες γυναίκες... Αλλ' αυτό είναι ένα ψέμα. Και, ξεχνώντας εκείνα τά όποια τού είχε πη ο διευθυντής της άστυνομίας, έσυνέχισε:

—Έχει περάσει αρκετός καιρός από την ήμερα πού είδα μια πραγματικά ώραία γυναίκα...

—Αλήθεια, Σαρτίβ, έλεθ ή διευθυντής της άστυνομίας μου και πρέπει να με εξηγήσετε σέ κάτι...

—Περιμένο τις διαταγές σας, απήντησε ο ντε Σαρτίβ.

—Ακουσέ με, είπε τότε ο βασιλεύς. Απο άρκετό καιρό είμαι έρωτευμένος με

μια γυναίκα. Τη γυναίκα αυτή πρέπει να μού τήν ξαναδείτε, Σαρτίβ!

—Θά τό κάμω προθύμως, μεγαλειότατε, εάν με διηγήσετε πού μπορώ να τήν βρω.

—Αυτό ακριβώς είναι πού δέν ξέρω, Σαρτίβ. Ακούστε... Ένα πρωί είχαμε πάει με τόν δούκα του Ρισελιέ στο Μαργλύ... Ήμαστε ντυμένοι πολύ άπλά και τό άμάξι μας ήταν χωρίς οικόδεμα... Έτσι κανείς δέν μάς άνεγνώρισε. Κατά τό μεσημέρι, εκάθησαμε σ' ένα μικρό καμαρά για να πάρουμε κάτι... Σαφηνά, μια εύθυμη συντροφία εισώρησε μέσα στο κατάρστημα. Τήν αποτελούσαν νέοι και νέες. Ήταν όλες όμορφες, αλλά μια από αυτές μού άρεσε εξαιρετικά... Ήταν ένας άγγελος, Σαρτίβ... Είπα τότε στον δούκα: «Θά έδινα τό μισό βασιλείό μου για να έχω αυτή τη νέα». «Μεγαλειότατε, μού απήντησε ο Ρισελιέ, δέν υπάρχει κανείς λόγος να κάμετε αυτή τη θυσία. Δέν έχετε παρά να διατυπώσετε μια εύχη και ή εύχη σας θά εκπληρωθή άμέσως». — «Εί λοιπόν, την διατυπώνω αυτή την εύχη», απήντησα. Κόπος χαμένος! Ο Ρισελιέ έχάλασε τόν νόμο κατόπι, αλλά δέν κατώρθωσε να βρη αυτή τη νέα, παρ' όλες τις ύποσχέσεις του... Α! Σαρτίβ, πόσο άναγο πράγμα είναι να είναι κανείς βασιλιάς!

—Η μεγαλειότης σας θά ηυχαιοστείτο εάν επανευρίσκαμε αυτή τη νέα; έρώτησε ο διευθυντής της άστυνομίας.

—Νομίζω ότι ναι, Σαρτίβ. Πλήττω πολύ εδώ μέσα... Η δυστυχισμένη ή μαρκησία δέν βρισκόταν τίποτε πιά για να με διασκεδάση... Είμαι τόσο κουρασμένος... Η μεγαλειότης σας μπορεί να μείνη ήσυχος, απήντησε ο Σαρτίβ. Η νέα αυτή θά βρεθ...

—Κάμετε ότι μπορείτε, Σαρτίβ.

—Και όλόκληρο τό Παρίσι ακόμα θά αναστατάσω, για να βρω αυτή τη νέα... Αλλά, μεγαλειότατε, δέν έχετε να μού δώσετε καμιά διαταγή σχετικώς με τόν Τάταρο;

—Α! Ναί!... Τό είχα ξεχάσει... Κάμετε ότι θέλετε.

—Εύχαριστώ, μεγαλειότατε, για την τιμή με την όποιαν με περιβάλετε... Αλλά ο Τάταρος έχει ένα σύνενοχο πού στέκεται πολύ ψηλά... Ένα πρόσωπο της αύλης...

—Διάβολε! έκαμε ο Λουδοβίκος 15ος.

—Πρόκειται για ένα πολύ μεγάλο ζρχοντα...

—Καλά, καλά, έκαμε ο βασιλεύς, πού όλες οι σοβαρές ύποθέσεις τόν έστενοχωρούσαν. Θά ξαναμιλήσω γι' αυτό αύριο, Σαρτίβ... Πηγαίνετε τώρα να μού βρήτε τη νέα...

Ο κ. ντε Σαρτίβ έκαμε τις τρεις καθημερινές υποκλίσεις και έβγινε από τό γραφείο του βασιλέως.

Στό διάδρομο τόν επερίμενε ο Λεμπέλ.

—Η κυρία μαρκησία, είπε, διάταξε να σας διηγήσωμε στα διαμερίσματά της.

Και, λέγοντας αυτά, τόν ώδήγησε στο κομψό περσικό σαλονάκι της μαρκησίας ντε Πομπαδούρ.

Η ευνουμένη ήταν ξαπλωμένη με νωχέλια επάνω σ' ένα ντιβάνι.

—Κύριε ντε Σαρτίβ, είπε, σέβομαι τούς τύπους και γι' αυτό σας έφερα μόνο πρωτήτερα με τόν βασιλέα. Φαντάζομαι όμως ότι δέν υπάρχουν μυστικά, πού να μπουείτε να ήπτε στον βασιλέα χωρίς να τά μάθω κι' εγώ.

—Ούτε κι' εγώ, κυρία, απήντησε ο διευθυντής της άστυνομίας, κάνοντας μια βαθιά άσπύλλη.

Και άκούοντας την αφήγησι πού είχε κάνει στον βασιλέα, χωρίς να παραλείψη καμιά λεπτομέρεια.

—Αλλά αυτό είναι τρομερό, είπε ή μαρκησία.

—Τό τρομερότερο είναι, έσυνέχισε ο κ. ντε Σαρτίβ, ότι στην ύπόθεσι αυτή βρίσκεται άναμειγμένο ένα πολύ μεγάλο πρόσωπο... Πρόκειται για έναν πρίγκηπα του βασίλειου όικου...

—Ο πρίγκιψ αυτός δέν μπορεί να είναι άλλος από τόν κόμητα του Κλερμόν, είπε ή μαρκησία.

Ο κ. ντε Σαρτίβ έκαμε μια καταφατική κίνηση.

—Τί σας διάταξε ο βασιλεύς;

—Τίποτε.

—Και τί σκοπεύετε να κάμετε;

—Να περιμένο τις διαταγές του.

—Έχετε δίκιο, κύριε ντε Σαρτίβ, έπεν ή μαρκησία. Δέν θά μού ήταν καθόλου δυσάρεστο να ιδώ τό κεφάλι του πρίγκηπος του Κλερμόν να πέφτη στην πλατεία της Γκρέθης. Αλλά με μερικά κεφάλια συμβαίνει, ότι και με μερικά φρούτα. Πρέπει να περιμένη κανείς να ώριμάσουν έντελώς για να πέσουν. Ας περιμένω με... Στο διάστημα αυτό πρέπει να βρητε όμως κάτι για να διασκεδάσετε την άνια του βασιλέως... Όμολογώ ότι εγώ έχω εξαπλήσει όλα μου τά μέσα...

—Έχω τόν τρόπο, κυρία. Θά προσπαθήσω να βρω τη νέα με την όποιαν είναι τώρα έρωτευμένος...

—Ποιά είναι αυτή ή νέα; έρώτησε ή μαρκησία, χωρίς να δείξη καμιά ταραχή, γιατί ήξερε ότι τό πράγμα αυτό συνέβαινε πολύ συχνά στον Λουδοβίκο 15ο, χωρίς κανείς από τούς έφημερους αυτούς έρωτες του να έχη καμιά συνέπεια για τη θέσι και την ισχύ της.

Ο κ. ντε Σαρτίβ διηγήθηκε τότε τη μικρή περιπέτεια του βασιλέως.

Η ευνουμένη άνεστήκωσε τούς ώμους.

—Όταν θά τήν βρήτε, έλεγε, ο βασιλεύς θά τήν έχη ξεχάσει. Φροντίστε όμως...

—Αυτό ακριβώς θά κάμω, κυρία.

—Αλλά πώς; Με ποιόν τρόπο; Δέν νομίζω ότι είναι εύκολο να βρήτε μια νέα, για την όποιαν τό μόνο πού ξέρετε είναι ότι ο βασιλεύς τήν εύρηκε ώραία.

—Ο δούξ ντε Ρισελιέ θά μπορέσει ίσως να μού δώση μερικές πληροφορίες άκόμη.

—Εστω. Αλλ' είναι άρκετό;

—Βασίλειοι περισσότεροι σ' έναν από τούς ανθρώπους μου. Είναι άσος σ' αυτά τά ζητήματα. Είναι ο καλύτερος μυστικός πράκτωρ πού διαθέτω...

—Και πώς λέγεται ο εξαιρετικός αυτός άνθρωπος;

—Φρονσάκ...

Μερικά λεπτά άργότερα, ο κ. ντε Σαρτίβ άνέβαινε στο άμάξι του και έπέστρεφε όλοσχεώς στο Παρίσι.

Όταν έφθασε στο μέγαρό του διάταξε άμέσως να διηγήσουν έμπρός του τόν Φρονσάκ.

Ο Φρονσάκ έμπηκε έπειτα από μερικά λεπτά στο γραφείο του.

Ήταν ένας άνθρωπος πενήντα περίπου ετών, με γκριζά μαλλιά, ισχνό πρόσωπο και μακρονήλη μύτη.

Οι μικροαστοί της όδου Σαιν-Ντενί, όπου έμεινε, τόν ήξεραν με ένα άλλο όνομα. Για όλους αυτούς ήταν ο Ίωσηφ Βερνιέ.

Πού ήταν τό επάγγελμά του;

Κανείς δέν τό ήξερε ακριβώς. Άλλοι τόν ένόμιζαν συνταξιούχο, άλλοι εισοδηματία.

Αλλ' όλοι έσυμφωνούσαν ότι ήταν ένας θαυμάσιος άνθρωπος. Η γνώμη αυτή, πού είχαν για τό άτομο πού, είχε έπιτρέψει στον Φρονσάκ — Βερνιέ να κάμη μερικούς λαμπρούς άθλους, γιατί κατώρθω-

νε να άναμειγνυεται μεταξύ του πλήθους και να μαθαίνει πολλά ενδιαφέροντα πράγματα, πού δέν λέγονται συνήθως έμπρός σ' έναν άνθρωπο της εξουσίας.

Αυτός ήταν ο άνθρωπος στον όποιον ο κ. ντε Σαρτίβ σκεπτόταν να άναθέση την έντολή πού τού είχε έμπιστευθή ο βασιλεύς.

—Φρονσάκ, είπε ο διευθυντής της άστυνομίας, πρέπει άμέσως να άναλάβετε μια ύπόθεσι εξαιρετικώς σοβαρά. Προσέξτε με καλά τό άπό τί σας πώ...

Και ο κ. ντε Σαρτίβ έμίλησε επί μερικά λεπτά της ώρας.

Αλλ' ο Φρονσάκ εφάνηκε διστακτικός.

—Δέν μού δίνετε καμιά χρησιμη λεπτομέρεια, κύριε κόμη, έπεν.

—Σας λέγω μόνο όσα ξέρω, Φρονσάκ. Και αυτά πού ξέρω είναι ότι ή νέα αυτή βρισκόταν με μια εύθυμη συντροφία στο Μαργλύ πριν από δύο εβδομάδες...

Ο βασιλεύς δέν θυμάται ακριβώς... Οι νέοι αυτοί ήταν από τό Παρίσι, υπάλληλοι καταστημάτων ίσως ή κάτι παρόμοιο... Σας είπα άκόμη ότι ο δούξ ντε Ρισελιέ συνώδευε τόν βασιλέα. Μπορείτε να τόν δήτε, αν θέλετε και να τού ζητήσετε περισσότερες πληροφορίες... Αλλά μη χάνετε καιρό καθόλου... Έδωκα έντολή στο θησαυροφύλακά μου να σας δώση όσα χήματα σας χρειάζονται...

Ο Φρονσάκ έσκημάθηκε να φύγη. Αλλ' όταν έφθασε στην πόρτα έσταμάτησε.

—Κύριε κόμη, είπε, μού είχατε άναθέσει να παρακολουθήσω αυτή την ύπόθεσι των μυστηριωδών εξαφανίσεων... Νομίζω λοιπόν ότι άνεκάμψα τό ίχνος του ενός από τούς δυο νέους πού κατέλυσαν στο πανδοχείο του «Γαλάζιου Φιδιού»...

—Τί άπέγινε;

—Νομίζω ότι ζή, αλλά...

Ο διευθυντής της άστυνομίας διέκοψε τόν πράκτορά του.

—Ακούστε, Φρονσάκ, είπε. Για λόγους πού δέν μπορώ να σας πώ, θά παύσετε να άσχολήσθε μ' αυτή την ύπόθεσι. Θά σας ξαναμιλήσω όταν είναι καιρός... Γηγαίνετε τώρα και μην ξεχνάτε ότι πρέπει να ξαναβρήτε με κάθε θυσία αυτή τη νέα...

Κεφάλαιο πέμπτο

Ο ΕΡΩΣ ΕΝΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ο Φρονσάκ δέν ήταν από τούς ανθρώπους, πού μια δύσκολη ύπόθεσι τούς άπογοητεύει. Η πείρα του τόν είχε διδάξει ότι για όλα τά πράγματα υπάρχει κάποια άρχη και ότι, για να φθάση κανείς στην άρχη, έπρεπε να προχωρήση από πολλά μέρη ταυτοχρόνως, όπως κάνει ένας στρατηγός, πού πολιορκεί ένα φρούριο και πού τό περισφίγγει από παντού, ένώ

ΟΙ ΝΕΟΙ

ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙ ΜΑΣ

μπορούν

ΚΑΙ ΑΠΟ ΣΗΜΕΡΑ

να παρακολουθήσουν τό νέο άριστουργηματικό άνέγνωμά μας:

ΤΟ ΠΑΝΔΟΧΕΙΟ

ΤΟΥ ΓΑΛΑΖΙΟΥ ΦΙΔΙΟΥ

χάρη στην διεξοδική περίληψι πού προτάσσεται στην σημερινή του συνέχεια.

στην πραγματικότητα δέν ζητάει τίποτε άλλο παρά να βρη ένα μικρό άνοιγμα, από τό όποιον να μπορέση να περάση μέσα αυτός και ο στρατός του.

Εύτυχός ότι οι γνωριμίες του μέσα στο Παρίσι ήταν άπειρες.

Έτσι, λίγη ώρα μετά τό μεσημέρι, ήξερε δύο πράγματα, άρκετά σημαντικά.

Τό πρώτο ήταν ότι υπήρχε μια μικρή ράπτρια, εξαιρετικής άμορφιάς, πού την έλεγαν Σεσίλ και για την όποιαν είχε άποτοκονήσει ένας νεαρός υπάλληλος φαρμακείου, έπειτα από μια έκδρομή πού είχαν κάμει πριν από λίγον καιρό στο Μαργλύ, μαζί με άλλους νέους και νέες.

Τό δεύτερο ότι ένας νεαρός ζωγράφος ήταν τρελλά έρωτευμένος μαζί της. Τόν έλεγαν Μαργνός και ήταν από τούς φίλους του Φρονσάκ.

Ο άστυνομικός έσκέφθηκε:

—Τίποτε δέν λέει ότι ή νέα αυτή είναι εκείνη πού ζητώ. Αλλά και τίποτε έπίσης δέν λέει ότι δέν είναι. Τά μόνα πράγματα πού συμπιπτούν είναι ότι ή νέα αυτή είναι πολύ όμορφη, όπως δέ βεβαίωςσαν όλοι όσοι τήν ξέρουν και ότι είχε πάει τελευταία στο Μαργλύ μαζί με μια εύθυμη συντροφία. Αλλά τά δύο πράγματα είναι άρκετά για να άρχίσω καίτεις...

Και χωρίς να χάση καιρό διευθύνθηκε άμέσως στο άτελιέ του φίλου του Μαργνός.

Ο ζωγράφος τόν υποδέχθηκε με άνοιχτες άγκάλες, όπως άλλωστε τόν υπεδέχοντο όλοι, γιατί στο πρόσωπό του έβλεπαν όχι τόν μυστικό πράκτορα Φρονσάκ αλλά τόν αγαθάτοτα Ίωσηφ Βερνιέ, πού, κοντά στα άλλα, ήταν και προστάτης όλων τών νεαρών καλλιτεχνών.

Γιατί ο Φρονσάκ, σαν καλός άστυνομικός πού ήταν, έσκεπτόταν ότι ή κυριώτερη άπασχόλησίς του έπρεπε να είναι τό πώς να εύρνη διαρκώς τις σχέσεις του. Έτσι κατώρθωσε να έχη φίλους άνάμεσα σ' όλα τά επαγγέλματα και γι' αυτό, όσodήποτε δύσκολη και να ήταν ή ύπόθεσις πού τού άνέθεταν, ήξερε πάντα από πού έπρεπε ν' άρχισή τις έρευνες και τις προσπάθειές του.

Τό να φέρη τόν Μαργνός από τά ζητήματα της τέχνης στο αίσθηματικό έπίπεδο υπήρχε ένα παιγνιδάκι για τόν Φρονσάκ.

Λίγη ώρα άργότερα, ο νεαρός ζωγράφος τού είχε πη τό πάντα. Η κόρη τών δνείρων του, έλεγε, ήταν ένας πραγματικός άγγελος. Η ώραότης της συναγωνιζόταν την ήλική της.

—Αν θέλετε να τήν ιδήτε, είπε σέ μια στιγμή ο Μαργνός.

—Μά... μένει λοιπόν εδώ;

—Καθόλου! Πώς θά μπορούσε να συμβαίνει αυτό, αφού ούτε και της έχω μιλήσει; Την αγαπώ τόσο πολύ, ώστε δέν βρίσκο τό θάρρος να τό κάμω... Περνάει όμως κάθε πρωί και κάθε βράδυ έμπρός από τό άτελιέ μου... Έτσι κατώρθωσα να της κάμω τό πορτραίτο της, χωρίς καθόλου να τό ύποπτεύεται...

Λέγοντας αυτά, έξεσκέπασε ένα μικρό πίνακα, πού ήταν τοποθετημένος επάνω σ' έναν όγκιβαντα.

Ένα έπαφώνημα θαυμασμού έξέφυγε άμέσως από τά χείλη του Φρονσάκ. Η γυναίκα πού εικονιζόταν σ' αυτόν τόν πίνακα ήταν πραγματικά εκπάγλου καλλονή.

«Και αν άκόμη δέν ήταν εκείνη πού ζητώ, έσκέφθηκε ο Φρονσάκ, ή νέα αυτή είναι τόσο όμορφη πού θά μπορούσε άσφαλώς να συνεννόηση τόν βασιλέα».

—Δέν έχω δίκιο να τήν αγαπώ τόσο πολύ; έρώτησε ο Μαργνός.

—Φίλε μου Μαργνός, είπε ο Φρονσάκ, καλλιτέχνης σαν και σένα δεν θα μπορούσε άσφαλώς να κάνει καλύτερη έργο-γή. Η νέα αυτή είναι ένας άγγελος!

Την ίδια στιγμή είχε καταστράψει το σχέδιό του. Έπρεπε με κάθε τρόπο να πάρη αυτό τον πίνακα υπό την κατοχή του. Πώς όμως; Ένα μόνον μέσον υπήρχε. Να παρασύρει τον Μαργνός σ' ένα πανδοχείο, να τον μεθύσει και έπειτα να γυρίσει στο άτελιέ του για να κλέψει τον πίνακα.

Η πρότασις του φαγητού ένεθουσίασε τον νεαρό καλλιτέχνη. Και ο ενθουσιασμός του έγινε πιο μεγάλος, όταν θρόμβησε καθισμένος σ' ένα τραπέζι του πανδοχείου του «Κυανού Δράκοντος», έμπρός σ' ένα πολυτελέστατο γεύμα και σε μερικές φιάλες εκλεκτών κρασιών.

Ο Φρονσάκ δίπλα του τον ένεθάρρυνε διαρκώς να πίνει. Άλλωστε, πώς θα μπορούσε να συμβή διαφορετικά, αφού δεν έπαισαν καθόλου εκείνο το βράδυ να μιλούν για την ώραία Σεσίλ;

Σε μία στιγμή, ο Μαργνός άρχισε να τραυλίζει και λίγη ώρα αργότερα είχε σωριασθή επάνω στο καθισμά του και έξεφώνιζε ασυνάρτητες φράσεις, μέσα στις οποίες έγκριζε διαρκώς το όνομα της Σεσίλ.

Τη στιγμή αυτή ακριβώς έπεριμένε ο Φρονσάκ, για να παραγγείλη να φέρουν μια φιάλη παλπού κρασιού της Βουργουνδίας.

Έπειτα από δυο ποτήρια, ο Μαργνός ήταν πιά εντός μάχης. Σωστό έρεϊτιο.

Τό να πάρη το κλειδί από την τσέπη του να τρέξη στο σπίτι του ζωγράφου και να κλέψει τον πίνακα, ήταν έπειτα για τον Φρονσάκ ένα παιχνίδι.

—Τώρα, είπε με εύχαρίστησι ο άστυνομικός, άς τρέξωμε στις Βερσαλλίες. Ός πού να ξυτηνήσθ ο Μαργνός, έχω τον καιρό να γυρίσω και να του ξαναφέρω τον πίνακα σπίτι του.

Κ ε φ α λ α ι ο ε κ τ ο

Ο ΟΛΛΑΝΔΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ

Τό να πάη κανείς εκείνη την εποχή από τό Παρίσι στις Βερσαλλίες δεν ήταν πρᾶγμα καθόλου εύκολο και μάλιστα στις έν-νεα το βράδυ.

Η απόστασις ήταν τέσσερις ολόκληρες λεύγες και τα άμάξια πολὺ σπάνια.

Άλλωστε, τό δυσκολότερο ήταν ή ά-νοδος στο παλάτι.

Ο άστυνομικός θα μπορούσε βέβαια να κάνει κάτι πολὺ απλούστερο: να τρέξη στη διεύθυνσι της άστυνομίας και να ιδῇ τον κ. ντε Σαρτιν.

Άλλ' αυτό, πού ο καθένας θα τό εὔρι-σκε πολὺ φυσικό, ο Φρονσάκ δεν τό έ-σκέφθηκε ούτε για μία στιγμή.

Είχε πάντοτε τη γνώμη ότι ένας γενι-κός διευθυντής της άστυνομίας πρέπει να προέρχεται μέσα από τους άστυνομικούς, ενώ ο κύριος ντε Σαρτιν ήταν μόνο ένας μεγάλος άρχοντας και τίποτε άλλο.

Έκαμε λοιπόν τότε την άκόλουθη σκέψι:

—Εάν βρω τη νέα, θα άποκτήσω την εύνοια του βασιλέως. Δεν μου χρειάζεται τότε παρὰ μία μικρή συζήτησι μισῆς ώ-ρας για να άποδείξω στη μεγαλειότητά του ότι ο κύριος ντε Σαρτιν είναι πολὺ άξιοθρήνητος στη θέση πού τον έτοποθέ-τησε, ενώ εγώ θα ήμουν ένας ιδεώδης διευθυντής της άστυνομίας.

(Ακολουθεῖ)

(Εικονογράφησις Άλ. Κοντοπούλου)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

έν ριπή όφθαλμοῦ

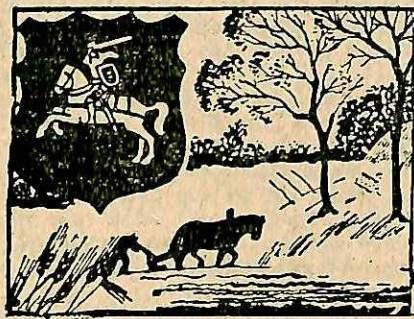
4 χώρες

για τις όποιες γίνεται

ΠΟΛΥΣ ΛΟΓΟΣ

1.- 'Η Δημοκρατία της Λιθουανίας

Έπιφάνεια 53.242 τετραγ. χιλιομ.
Πληθυσμός: 2.142.024.
Πρωτεύουσα: Κόβνο.

Χώρα ανεξάρτητος μέχρι του 14ου αιώνα.

1386.—Δυναστική ένωσις με την Πολωνία. Ίδιος ήγεμόν, κάθε χώρα όμως παρέμενε έλευθερά.

1569.—Επίσημος προσάρτησις της στην Πολωνία.

Τέλος του 18 αιώνα.—Κατόπιν του διαμελισμού της Πολωνίας περιέρχε-ται στην Ρωσία.

16 Φεβρουαρίου 1918.—'Ανακήρυξις της ανεξαρτησίας της Λιθουανίας.

2.- 'Η Δημοκρατία της Έσθονίας

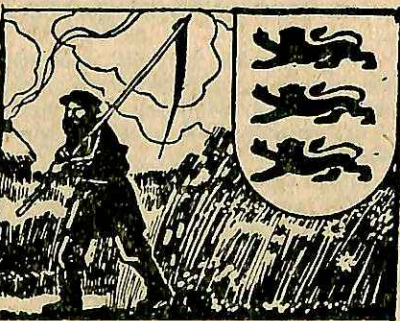
Έπιφάνεια: 45.221 τετραγ. χιλιομ.
Πληθυσμός: 1.107.100.
Πρωτεύουσα: Ρεβάλ (Τάλλιν).
Μεταξύ του 1208 και 1227 ή Έσθο-νία διεμοιράσθη μεταξύ της Γερμα-νίας, της Δανίας και Ρωσίας.

1346.—'Η δανική περιοχή της Έ-σθονίας έπωλήθη στους Τεύτονες.

1559.—'Η βόρειος Έσθονία υπάγε-ται υπό την προστασίαν της Σουηδίας.

1582.—'Η νότιος Έσθονία παραχω-ρείται στην Πολωνία.

24 Φεβρουαρίου 1918.—'Ανακήρυξις της ανεξαρτησίας της Έσθονίας.

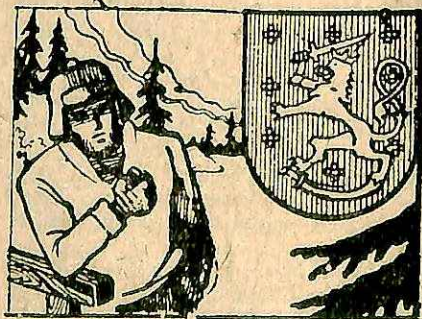
Έπιφάνεια: 388.279 τετραγ. χιλιομ.
Πληθυσμός: 3.600.000

Πρωτεύουσα: Χελσινκί ('Ελσιγκ-φορς).

Άνεξάρτητος μέχρι του 14ου αιώνα. 14ος αιών.—Ένοῦται τελειωτικώς μετά της Σουηδίας, ένωσις πού διαρκεί 400 σχεδόν χρόνια.

1898—1809.—Κατακτηθείσα υπό της Ρωσίας, ένοῦται μετ' αυτής άλλα ως αυτόνομον κράτος με δυναστικήν έ-νωσιν.

6 Δεκεμβρίου 1917.—'Ανακήρυξις της ανεξαρτησίας της Φινλανδίας.

Η ΦΩΝΗ

ΤΟΥ ΜΝΗΣΤΗΡΟΣ

‘Η εὔδυμη πλευρά
από την τραγωδία
της ζωής

Την Έλεγαν Μαρίκα και ήταν ένα χαριτωμένο κορίτσι, απ' εκείνα ό-μως που κολλάν επάνω στον άνδρα σαν ελατόπισσα. Και τηλεφωνούσε του άρραδωνιαστικού της, στο γρα-φείο του, τουλάχιστον κάθε μισή ώρα.

Αυτός, που ήταν δικηγόρος, λεγό-ταν Λέων, αλλά δεν είχε τίποτε το λεονταρίσιο απάνω του. Έπαιρνε όλα τα τηλεφωνήματα της μνηστής του με άπίστευτη καρτερικότητα και της άπαντούσε πάντα με άγιαν ύπομνη.

Πέντε ή έξη φορές από το πρωί ως το μεσημέρι και άλλες τόσες το άπόγευμα ή Μαρίκα καλούσε τον άρραδωνιαστικό της στο τηλέφωνο και άκολουθούσε μεταξύ τους ή στερεότυπη αυτή στιχομυθία:

— Έμπρός;
— Έμπρός!
— Τι κάνεις;
— Καλά...
— Σε τί άσχολεύσαι τώρα;
— Νά, κάνω τη δουλειά μου...
— Είσαι εύχαριστήμενος πού σου έτηλεφώνησα;

— Είμαι πολὺ εύχαριστήμενος...
— Πάιρνεις το τράμ για νάρθης στο ραντεβού μας ή και το λεωφο-ρείο;

— Και το ένα και το άλλο, άγα-πητή μου...

Αυτό λοιπόν διαρκούσε επί τρία χρόνια.

Άλλά μία μέρα ο Λέων έγνώρισε μία όμορφη ξανθοῦλα, με πυρόξαν-θα μαλλιά, μεγάλη μάτια έκφρα-στικά κι' ένα σωματάκι πού ήταν θαμνία να τό βλέπης. Μιάν από τις γυναίκοῦλες εκείνης πού είνε όλο καμπύλες σαν τις στροφές των δρό-μων, πού άνεβαίνουσε στα βουνά.

Όπως συμβαίνει με όλους αυτούς πού δεν έγλένησαν καθόλου τη ζωή τους και πού ήταν πολὺ περιωρι-σμένοι πρώτα από μιάν αῦστηρή μητέ-ρα κι' έπειτα από μία μνηστή ζη-λιάρα, ο Λέων έρωτεύτηκε τρελλά με την ξανθοῦλα. Μά πώς θα μπο-ρούσε να την δῇ κατά τις ώρες πού ήταν συνήθως στο γραφείο, αφού κατά τις άλλες ώρες ή Μαρίκα δεν έκανε βήμα από κοντά του;

Σκέφτηκε, ένασκέφτηκε, ως πού έβριξε ένα σπουδαίο τέχνασμα. Ά-γώρρασε πρώτα ένα γραμμόφωνο. Μετά έπήγε στο στούντιο πού κατα-σκευάζουν τους δίσκους, είπε κι' έ-χάραξεν μερικές φράσεις του εις έναν απ' αυτούς κι' έκουβάλησε δι-σκό και γραμμόφωνο στο γραφείο του. Έκεί συνεννοήθηκε με τον συ-νεταιρόν του και τον παρκάλεσε να θάξη το γραμμόφωνο ν' άπαντήη κάθε φορά πού του τηλεφωνούσε ή μνηστή του. Τέλος, έδωκε ήσυχος, να πάη να βρῇ την άλλη.

Τό τέχνασμά έπιασε περίφημα.

Όταν τηλεφωνούσε ή Μαρίκα και αυτός άπουσίαζε, ο συνεταιρός του έσπευδε να της άπαντήη:

— Μιά στιγμή να τον φωνάξω δε-σποινίς...

Και έβαζε μπροστά το γραμμόφω-νο, πού ήταν πάντα κουρδισμένο, με τον δίσκον, έτοιμον να λειτουργήση.

— Έμπρός;
— Έμπρός!
— Τι κάνεις;
— Καλά...
— Σε τί άσχολεύσαι τώρα;
— Νά, κάνω τη δουλειά μου...

Και ούτω καθεξής.

Μιά μέρα όμως, ή Μαρίκα έλαβε ένα άνώνυμο γραμματάκι, με τό όποιον κάποιος την είδοποιούσε ότι ο Λέων γλεντούσε σχεδόν κάθε μέ-ρα με μία γυναίκοῦλα έτσι κι' έτσι, ή οποία μάλιστα του έτρωγε άρκε-τά λεφτά. 'Η Μαρίκα άρπαξε άμέ-σως το τηλέφωνο. Ο συνάδελφος του άρραδωνιαστικού της άπάντη-σε ως συνήθως κι' έβαλε εις ένερ-γείαν τό γραμμόφωνο.

— Έμπρός; έφώναξε ή Μαρίκα έ-ξαλλος.

— Έμπρός! άπάντησε ήρεμη ή φωνή του Λέοντος, από τον δίσκο, φυσικά.

— Τάμαθα όλα!

— Καλά...

— Όποτε λοιπόν παραδέχεσαι ότι με άπατάς;

— Κάνω τη δουλειά μου, ακού-στηκε ή φωνή του νέου, πάντα ή-ρεμη.

— Ά! ώστε έτσι λοιπόν, αϊ; Και τό όμολογείς! Τότε όλα τελειώσαν πιά μαζί μας!

— Είμαι πολὺ εύχρηστίμενος...

— Είσαι ξεδιάντροπος, είσαι... ζών!

— Και τό ένα και τό άλλο, άγαπη-τή μου.

Μήπως νομίζετε ότι χωρίστηκαν και δεν ξαναβρέθηκαν πιά απ' εκεί-νη την ήμέρα; Πώς φαίνεται ότι δεν τις γνωρίζετε καλά τις γυναί-κες! Αυτό θα συνέβαινε άν ο Λέων προσπαθούσε να την πείση πως είνε άθώος ή άν της ζητούσε συγγνώ-μην, αφού όμολογούσε την ένοχή του. Άλλά δεν συνέβη τίποτε απ' αυτά και τώρα ο Λέων με την Μαρί-κα είνε πιά εύτυχισμένο άνδρόγυνο, γιατί επί τέλους εκείνη έκατάλυε ότι οι άνδρες δεν πιάνονται όταν τους θάξη κανείς τη θηλειά στο λαιμό.

A. ΜΕΤΣ

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Έπειτα από μισή ώρα το γκαρσόνι πλησιάζει τον πελάτη πού δεν έχει παραγ-γείλει τίποτε ακόμη και του λέγει:

— Τί θα πάρη ο κύριος;

— Περιμένω την κυρία προτού παραγ-γείλω το φαγητό, άπαντά απλα ο πελά-της.

Μ' ένα χαμόγελο οίκτου τότε το γκαρ-σόνι υποβάλλει:

— Στην άλλη γωνιά της σάλλας κάθε-ται ένας κύριος πού βρίσκεται στην ίδια περίπτωσι: Θά μπορούσατε μήπως να πά-ρετε ένα ποτήρι μαζί;

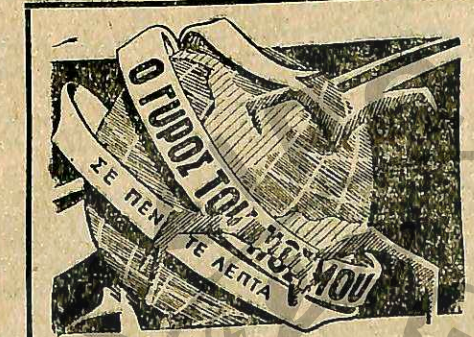
ΤΟ ΕΛΑΤΤΩΜΑ ΤΗΣ

— Πώς; Παντρεύεσαι;

— Ναι, φίλε μου, παντρεύομαι. 'Η μέλ-λουσα σύζυγός μου είνε ώραιότατη, μορ-φομένη και με ήθικες άρχες κοπέλλα. Έ-να μόνο ελάττωμα έχει... δεν ξέρει πιάνο!

— Και τό όνομά της ελάττωμα αυτό;

— Έννοείται. Γιατί, δεν ξέρει... και ό-μως παίζει!

ΤΑ ΡΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Οι κόρες των ματιών των γάτων άρχί-ζουν να μικραίνουν από τα έμμερῶ-ματα και τό μεσημέρι, όταν το φως είνε έντονότερο, ή συστολή τους φθάνει στο άπόλυτο. Έκείνη τη στιγμή οι κόρες των ματιών στους γάτους μοιάζουν με μία νυαμμίτσα πού χωρίζει το μπί σε δυό μέρη. Έπειτα σ' ένα σινά καθώς περνάει ή ώρα, ή κόρη διαστέλλεται ως πού γί-νεται έντελως στρογγυλή.

Τό περίεργο και φαινόμενο άσημαντό αυτό γεγονός οι Κινέζοι χωρικοί τό έκ-μεταλλεύονται κατά ένα τρόπον έντελώς άποσοδότητον. Παρατηρώντας τα μάτια μιας γάτας, ένας Κινέζος έρει με σχε-τικήν ακρίβεια την ώρα. Τα μάτια λο-πόν των γάτων είνε για τους Κινέζους τό πρακτικότερο ρολόι πού χρησιμοποιεί-ται από όλους τους χωρικούς της άπείραν-της αυτής χώρας.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ—ΟΔΗΓΟΙ

Τό πού ενδιαφέρειν τμήμα της Παγκο-σμίου Έκθέσεως της Ν. Υόρκης είνε άσφαλώς εκείνο όπου θρίσκονται οι τεχνη-

τές λίμνες. Έκεί έκτός από τους μεγα-λύτερους κολυμβητάς του κόσμου πού έπι-δεικνύουν την καταπληκτική τους τέχνη και επίδειξήτα, θρίσκονται και τέσσα-ρες χιλιάδες νεαρές γυναίκες, πού δεν φορούν άλλο τίποτε από ένα κοστούμι του μπανιέρ.

Οι γυναίκες αυτές δεν κολυμποῦν, πα-ρὰ στέκονται, άρραδωνισμένες ή έσπλωμέ-νες στην άμμουδιά των τεχνητών λιμνών, στην διάθεσι των επισκεπτών. Κάθε έπι-σκέπτης της Έκθέσεως μπορεί να διαλέ-ξη μιάν απ' αυτές και να την χρησιμέ-ποιήη μόνον και άποκλειστικά ως όδη-γόν προκειμένου να έπισκεφθῇ όλα τα τμήματα της Έκθέσεως, την πόλιν και τα περίχωρα άν θέλη. Κάθε γυναίκα—όδηγός, παίρνει ώφισμένη άμοιβή για τον κόπο της. Μερικές όμως απ' αυτές κατόρθωσαν να πάρουν κάτι άλλο: τόν άνδρα πού τού χορηγούσαν ως όδηγό και να τον κάνουν σύζυγον.

ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΤΟΘΕΡΑΠΕΥΤΙ-ΚΗΣ

Η Μαρίκα Ούλα ήταν νεαρή Ούγγαρέ-ζα πού θάρρηκε κάποτε το χωριό ό-που γεννήθηκε και άποφάσισε να πάη να εγκαταστήσῃ στην πρωτεύουσα. Άλλά πώς θα μπορούσε να έζηη στην Βουδαπέ-στη μία νέα γυναίκα πού δεν ήξερε κα-νένα άπόλυτον επάγγελμα και ήθελε να ζήη τίμια; Τό πολὺ θα πήγαινε όπρε-τόια ή πωλητρία σε κανένα μικρό κατα-στήμα.

‘Η Μαρίκα όμως δεν έννοούσε να άκο-λουθή τέτοια άσημαντά επανγέλματα. Με τα λίγα χρήματα πού της έμειναν ά-πο τό σπίτι και τό κτήμα πού έπούλησε, άνοξε ένα είδος γραφείου συμβούλων φυ-τοθεραπευτικής. Έπειδή όμως δεν είχε έβεια ή άστυνομία της τό έκελεσε. Τότε αυτή συνεταιρίστηκε μ' έναν γιστρό, ζ-νοῦσαν φυτοθεραπευτικόν ινστιτούτον και σήμερ ή Μαρίκα Ούλα περιφέρεται στην Βουδαπέστη με πολυτελέστατο ιδιόκτη-τό αυτοκίνητο.

στη χώρα των μαχαραγιαδών

ΣΤΑΣ 'Ινδίας, όπως άλλως τε σε όλη την Ανατολή, ή τέλεσις ενός γάμου αποτελεί πάντα ένα σπουδαίο γεγονός. 'Αλλά οι τελετές που γίνονται επί τη ευκαιρία αυτή διαφέρουν όχι μονάχα από τη μία επαρχία στην άλλη, αλλά και στις διάφορες κοινωνικές τάξεις.

Παντού όμως το γεγονός γιορτάζεται με εξαιρετική μεγαλοπρέπεια και οι ενδιαφερόμενοι δεν λογαριάζουν έξοδα. Λέγεται μάλιστα ότι ο 'Ινδός πατέρας κάνει επί πολλά χρόνια οικονομίες για να μπορέσει να καλοπαντρεύσει τα παιδιά του και ότι πληρώνει σε όλη του τη ζωή τα χρέη που έκανε για τον γάμο. Δυστυχώς, όλα τα έξοδα είναι εις βάρος του πατέρα της νύφης και γι' αυτό η γέννησις ενός κοριτσιού θεωρείται μεγάλη δυστυχία για την οικογένεια.

Η ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΑΙΤΗΣΙΣ

Έγιναν πολλές προσπάθειες για να περιορισθούν λιγάκι τα έξοδα αυτά, αλλά του κάκου. 'Αλλως τε πως θα μπορούσε να συμβη διαφορετικά στις 'Ινδίας, όπου οι άνθρωποι έχουν τόσο λίγες ευκαιρίες για να διασκεδάσουν και ή τέλεσις ενός γάμου είναι ή μεγαλύτερη, αν όχι ή μοναδική!

Στη χώρα των μαχαραγιαδών δεν αναγκάζει ο έρωας ή ή συμπάθεια δύο νέους να παντρευτούν, αλλά ή κοινωνική τους θέση, ή εκτίμησις και ή περιουσία των γονέων τους. 'Η γυναίκα ζή πολύ περιωρισμένη εκεί, και προτού παντρευθῇ είναι αδύνατον να ελθῇ σε παρακμωρήν επαφή με τον άνδρα. Ούτε μπορεί να πάρη άνδρα ποῦ ν' ἀνήκη σε ἄλλην κοινωνική τάξη.

Έτσι ή ἐκλογή είναι πολύ περιορισμένη. 'Αλλά και πάλι δεν μπορούν να την κάνουν

οι άμέσως ενδιαφερόμενοι, αλλά οι γονεῖς των, που ἀναθέτουν τὴν ὑπόθεσι σε ἕναν μεσάζοντα, συνήθως γυναίκα. Καὶ ὅταν οἱ σχετικὲς διαπραγματεύσεις φθάσουν σε αἰσιον τέλος, τότε ἀκολουθεῖ ή ἐπίσημη αἴτησις γάμου, τὴν ὁποῖαν οἱ μουσουλμάνοι κάνουν γραπτῶς καὶ με λόγια ποιητικὰ.

Ἀκολουθεῖ ή σύνταξις τοῦ γαμηλίου συμβολαίου καὶ ή ἀνταλλαγὴ τῶν δώρων. Οἱ μουσουλμάνοι συνηθίζουν νὰ ἔχῃ καὶ ὁ γαμπρὸς προίκα, τὴν ὁποῖαν οἱ παλαιότερη ἐποχὴ ἔδιναν σὸν μέλλοντα πεθερὸ γιὰ ν' ἀγοράσουν τὴ νύφη. Τώρα ή προίκα τοῦ ἀνδρὸς γίνεται κτήμα τῆς γυναίκας, ποῦ τῆς χρειάζεται γιὰ τὴν περιποίησι θανάτου τοῦ ἀνδρὸς ή χωρισμοῦ.

Στὰς 'Ινδίας ή περίοδος τῆς μηνστείας εἶναι σχετικῶς σύντομη. 'Ο γάμος γίνεται ὅσο τὸ δυνατόν πιδ γρήγορα. Καὶ τὴν ὥρισμένην μέρα, ὁ γαμπρὸς στολισμένος με τὴν πολυτέλεια ποῦ τοῦ ἐπιτρέπουν τὰ οικονομικά του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ ὅλους τοὺς συγγενεῖς του, κατεβαίνει σὸν σπῆτι τῆς νύφης.

ΤΟ ΚΟΨΙΜΟ ΤΩΝ ΝΥΧΙΩΝ

Στοὺς βραχμανιστὰς ή τέλεσις τοῦ γάμου ἀποτελεῖται ἀπὸ πολλὰς ιεροτελεστίας. Περιεργὴ εἶναι ή τελετὴ τοῦ κοψίματος τῶν νυχιῶν τῆς νύφης, πράγμα ποῦ ἀναλαμβάνει πάντα ή γυναίκα τοῦ κοινῆς τῆς οικογενείας, ἐνῶ ή νύφη κάθεται στὰ γόνατα τῆς μητέρας της. 'Επειτα περνάει στὰ γόνατα τοῦ πατέρα της, ὁποῦ παρουσιάζεται ἕνας βραχμάνος ιερεὺς ποῦ διαβάσει μερικοὺς περικυλῶντες ἀπὸ ιερὰ βιβλία.

Ἡ πραγματικὴ ιεροπραξία τοῦ γάμου γίνεται ὡς ἑξῆς:

Δένουν μαζί τὰ φορέματα τῶν νεονύμφων, οἱ ὁποῖοι κάνουν γύρους ἔχοντας στή μέση τὸ ιερὸν πῦρ. Μία γυναίκα βρίσκεται πάντα μπροστὰ ἀπ' τοὺς νεονύμφους, ποῦ κάνουν πέντε γύρους, σκορπίζοντας διαρκῶς ρῖζι ποῦ συμβολίζει τὴν εὐημερία. Τέλος, ὁ βραχμάνος ιερεὺς καίει πολλὰ λιθάνι καὶ ή ιεροπραξία τοῦ γάμου τελειώνει.

Ἀκολουθοῦν ἄλλες τελετές, πολὺπλοκαὲς καὶ ἀτελείωτες, ποῦ τελειώνουν με τὴν ἀναχώρησι τῶν νεονύμφων γιὰ τὴ φωλιὰ τους.

Στοὺς μουσουλμάνους, ὁ βραχμάνος ἀντικαθίσταται ἀπὸ τὸν κατὴ, ὁ ὁποῖος, ἀφοῦ διαβάσῃ μερικοὺς στίχους τοῦ Κορανίου, ρωτᾷ τοὺς νεονύμφους ἂν θέλουν νὰ ἐνωθοῦν σὲ γάμο. Ἀντὶ τῆς νύφης ἀπαντᾷ ή μητέρα της.

Ἡ νέα ὁδηγεῖται μετὰ σὸ δωμάτιο τῶν γυναικῶν, ὅπου σὲ λιγάκι πηγαίνει καὶ ὁ γαμπρός, ποῦ δὲν μπορεῖ ὅμως ἀκόμη νὰ τῆς θγάλῃ τὸν πέπλο καὶ νὰ τὴν ἰδῇ σὸ πρόσωπο. Οἱ νεόνυμφοι κάθονται σιμὰ καὶ ἀρχίζουν νὰ τρῶνε γλυκίσματα ἐπίτηδες γι' αὐτοὺς παρασκευασμένα.

Τότε ἀρχίζει τὸ γλέντι. Οἱ ἄνδρες ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ οἱ γυναῖκες ἀπ' τὸ ἄλλο, ἀρχίζουν τὸ φαγοπότι με γέλια καὶ ἄστυα, ἐνῶ μερικὲς χορεύτριες ἐκτελοῦν ἕνα ἐκλεκτὸ πρόγραμμα ρυθμικῶν χορῶν.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΜΟΝΟΙ!

Όταν βραδυάσῃ, ή τελετὴ τοῦ γάμου τελειώνει σὸ σπῆτι τῆς νύφης, ἀλλὰ οἱ προσκεκλημένοι ἐτοιμάζονται νὰ συνεχίσουν σὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ. Γίνεται πάλι μιὰ πομπὴ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ὁποίας βρίσκεται ὁ γαμπρός, ἑφίππος, ποῦ σκορπάει σὸ δρόμο μικρὰ νομίσματα καὶ τὰ παιδάκια ποῦ ἀκολουθοῦν σκοτώνονται νὰ τὰ μαζέψουν.

Ἀμέσως μετὰ τὸν γαμπρὸ ἔρχεται τὸ φορτεῖο τῆς νύφης, ἀκολουθεῖ τὸ ἐπιβλητικὸ γαμήλιο κρεββάτι καὶ τέλος ή ἀτελείωτη σειρά τῶν καλεσμένων με τὰ δῶρα καὶ τὴν προίκα.

Οἱ γονεῖς τῆς νύφης δὲν λαβαίνουν μέρος σ' αὐτὴν τὴ πομπή, ἀλλὰ μένουν σὸ σπῆτι, ἐκδηλώνοντας ἔτσι τὴ λύπη τους γιὰ τὴν τόσο δαπανηρὴν ἀπώλεια τῆς κόρης των.

Στὸ σπῆτι τοῦ γαμπροῦ τὸ γλέντι ξαναρχίζει. Κι' ἐνῶ οἱ καλεσμένοι εἶναι ἀπληρολημένοι με τὸ φαγοπότι, ὁ γαμπρὸς βρίσκεται τὴν ἐκκλισίαν ν' ἀπομακρυνθῇ καὶ νὰ τρέξῃ σὸν νυφικὸ θάλαμο, ὅπου ή νύμφη καὶ τὸν περιμένει με ντροπαλὴν ἀγώνια...

Τὸ ταῖσμα τῶν περιστεριῶν

Ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι παρουσιάζονται κάποτε τριγυρισμένα ἀπὸ φωτεινοὺς κύκλους, ποῦ λέγονται ἐπιστημονικῶς «παρήλιοι» καὶ «παρασελήνιοι». Ἐπίσης, πρὸ παντὸς τῶρα τὸ φθινόπωρο, παρουσιάζονται σὸν οὐρανὸ οἱ λεγόμενες «φωτεινὲς στήλες», ποῦ μαζί με τὸ παρήλιον κάνουν τὴν ἐντύπωσι φωτεινοῦ σταυροῦ με κέντρο τὸν ἥλιο.

Σήμερα, τὰ περίεργα αὐτὰ φαινόμενα ἐξηγοῦνται ἀπὸ τὴν ἐπιστήμη, ἀλλὰ ἦταν ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ κόσμος τὰ θεωροῦσε ὡς ὑπερφυσικά, μυστηριώδη, ἀνεξήγητα στὴν ὑπόστασι τους, ἀλλὰ ποῦ εἶχαν πάντα μιὰ σοβαρώτατην ἐπίδρασι στὴν ἐξέλιξι τῶν ἀνθρωπίνων γεγονότων.

Ἄν θέλαμε ν' ἀναφέρωμε ὅλα αὐτὰ τὰ «ὑπερφυσικά φαινόμενα» ποῦ παρουσιάστηκαν κατὰ καιροῦς, θὰ ἔπρεπε ν' ἀφιερῶσαμε ὁλόκληρες σελίδες. Γι' αὐτὸ θ' ἀρκεσθοῦμε στὰ σπουδαιότερα, ἐκεῖνα ποῦ ἀποχόλησαν τοὺς ἱστορικοὺς τῆς ἐποχῆς των.

«ΕΝ ΤΟΥΤΩ ΝΙΚΑ»

Τὸ φαινόμενο ποῦ εἶχε τὴν πιδ μεγάλη ἐπίδρασι στὴν τύχῃ τῆς χριστιανιστοσύνης ἦταν τὸ περίφημο «λάβαρ» τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου. Κατὰ τὸν πόλεμο ποῦ ἔκανε ἐναντίον τοῦ Μαξεντίου, ὅλος ὁ στρατὸς εἶδε σὸν οὐρανὸν μιὰ μέρα ἕναν φωτεινὸ σταυρὸ, ποῦ τὸν ἐθεώρησαν ὅλοι ὡς θεῖο σημάδι.

Τὴν νύχτα, ὁ Κωνσταντίνος εἶδε τὸν ἴδιον σταυρὸ σὸν ὕπνο του καὶ ἐπὶ πλέον ἔναν ἄγγελο ποῦ τοῦ ἔλεγε νὰ πάρῃ τὸ σημάδι αὐτὸ ὡς στρατιωτικὸ ἔμβλημα. Τὸ φαινόμενο καὶ τὸ ὄνειρο ἐξηγοῦνται εὐκολα. Ἐκεῖνο ὅμως ποῦ δὲν ἐξηγεῖται καθόλου εἶναι ή φράσις «Ἐν τούτῳ νικά» τὴν ὁποῖαν εἶδε ὁ αὐτοκράτωρ γύρω ἀπὸ τὸ σταυρὸ.

Ὡστόσο κατὶ παρόμοιο, ὅπως ἀναφέρουν τὰ χρονικά τῆς ἐποχῆς, συνέβη κατὰ τὸν θάνατον Ἰουλιανοῦ τοῦ Παραβάτου. Ὁλος ὁ κόσμος ἐδιέβασε σὸν οὐρανὸ κατὶ φωτεινὰ γράμματα ποῦ ἔλεγαν: «Σήμερα ὁ Ἰουλιανὸς σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Πέρσας»!

ΤΡΕΙΣ ΗΛΙΟΙ ΚΑΙ ΔΥΟ ΦΕΓΓΑΡΙΑ

Ένα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα ὁπτικά φαινόμενα εἶναι τὸ λεγόμενον «τῶν τριῶν ἡλίων», φαίνεται δὲ ὅτι πρόκειται περὶ ἀντικατοπτρισμοῦ τοῦ ἡλίου. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ ἀναφέρεται ἀπὸ τοὺς χρονικογράφους κατὰ τὸ ἔτος 693 ἀπὸ κλίσεως Ρώμης, 680 καὶ 710 μετὰ Χριστοῦ. Καὶ ή πρώτη ἐμφάνισις συμπίπτει με τὴν ἐπιδρομὴ τῶν Τευτόνων κατὰ τῆς Ρώμης.

στὰ μεγάλα ἱστορικά γεγονότα

Κατὰ τὴν βασιλεία τοῦ Ἑρρίκου Γ' τῆς Ἀγγλίας, στὰ 1118, παρουσιάστηκαν μετὰ σὸν οὐρανὸ δύο πανσέληνοι, μιὰ στὴν ἀνατολὴ καὶ μιὰ στὴ δύσι. Τὸν ἴδιο χρόνον, ὁ βασιλεὺς αὐτὸς ἐνίκησε τὸν πατέρα τοῦ Ροβέρτου, δούκα τῆς Νορμανδίας, τὴν ὁποῖαν καὶ ὑπέταξε. Στὰ 1150, ἐπὶ πολλὰς ὥρες, ἐφάνηκαν τρεῖς κύκλοι γύρω ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ὅταν διαλύθηκαν, παρουσιάστηκαν τρεῖς ἥλιοι. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνη, στὴν Ἀγγλία, ή διχόνοια μεταξὺ τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῆς Κανταβρυγίας εἶχε σοβαρώτατες συνέπειες καὶ τὸ Μιλάνο κατεστράφη ἔπειτα ἀπὸ πολιορκίαν ἐπὶ ἑτῶν.

Τὸν ἐπόμενο χρόνον ἐφάνηκαν πάλι τρεῖς ἥλιοι καὶ ἕνας λευκὸς σταυρὸς στὴ μέση τοῦ φεγγαριοῦ. Τότε ἀκριβῶς ἐξέσπασε ἕνας σωστὸς πόλεμος μεταξὺ τῶν καρδινάλιων γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ νέου Πάπα καὶ μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν πριγκίπων γιὰ τὴν ἐκλογὴ τοῦ βασιλέως τῶν Ρωμαίων.

Ὁ ΕΣΤΑΥΡΩΜΕΝΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΣΠΑΘΙΑ
Ένα βράδυ τοῦ 1463, στὴ Μικρὴ Πολωνία, ἐπὶ δύο καὶ πλέον ὥρες ἐφάνηκε ἕνας Χριστὸς ἐσταυρωμένος με μιὰ ρομφαία, νὰ περιφέρεται ἀπὸ τὴ δύσι πρὸς τὸ νότον. Μεγάλες θεομηνίες ἐδάσανισαν τότε τὴ χώρα.

Ὁ 'Ιανουάριος τοῦ 1514 ἦταν πλούσιος σὲ τέτοια ὁπτικά φαινόμενα. Ὁ κόσμος εἶδε σὸν οὐρανὸ πύρινα καὶ αἰμοσταγὴ σπαθία. Ἐκείνη τὴ χρονιά οἱ Ρώσοι, οἱ Πολωνοὶ, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Πέρσαι ἐπολέμησαν σκληρότατα μεταξύ τους. Ἡ κατάληψις τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Ἀλβανίας ἀπὸ τοὺς Τούρκους στὰ 1520 —

τος κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ Λούθηρος ὑπεστήριξε τὰ περίφημα δόγματά του— εἶχε ἀναγγεληθῇ ἀπὸ δύο παρήλια. Καταπληκτικὰ φωτεινὰ φαινόμενα ἀνῆγγεσαν στὰ 1529 τὴς ἐπαναστάσεις ποῦ ἐγιναν στὴ Γερμανία καθὼς καὶ τὴς μεγάλης σφαγῆς τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

ΟΥΡΑΝΙΑ ΤΟΞΑ ΚΑΙ ΚΟΜΗΤΕΣ

Εἶναι ἀτελείωτη ή σειρά τῶν πολέμων, τῶν ἐπαναστάσεων καὶ τῶν θεομηνιῶν, τῶν ὁποῖων εἶχαν προηγηθῇ τέτοια φωτεινὰ φαινόμενα. Δὲν πρέπει νὰ ξεχάσουμε τοὺς τρεῖς ἥλιους καὶ τὰ τρία οὐράνια τόξα ποῦ φάνηκαν σὸν οὐρανὸ τοῦ Μαγδεμβούργου τὴν 12 'Απριλίου 1551, καὶ ἀνάγκασαν τὸν αὐτοκράτορα Κάρολον Ε' νὰ λύσῃ τὴν πολιορκίαν τῆς πόλεως ποῦ διαρκούσε 15 μῆνες.

Οὔτε μπορούμε νὰ μὴν ἀναφέρωμε τὰ «παρήλια» τοῦ 1469 καὶ τοῦ Δεκεμβρίου 1492. Γιατὶ τὸ πρῶτο εἶχε προαναγγελεῖ τὴν νίκη τοῦ Γεωργίου Σκεντερμπεη Καστριώτη κατὰ τῶν Τούρκων καὶ τοὺς ἐμφυλίους πολέμους τῆς Ἰταλίας μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Σφόρτσα. Καὶ τὸ δεύτερο, ποῦ συνδέεται με τὴν διάβασι δύο κομητῶν, ἐπροκάλεσε τὴ νίκη τοῦ Λαδίσλου τῆς Οὐγγαρίας κατὰ τοῦ Αὐτοκράτορος Μαξιμιλιαννοῦ, τὸν θάνατο τοῦ βασιλέως Καζίμιρ τῆς Πολωνίας καὶ τὴν μεγάλην πυρκαϊὰ τῆς Πολωνίας.

Μὲ τὴν ἐξέλιξι τῆς φυσικῆς καὶ τῆς ἀστρονομίας, τὴν παρακμὴ τῆς ἀστρολογίας καὶ τὴν ἐλευθερία τῶν ἀρευνῶν, τὰ ὁπτικά αὐτὰ φαινόμενα ἔχασαν τὸν ὑπερφυσικὸν χαρακτήρα, καὶ ἐμελετήθησαν ἀν φυσικὰ, ἀνήκοντα στὴν μετεωρολογία.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΤΩΝ ΠΤΟΧΩΝ

ΞΑΒΙΕ ΝΤΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

31ον

—Αφού ο Θεός μας άφησε ζωντανούς, έμμενους ο Λακουζόν, αυτό σημαίνει ότι μας χρειάζεται. Άς εκπληρώσουμε λοιπόν την άυστολή μας!

Ο λοχαγός και ο Γκαρμπάς, κρατώντας το πτώμα του κληρικού, έκτεθηκαν τα άποτομα εκείνα σκαλοπάτια πού, από τόσους αιώνες πού ήταν φτιαγμένα, έβλεπαν για πρώτη φορά το φως του ήλιου πού έβγαυε εκείνη τη στιγμή.

Όταν έφθασαν στην πεδιάδα του Σαρακινού, ο Λακουζόν είπε:

—Εδώ να τον θάψουμε.

Πράγματι, οι δυο άνδρες έσκαψαν τη γή με τα σπαθιά τους κι έπαυσε να σκάβει με τα χέρια τους.

Όταν, μετά δυο ώρών σιωπής έργασία, ο λάκκος έγινε αρκετά βαθύς, έτοποθέτησαν μέσα το πτώμα του κληρικού πού δρόθηκε έτσι ξαπλωμένος στο ψυχρό και στεγνό του κρεβάτι.

Μετά έγέμισαν τον λάκκο με το ίδιο χώμα πού είχαν θάψει από μέσα κι έσκόρπισαν επάνω πέτρες και διάφορα χόρτα, ώστε να μη διακρίνεται καθόλου ότι στο μέρος εκείνο τó έδαφος είχε σκαφή.

Τέλος, ο Λακουζόν έγανάτισε, και αφού έκανε μια σύντομη προσευχή σηκώθηκε και έλιπε του Γκαρμπάς:

—Τώρα μπορούμε να φύγουμε.

Και απομακρύνθηκαν μαζί, δίχως καν να στρέψουν το κεφάλι πίσω.

★

Την τρίτη μέρα μετά τη νύχτα της οποίας αφήγηθήκαμε τα συμβάντα, στις ένδεκα το πρωί, μεγάλος θόρυβος και κίνησις έβασίλευε στους δρόμους του Ντόλ.

Ένα πλήθος πολυπληθέστερο ακόμα και πού θορυβώδες, είχε συγκεντρωθεί στα ύψωματα πού δεσπόζουν του δρόμου προς το μέρος του Λόν λε Σαλινέ. Άσφαλώς, κάποιο σοβαρό γεγονός έπρόκειτο να συμβή, κάποιο σημαντικό πρόσωπο έπρόκειτο να κάμει την εισοδό του στην πόλη, και όλος αυτός ο κόσμος είχε μαζευτεί για να μη χάσει το ασυνήθιστο θέαμα.

Έξαφνα, απ' όλα τα στόματα ξέφυγε ένα παρατεταμένο επιφώνημα. Στο βάθος του δρόμου είχαν διακρίνει ένα σύννεφο σκόνης, πού έπροχωρούσε γοργά. Και αυτή τη σκόνη την εσήκωναν οι όπλες ενός αλόγου, ο καθάλλαρος του οποίου

φορούσε τη στολή των όρεινων ανταρτών.

Όταν ο καθάλλαρος πέρασε μπροστά από το πλήθος, όλοι του φώναξαν:

—Έρχεται!

—Έρχεται! απάντησε λακωνικά ο καθάλλαρος.

—Ζήτω ο Λακουζόν! έφώναξαν τότε οι πολίτες σε όλους τους τόνους.

Μετά ένα τέταρτο της ώρας άνυπόμονης άναμονής, ένα νέο σύννεφο σκόνης σηκώθηκε στο δρόμο, πού πού μεγάλο και πυκνό από το πρώτο. Με μόνη τη διαφορά ότι δεν έπροχωρούσε τόσο γρήγορα, αλλά με άργη μεγαλοπρέπεια.

—Νά ή πομπή! είπαν οι περιεργοί. Νά ή συνοδεία!

Και οι περιεργοί δεν είχαν άπαιτηθή...

Πενήντα όρεινοι ήταν επί κεφαλής της πομπής, και κατόπιν έρχόταν ο Σιδερόποδαρος επί κεφαλής ενός σώματος από πεντακοσίους περίπου άνδρες.

Ο Λακουζόν και ο Γκαρμπάς καθάλλα και οι δυο, προηγούντο μιας περιέργης συνοδείας. Ήταν ένα μεγάλο κάρρο, με τέσσερις ρόδες, πού το τραβούσαν τέσσερα βώδια. Από τον σβέρκο τους κρεμόταν μια μεγάλη ξύλινη κλούβα, όμοια περίπου με τις σιδερένιες εκείνες κλούβες πού είχε σχεδιάσει ο καρδινάλιος ντε Μπαλύ για την ύπηρεσία του καλού βασιλέως Λουδοβίκου ΙΑ!

Μέσα σ' αυτή την κλούβα φαινόταν συμμαζεμένος ένας άνθρωπος, δεμένος και φιασμένος, το κεφάλι και οι πλάτες του οποίου ήταν γυμνά.

Στην κορυφή της κλούβας

ήταν καρφωμένη μια μαύρη μασχά.

Η περιγραφή αυτή είναι αρκετή για να καταλάβετε ποιός ήταν ο φυλακισμένος.

Ο Λακουζόν θέλησε να δώσει ένα μεγάλο παράδειγμα!

—Ζήτω ο Λακουζόν! έφώναξε το πλήθος στη διάβασι του.

Έκείνος όμως, μόλις και μετά βίας τους άκουε. Βυθισμένος στον πόνο του, σκεφτόταν διαρκώς τον Μαρκίς και τον Βαρό, πού δεν τους είχε πιά στο πλευρό του, κι έκανε την θριαμβευτική εκείνη εισοδό στην πόλη με κατηφή άδιαφορία.

Η συνοδεία έμπηκε στην πόλη κι έταράχθηκε κατ' ευθείαν προς το Βουλευτήριο. Οι άνταρτες έπαυσαν να τον πληθύνουν, μετά έβγαλαν τον άρχοντα του Άετου από την κλούβα και τον μετέφεραν στο μέγαρο, όπου έπρόκειτο να του άπαγγείλουν την καταδίκη του.

Μετά μιάν ώρα άπόλυτη σιγή άπλώθηκε σ' όλο εκείνο το πλήθος, πού έπαυσε με σεβασμό. Ο Λακουζόν παρουσιάστηκε, ακολουθούμενος από όλα τα μέλη του Κοινοβουλίου.

Ο καθάλλιος έρχόταν πίσω από τους δικαστές. Τον συγκαταστήσαν, ή μάλλον τον μετέφεραν, γιατί του ήταν άδύνατο να περπατήσει.

Τότε, ο πρώτος γραμματέας του Κοινοβουλίου, ξετυλίγοντας την περιγραμμή του, έδιάβασε δυνατά κι ευκρινέστατα, την καταδίκη εις θάνατον.

Μια άπέραντη εκδήλωση χαράς υποδέχθηκε το διάβασμα αυτής της αποφάσεως.

Όταν έγινε κάποια ήσυχία,

ή φωνή του άρχιγραμματέως άκούστηκε πάλι:

—Λογαγέ Ζόν Κλαυδία Πρόστ, είτε ή φωνή εκείνη, ποιά τιμωρία θα επιβάλετε;.. Μιλήστε και θα γίνει κατ' ό θέλημά σας...

Μια μέρα, απάντησε ο Λακουζόν, μια μέρα πού ο άρχων του Άετου ρωτήθηκε από τον καρδινάλιο Ρισελιέ, για τον έφημεριον Μαρκίς, απάντησε: «Γι' αυτόν δεν υπάρχει παρά μια μονάχα καταδίκη, των πληθύνων: ή κρεμάλα!» Αντίθετα ντε Μοντεγκιού, άρχων του Άετου, σού επιβάλλω κι' εγώ την ίδια ποινή! Ο πέλεκυς του δημόσιου δεν θ' άγγιξη το άτιμο κεφάλι σου! Θα πεθάνης άπάνω στην κρεμάλα!

Επειτα, στρέφοντας το βλέμμα του προς το πλήθος, έπρόσθεσε:

—Ο πόλεμος έτελείωσε. Η Κομητεία είναι νικήτρια και έλευθερή! Ζήτω ή Κομητεία! Κι' εύχομαι να μην ξαναστήσουμε πιά κρεμάλες για να τιμωρήσουμε έναν προδότη!..

—Ζήτω ή Έλεύθερη Κομητεία! επανέλαβε σάν ήχώ ο λαός. Ζήτω οι γενναίοι υπερασπιστά της Έλευθερίας Κομητείας!..

Υστερα από λίγο ή ανθρώπινη δικαιοσύνη είχε άπνευμη.

Και άρχίζει ή δικαιοσύνη του Θεού.

★

Το πρωί της έπομένης, στη μπρεβόλη του Ντόλ γινόταν ένας λιτότατος γάμος, χωρίς καμιά πολυτέλεια, με μια σοβαρότητα πού την θέλησαν οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι.

Ο Ρολάνδος ντε Σάμ ντ' Ιβέρ έδινε το όνομα του στην Έγκληντινα, επί παρουσία του Λακουζόν, του θάρονου Τριετάνου, της Λευκής ντε Μισμετάν, της Γκίτας πού είχε ξαναγνώσει στην έλπίδα να ιδή μια τρίτη γενιά των Σάμ ντ' Ιβέρ.

Στην καρδιά όλων έφύλαξε βέβαια μεγάλη χαρά, αλλά και άνεκφραστο πένθος.

Οι άπόντες ήταν πολλοί, δυστυχώς!.. Έλειπε ο Πέτρος Πρόστ, ο Ιατρός των πτωχών, έλειπε ο Μαρκίς, ο έφημεριος με το κόκκινο ράσο, έλειπε ο συνταγματάρχης Βαρό, ο γενναίος στρατιώτης πού, παρ' όλη την περασμένη ηλικία του, έδωσε με τόση προθυμία τη ζωή για την αγαπημένη του πατρίδα!

Μόλις τελείωσε ή τελετή, ο Λακουζόν με το πένθος στην χέρι και στην καρδιά, έβγαπηρε το δρόμο του θανάτου.

Άλλ' από τώρα και στο εξής μόνο για να φρουρή την έλευθερία της πατρίδας και ευγενούς εκείνης επαρχίας.

Και πού απ' άπομακρυνθή τείλειος από το μέρος εκείνο, έπληγε να γονατίσει άλλη μια φορά πάνω στον τάφο πού έκρυβε για πάντα το μυστικό του κόκκινου ράσου.

Τ Ε Λ Ο Σ

Μετάφρασις: ΜΙΧ. ΚΟΚΚΑΛΗ

ΑΝΘΡΩΠΟΙ

πού περπατούν ΣΤΗ ΦΩΤΙΑ!

Όσο περίεργο και αν μωρή να φανή, εν τούτοις ή πεποίθησις πώς άρισμένοι άνθρωποι μπορούν να περάσουν μέσα απ' τις φλόγες χωρίς να καούν, υπάρχει σε όλες τις εποχές.

Τον μεσαιώνα υπήρχε αυτό πού λέγαν ή δ ο κ ι μ α σ ί α τ ο υ π ο ρ ο ς, ή όποια συνίστατο στο να άναγκάσουν να περάση άνάμεσα από δύο πυράς τον κατηγορούμενο και ό όποιος συνήθως φορούσε ένα πουκάμισο άλειμμένο με κερί. Πρέπει ωστόσο ν' άναγνωρίσωμε πώς αν ό δυστυχισμένος αυτός δεν καίγονταν ζωντανός, αυτό δεν ώφείλετο σε λάθος των δημίων...

Μεταξύ των περιέργων άφηγήσεων της εποχής εκείνης, άς αναφέρωμεν την ιστορία του Πέτρου Άλντομπραντίνι, ό όποιος το 1063 θέλησε να ύποστηρίξη την αίρεσιν του έπισκόπου της Φλωρεντίας και να περάση με γυμνά τα πόδια, άνάμεσα από δύο σωρούς άναμμένων ξύλων, μήκους δέκα ποδών και πλάτους πέντε.

Μεταξύ των δύο πυρών υπήρχε μια διόδος, πού μόλις άρκοσε για ένα άτομο. Τα χρονικά της εποχής εκείνης άναφέρουν ότι ο Πέτρος έπέρασε ήσυχα τις φλόγες και ξαναγύρισε μάλιστα στη φωτιά, για να σηκώση το μαντήλι του πού το είχε αφήσει να πέση. Το σώμα του και τα ρούχα του έμειναν άθικτα. Στο κατόρθωμα αυτό όφειλε την έπονομασία του: «Πέτρος ή Φωτιά». Έγινε έπίσκοπος, άργότερα Καρδινάλιος του Άλμπάνο και μετά τον θάνατό του κατετάχθη μεταξύ των άγιων. Το άξιζε...

..

Νά και μια άλλη περίεργη ιστορία, πού συνέβη στη Γαλλία: Ο Κάρολος ο Μέγας πού ανέβηκε στο θρόνο της Γαλλίας το 884, κατηγόρησε τη γυναίκα του ότι τον άπατούσε με τον έπίσκοπο του Βεροίξ, τον Λουίταρ. Έντυσαν, λοιπόν, τη δυστυχισμένη με ένα χιτώνα άλειμμένο με κερί και πούσε απ' της έβωλάν φωτιά. Οι φλόγες όμως έκαψαν τον καινούργιο αυτόν χιτώνα χωρίς να προξενήσουν το ελάχιστο έγκαυμα στο σώμα της άθώας.

Τους θαρσάρους αυτούς χρόνους, οι γυναίκες κατηγορούντο συνήθως διά μοιχείαν και το μέσον πού μεταχειρίζονταν για ν' άποδείξουν το έγκλημά τους ήταν, όπως είπαμε, ή δ ο κ ι μ α σ ί α τ ο υ π ο ρ ο ς. Η Γυνεγόνδη, σύζυγος του άγίου Έρρικου, δούκος της Βαυαρίας, για να άποδείξη την άθωότητά της—υπήρχαν και τότε κακές γλώσσες!—έδέχθηκε να κρατήση μέσα στα κατάλευκα λεπτά χέρια της, μιάν δοκό πυρακτωμένη και ό ιστορικός προσθέτει πώς την κρατούσε «όπως ένα μπουκέτο λουλούδια».

Επίσης ή Έμμα, σύζυγος του βασιλέως της Άγγλίας Έλτερεντ, ή όποια κατηγορήθηκε ότι είχε ένο-

Μερικές έκπληκτικές περιπτώσεις

χες σχέσεις με τον έπίσκοπο του Ουίντσεστερ, κατεδικάστη από το δικαστήριο να περπατήση με γυμνά τα πόδια άπάνω σε πυρακτωμένα σιδερα. Έπρεπε να κάμει τέσσερα ήματα για λογαριασμό της και πέντε για τον προαναφερθέντα συνένοχό της.

Η Έμμα, λέει ή ιστορία, πέρασε όλη τη νύχτα κάνοντας προσευχές. Την έπομένη, μπροστά σε άπειρο πλήθος, έπροχώρησε προς τις τρομερές μεταλλινές πυρακτωμένες πλάκες. Έπάτησε τα πόδια της στη φωτιά και δεν έκάηκε. Η άθώότης της άναγνωρίσθηκε έπίσημως.

Άλλά οι παραπάνω άφηγήσεις είνε παλιές και μπορούν να γενήσουν άμφισβόλιες. Νά, τώρα και μερικά σύγχρονα γεγονότα πού θέτουν το πρόβλημα κατ'ό τρόπο άδιαμφισβήτητο.

Η άγία Βερναρδέττη των Καθολικών, ή όποια έγινε άφορμή της λατρείας της Παναγίας της Λούρδης, έπήγε στο περίφημο σπήλαιο της Παναγίας για να προσευχηθή. Κρατούσε μια μεγάλη λαμπάδα άναμμένη και άρχισε να προσεύχεται. Σιγά-σιγά έπεσε σε έκστασι και σε λίγο τα χέρια της πού κρατούσαν τη λαμπάδα έφυγαν απ' τη θέσι τους και έπιασαν το άναμμένο μέρος. Οι λοιποί παρευρισκόμενοι είδαν τότε επί πολλήν ώρα να πιάνουν τα δάχτυλά της τις φλόγες.

Ο Ιατρός Ντοζούς πού παρευρίσκετο έπρόσεξε το γεγονός και έξήτασε τα χέρια της Βερναρδέττης άμεσα μετά την εμφάνισι της Παναγίας: Τα δάχτυλα δεν είχαν καή!

Δεν είνε ωστόσο μόνο ή καθολική θρησκεία πού παρουσιάζει τέτοια φαινόμενα. Οι γραφές της Άλεξανδρείας άναφέρουν Άιγυπτίους ιερείς πού έπεσαν σε καζάνια με βρασμένο νερό και έβγαίνουν άπόλυτως ύγιεις. Οι Μουσουλμάνοι δερβίσσοι είνε έπίσης συνήθισμένοι σ' αυτό το γεγονός. Ίδιως οι δερβίσσοι της Τριπολίτιδος.

Αυτοί παίρνουν ένα σιδερένιο δίσκο, τον θερμαίνουν έως ότου πυρακτωθή, τον πιάνουν με τα δύο χέρια, τον θάζουν επάνω στο κεφάλι τους και τον αφήνουν εκεί τουλάχιστον ένα τέταρτο ώπου να κρυώση.

Αν πάμε ως τους μάγους των πολιτών χωρών της Βορείου Άμερικής, οι «χαμάν», μας λέει ό μεγάλος έξερευνητής Άντριεν Ζάκομπσεν, πηδούν στη φωτιά, δένονται σε δένδρα και έπειτα κουνιούνται επάνω απ' τις φλόγες, καταπίνουν πυρακτωμένη στάχτη, κρατούν μέσα στο στόμα τους καυτά σιδερα, χωρίς να πάθουν τίποτε.

Τα πού έξακριβώμενα και μελετημένα γεγονότα ωστόσο, μας έρχονται από τις Ίνδιες, όπου εύσυνείδη-

τοι παρατηρητά, άξιωματικοί π. Χ., έχουν έξακριβώσει αυτά τα περίεργα φαινόμενα. Το «περπάτημα στη φωτιά» στις Ίνδιες, γίνεται την ήμέρα της έορτής του Θεού του πυρός: Άγκνι.

Κατ' άρχην, ή βρετανική κυβέρνηση την άπαγορεύει, για τους λόγους του κινδύνου πού διατρέχουν οι συμμετέχοντες σ' αυτό το περπάτημα στη φωτιά. Οι άρχες, όμως, του τόπου, βλέποντας την πίστι και την έπιμονή του πλήθους, την έπιτρέπουν σιωπηρώς.

Ένα από τα πού πρόσφατα γεγονότα, διεπιτώθη το 1915 από τον κ. Λύβ στη Σιγκαπούρη.

Η τελετή λέγεται: Σ ι ρ ι Μ α ρ ι α μ α ν Κ ο υ ι λ (το περπάτημα στη φωτιά). Ο μάρτυς πού πήρε φωτογραφίες, είδε περισσότερα από διακόσια άτομα εκ των όποιων καμιά είκοσάρια γυναίκες και παιδιά, να περνούν μια άναμμένη φωτιά μήκους μεγαλύτερου των 13 μέτρων. Όλοι έπέρασαν στην άλλη άκρη, χωρίς να πάθουν τίποτε. Οι βρετανικές άρχες θέλησαν να μάθουν τη θερμότητα της φωτιάς. Όλα τα θερμόμετρα πού έπλησίασαν στη φωτιά, έσπασαν. Έξακριβώθηκε ότι στο ένα μέτρο της φωτιάς ή θερμότητα είχε φθάσει ήδη τους 200 βαθμούς...

Ο Ιατρός Πασκάλ, στα Έπιστημονικά Ψυχικά Χρονικά το 1899, έμειλε για τρεις θρησκευτικές ιεροτελεστίες, πού παρακολούθησε στο Μπεναρές το 1898 και το 1899.

«Όταν οι ιερείς και οι πιστοί, λέγει, περπάτησαν επάνω σε άναμμένα κάρβουνα, πολλοί Ευρωπαίοι θεσπάζει, μεταξύ των όποιων ό Ιατρός Πασκάλ και ό υιός του, μέλος της Ιατρικής Άκαδημίας των Παρισίων θέλησαν να τους μιμηθούν και αυτοί. Περπάτησαν, λοιπόν, χωρίς να καούν!».

Θα με ρωτήσετε τώρα πώς μπορούν να ύπάρξουν τέτοια φαινόμενα; Θα σας άπαντήσω πως πολύ λίγο είνε γνωστά τα μυστικά του ανθρώπινου όντος.

Μόλις τώρα άνεκαλύφθη ότι στο ύποσυνείδητό του ό άνθρωπος κρύβει περίεργες δυνάμεις. Άν, λοιπόν, ό άνθρωπος άναπτύξη αυτές τις δυνάμεις, θα τους έπιτρέψει να έξελιχθούν και να θέσουν σε έφαρμόνη τους άγνώστους άκόμη νόμους της φύσεως.

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΝΤΑΒΥ

40° ΥΠΟ ΤΟ ΜΗΔΕΝ

ΜΕ ΤΙ ΗΤΑΝ ΣΚΕΠΑΣΜΕΝΟ

Ο μικρός Άλέκος συζητεί με τον συμπαθητή του Πέτρο.

—Πώς είνε σκεπασμένο το σπίτι σας, ρωτά ό Άλέκος.

—Πώς θές να είνε σκεπασμένο! Με κεραμίδα όπως και το δικό σας.

—Α, όχι, το δικό μας, λέγει ό μπαμπάς, είνε σκεπασμένο με... ύποθηκες!

ΣΙΓΑ - ΣΙΓΑ

Η πεθερά πέθανε. Ο χαμβρός ρωτά τον γιότρο:

—Λοιπόν, τελείωσε, γιατρέ, ή καυμένη ή πεθερά μου;

—Δυστυχώς ναι! Καμιά φορά όμως συμβαίνουν και κάτι νεκροάνειες! Πέρσι μια γυναίκα ενώ την έβαζαν στην έκκλησία, πετάχτηκε επάνω.

—Άληθεια! Τότε να παραγγείλουμε να ψάλλουν... σιγά-σιγά!

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΙΛΑΕΤΕ

ΘΑ ΣΥΝΤΕΛΕΣΗ ΠΟΛΥ ΣΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΑΣ

Μάλιστα, μάθετε να μιλάτε! Δεν έννοούμε, βέβαια, να μάθετε να συλλαβίζετε, όπως κάνουν τα μωρά όταν πρωταρχίζουν να μιλούν, αλλά να μάθετε να λέτε τις κατάλληλες φράσεις, στην κατάλληλη στιγμή, με τον κατάλληλο τρόπο. Και δεν είναι τόσο

κόμης αυτό, όπως πιθανόν να σας φαίνεται. Εκ πρώτης όψεως, αλλά σπουδαιότερα, προ παντός για τις γυναίκες, πρὸς τις οποίες απευθυνόμεθα.

Κάθε γυναίκα, λοιπόν, πρέπει να ξέρει να λέει το «οχι» στον άνδρα και στον αρραβωνιαστικό της, χωρίς να θεωρηθεί γυναίκα με στρυφνόν χαρακτήρα. Επίσης, ένα «ναί» όταν είναι απότομο παίρνει αρνητικό νόημα, ενώ αντίθετα σημαίνει «ναί» όταν είναι μετριοφάνης. Πάντως όμως, προσοχή: μακριά από κάθε κοкетταρία!

Τέλος, επειδή δεν συνήθίζεται ακόμη να εκμυστηρεύονται πρώτες οι γυναίκες τον έρωτά τους, όταν καμιά ενδιαφερόμενη για έναν άνδρα ντροπαλόν, πρέπει να ξέρει να του δώσει να καταλάβει ότι τον αγαπά χωρίς να του το πει με λόγια.

Τα πάντα, λοιπόν, είναι ζήτημα εκδυσίωσης στη ζωή μας: πώς να πείτε κάτι στο δυνάτομ τελειότερα ή να δώσετε στους άλλους να το αντιληφθούν όταν δεν θέλετε ή δεν πρέπει να το πείτε με το στόμα.

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΟΧΙ» Σ' ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ ΠΟΥ ΣΑΣ ΑΓΑΠΑ ΕΝΩ ΔΕΝ ΤΟΝ ΑΓΑΠΑΤΕ

«Ας εξετάσουμε τώρα μερικές περιπτώσεις: και ως υποθέσουμε ότι θέλετε ν' αρνηθείτε τις προτάσεις ενός άνδρος που σας αγαπάει αλλά για τον όποιον δεν νοιώθετε το παραμικρό ενδιαφέρον.

Δώστε του να καταλάβει ότι αγαπάτε άλλον. «Αν είναι ζηλότυπος θα υποφέρει βέβαια, αλλά δεν θα θηλυπνέσει την αξιοπρέπειά του, και κατά συνέπεια δεν θα θυμώσει μαζί σας. Ένας άνδρας που αγαπάει, σέβεται την άγνη. Δεν μπορεί, λοιπόν, παρά να σας θαυμάσει, αφού θα ιδεί ότι ξέρετε ν' αγαπάτε.

Είναι απαραίτητο να του μιλήσετε με τον σεβασμό, χωρίς την παραμικρή κοкетταρία, σαν να του επιτιμούσατε ένα σπουδαίο μυστικό σας. Και αν κατορθώσετε να δημιουργήσετε μιαν αμοιβαία εμπιστοσύνη και ειλικρίνεια, ο άνθρωπος αυτός που σας αγαπά χωρίς να τον αγαπάτε, θα γίνει ένας καλός φίλος σας. «Αν όμως δεν αγαπάτε κανέναν: τότε να του πείτε ότι τον ζηλεύετε, ότι έχετε να δρομολογήσετε στη θάλα του...

—Είσατε πολύ τυχερός εσείς, που

μπορείτε ν' αγαπάτε!.. Μην το πείτε, σας παρακαλώ, σε κανέναν, γιατί δεν θέλω να μαθευτεί, αλλά πολύ φοβάμαι ότι δεν έχω καρδιά, ότι δεν θα μπορέσω ποτέ ν' αγαπήσω...

Έννοείται, ότι θ' απαντήσει πως ή απάντησή σας μαρτυρεί ότι έχετε μεγάλη ευαισθησία, αλλά έσείς θα επιμένετε στην απουσία σας, χωρίς στην ουσία, στο κάτω-κάτω, να έχετε κερδίσει χρόνο και θ' αποφυγείτε ένα απότομο «οχι». «Επειτα απ' αυτό δεν σας μένει παρά να τον αποφύγετε με τρόπο, χωρίς βέβαια να το καταλάβει, ως πού να στρέψετε την προσοχή του σε καμιά άλλη. Πάντως όμως, προσοχή: μακριά από κάθε κοкетταρία!

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΟΧΙ» Σ' ΕΝΑΝ ΑΝΔΡΑ ΠΟΥ ΤΟΝ ΑΓΑΠΑΤΕ

Υπάρχει μια άλλη περίπτωση, ακόμη δυσκολότερη, να θεωρηθεί δηλαδή στην ανάγκη να πείτε ένα «οχι» στον άνδρα που αγαπάτε.

Η περίπτωση αυτή είναι πολύ πιο συχνή από όσο φαντάζεσαι κανείς. Μια νέα, που επιτηρείται αυστηρά από τους γονείς της, αγαπάει ένα νέον που την καλεί να θυμώσει περίπατο μαζί. Πρέπει να του αρνηθεί, λέγοντας πως οι αρχές της δεν της επιτρέπουν να δει τον άνδρα: «Οχι, βέβαια, γιατί θα τον προσβάλω. Πρέπει να τον κάνετε να πιστέψει ότι δεν έχετε καμιά πρόθεση να του πείτε ψέματα και να σκεπαστεί την αγάπη σας με μιαν απάτη. «Ότι αν αρνηθείτε, το κάνετε ακριβώς για να προστατεύσετε την αγάπη σας από κάθε κίνδυνο, ότι το κάνετε για τον, για να μην τον εκβέσετε. Και θα σας είναι ευγνώμων, πολύ περισσότερο παρά αν δεχόσαστε απ' την αρχή την πρότασή του, χωρίς να του φέρετε την παραμικρή αντίρρηση.

Γενικός κανόν: όταν θέλετε να πείτε ένα «οχι», ακόμη και στον δικτυωμένο, τον πιο εύκολο, να το λέτε άμεσα, χωρίς τον παραμικρό δισταγμό. Και θα συνεννοηθείτε πολύ καλύτερα με τον άνθρωπο σας, παρά αν έκανατε το χατήρι του, αλλά με περιστροφές.

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΘΕΛΩ» ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΣΑΣ

«Αν είσατε παντρεμένη, θα έτυχε πολλές φορές να θέλετε να ζητήσετε κάτι από τον άνδρα σας. Αυτό το «θέλω» όμως πρέπει να ξέρετε να το πείτε, χωρίς να τον ενοχλήσετε ν' αποτύχετε του σκοπού σας.

Κατά τους έξι πρώτους μήνες του γάμου είναι πολύ εύκολο να λέτε «θέλω» ή «μιας χρειάζεται το τάδε». Είναι πολλές οι νεόπαντρες γυναίκες που λένε στη συζύγησι «έχωμε περί-

φημο στομάχι» όπως θα έλεγαν «θα πάμε το Σαββατοκύριακο στην εξοχή».

Το μυστικό, λοιπόν, της καλής συνεννόησης στην οικογένεια είναι να λέτε διαρκώς «έμεις» και όχι «εγώ». Προσέχετε καλά στην ημέρα κατά την οποία, αφού έδωκατε μαζί με τον άνδρα σας, θα πείτε σε μια φίλη: «Χθες το βράδυ έπληγα στον κινηματογράφο! Τότε ασφαλώς θα χάσετε την οικογενειακή σας ήσυχία, γιατί ακούοντας τον πληθυντικό, ο άνδρας θα νομίσει ότι κάθε πρωτοβουλία προέρχεται απ' αυτόν και ότι έσείς δεν κάνετε άλλο παρά να υπακούετε...

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΘΕΛΩ» ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Μια άλλη δύσκολη περίπτωση είναι όταν πρόκειται να ζητήσετε κάτι από μια φίλη σας. Η φίλη άπαιτεί πολύ μεγαλύτερη διπλωματία από τον έρωτα. Δεν έχει τους ίδιους λόγους αυταπαρνήσεως, είναι πιο απαιτητική κι' έχει μεγαλύτερη ευθιξία. Γι' αυτό, δεν πρέπει να παραλείπετε την παραμικρή ευκαιρία για να ζητήσετε κάτι από μια φίλη σας όταν ξέρετε ότι αυτό πρόκειται να την ευχαριστήσει. Και να επιμένετε ακόμη πιο πολύ, όταν ξέρετε ότι κάνοντας αυτό ικανοποιείτε ώριμους αδυναμίες της. Γιατί, στη φιλία, καθώς και στον έρωτα, πρέπει να είστε να υπολογίζετε πάρα πολύ στις μικρές αδυναμίες εκείνων που αγαπάτε.

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΘΕΛΩ» ΣΤΗ ΖΩΗ

Υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες θέλετε να ζητήσετε κάτι από τη ζωή. Για να το επιτύχετε αυτό δεν είναι τόσο δύσκολο όσο φαντάζεσθε. Προηγουμένως όμως πρέπει να μάθετε να λέτε «θέλω!» στον εαυτό σας. «Επειτα θα το πείτε σ' αυτούς που σας περιτοχίζουν και που επιπροσωπεύουν τη ζωή.

Δεν θα κατορθώσετε ποτέ να έχετε την παραμικρή επίδραση επί προσώπων και πραγμάτων παρά μονάχα όταν θα έχετε αποφασίσει την ετοιμότητά σας και αποκτήσετε απόλυτη σταθερότητα χαρακτήρος.

ΠΩΣ ΝΑ ΛΕΤΕ ΤΟ «ΘΕΛΩ» ΣΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΑΣ ΕΠΡΟΣΕΕ

Τέλος, υπάρχουν περιπτώσεις κατά τις οποίες θέλετε να δώσετε σ' έναν άνδρα να καταλάβει ότι τον αγαπάτε, έστω και αν ξέρετε ότι δεν δίνει την παραμικρή προσοχή σ' εσάς.

Εν πρώτοις δεν πρέπει ποτέ να φανήτε στοργική μαζί του. «Αν ενδιαφερόσθε για την υγεία του, αν του δίνετε βιβλία που ξέρετε ότι τον ενδιαφέρουν, αν τον περιποιείστε και ικανοποιείτε όλες του τις αδυναμίες, όλα τα περάσουν απαρατήρητα.

Επίσης, μη δοκιμάσετε να φλερτάρετε με άλλον, γιατί ούτε αυτό δεν θα το προ-

βέξη. Προσπαθήστε να φανήτε λιγάκι απότομη μαζί του. Πείτε του, λόγου χάριν, ότι θα μπορούσατε πιθανόν να τον αγαπήσετε, αν ήνθε στον τύπο που σας αρέσει και ότι είναι κρίμα που δεν σας αρέσουν οι ξανοί!..

Εν συμπεράσματι: οτιδήποτε και αν θέλετε να πείτε, προσπαθήστε να μη στενοχωρήσετε ποτέ τον άλλον. Στις απαντήσεις σας, είτε καταφατικές είναι είτε αρνητικές, να είσατε πάντα ειλικρινείς, αλλά τα λόγια σας να είναι πάντα απλά, βελούδινα, έτσι που να μην τραυματίζουν τον άλλον κατάκαρδα όταν δεν αποτελούν την απάντησι που περιμένει.

Συμπληρωματικός, παραδοξομο και τον πίνακα αυτόν για τις αναγνώστρες μας πού, με διάφορες περιστάσεις της ζωής των, θέλουν να δώσουν μια κατάλληλη απάντησι και δεν την βρίσκουν πρόχειρη.

ΠΩΣ ΝΑ ΠΗΤΕ!	...Σ' ΕΝΑΝ ΑΝΤΡΑ	...Σ' ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ	...ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΗ	...ΣΤΟΝ ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟ	Σ' ΕΝΑΝ ΥΦΙΣΤΑΜΕΝΟ
«Ναί» ...	— «Ισως...	— «Αν είσαι καλός...	— Βεβαίως...	— Μάλιστα...	— Ευχαρίστως...
«Όχι»	— «Θα ήθελα, αλλά...	— «Όχι...	— «Αχ, πόσο με στενοχωρεί...	— «Θα προσπαθήσω...	— Δυστυχώς...
«Θέλω»	— «Τι ευγενής που θα ήσουν, αν ήθελες...	— «Θέλω...	— «Δεν θα σ' ευχαριστούσε αν...	— «Θα ήμουν πολύ ευτυχής αν μπορούσε να γίνει αυτό...	— «Θέλεις...
«Αρκεί ναί»	— «Α, σε παρακαλώ!	— «Αρκεί!...	— «Δεν ξέρω τί έχω σ' μερα...	— «Καλά, κύριε...	— «Πρέπει να σου μιλήσω καμιά μέρα...
«Δεν ξέρω»	— «Δεν μ' ενδιαφέρει...	— «Είσαι πολύ μικρός...	— «Εσύ θα το ξέρεις...	— «Εξήγησα πληροφόριες...	— «Θα τα ξαναπούμε...
«Είναι πολύ ακριβό» ..	— «Θα σου αγοράσω ένα!	— «Θα το σπάσης άμμεσα...	— «Είμαστε στα μέσα του μηνός...	— «Δεν τ' ηλεύω...	— «Πρὸς τὸ παρόν, δχι...

ΑΠΕΘΑΝΕ

ο άνθρωπος που εδάμασε
ΤΗΝ ΤΥΧΗ

Ένας σύγχρονος
ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ

Στη Νέαν Υόρκη απέθανε τελευταίως ο Μπέρτ Ρήις, αθηναίος της κούρας, έρωτας κάποτε τον Ρήις, αν μπορούσε να του πη ποιο άλλο θα νικούσε στις προεχείς υποδομιές. Ο μόνιμος έλεος να τον οδηγούσαν στο σταύλο και άμμεσα έλεος: —Αυτό!

Αυτό, έκαμε γελώντας ο θάνατος. Είπε το χειρότερο λόγο του σταύλου μου. Η προφητεία σας δεν μπορεί να επαληθευθεί. Και όμως επαληθεύτηκε! Αυτό το άλλο ηρθε πρώτο: ο Ρήις έλαβε από τον Ρόισλιν ένα περιφημο δαχτυλίδι ως δώρον.

Μία από τις καταπληκτικότερες προφητείες του έλεος εκείνη την όπαιτα έκαμε στον αρχιδούκα Λεοπόλδον Φερδινάνδον της Αυστρίας.

Η Υψηλότης σας το έλεος, δεν θα μείνει για πολύ καιρό ακόνη Αρχειού και ούτε και μέλος του Βασιλικού Οίκου της Αυστρίας. Βλέπω την Υψηλότητά σας υπάλληλον σε μιά τράπεζα.

Πράγματι ο Λεοπόλδος Φερδινάνδος έκαμ παντρεύτηκε μιά νύκτα υπόπτου διαγωνίσε. Έχασε τον τίτλο του και μετά τον πόλεμο όλη του την περιουσία. Τέλος κατήντησε υπάλληλος ενός χρηματομεσι- του στη Βιέννη.

Αφού απέκτησε μεγάλη φήμη στην Εύρωπη, ο Ρήις έγινε πλούσιος στην Αμερική. Προέβλεπε στον τροπική Γκούλντ την κατ'οικονομική νομισματική πτωσι που εδημιούργησε τόσα θύματα τον Απρίλιο του 1919 από χρηματιστήριο της Γουάιλ- Στρίτ. Κάποτε στην προειδοποίησι εκείνη, ο Γκούλντ κατόρθωσε να διασώσει περί τα έξι εκατομμύρια δολάρια. Τότε έπηρεσε τον Ρήις ως σύμβουλό του, αλλά τον ήθελε και ο Βαντερμπιλτ και ο Ροκφέλλερ.

Στα 1920 ο έλεος έφερόσθε Έντλεσον καθώς ήταν σε όλα δύστυχος, θέλησε να δοκιμάσει αυτό τον μαντι, τον όποιον έλεος οι αμερικανικές προσωπικότητες έκτιμούσαν και έσέβονταν. Όταν το

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΠΩΣ ΤΟ ΓΝΩΡΙΖΕ

Ανακριτής: Δεν τ' γνωρίζεις λοιπόν το ρολόι αυτό που βρέθηκε μέσα στη τσάντα σου;

Κατηγορούμενος: Όχι. Ανακριτής: Βάλτε τον πάλο στο κρατητήριο ώσπου να το δηλώσετε.

Μετά τρεις μέρες: Ανακριτής: Λοιπόν; Γνωρίζεις τώρα το ρολόι αυτό;

Κατηγορούμενος: Μάλιστα, κύριε ανακριτά. Ανακριτής: Νά, έτσι σε θέλω βρε άνθρακα! Τέλος πάντων το κρατητήριο σ' έσωφρόνισε. Και πώς τ' γνωρίζεις;

Κατηγορούμενος: Μου τ' δείξατε, κύριε ανακριτά, προ τριών ημερών. Είπε το ίδιο!

Η ΑΡΧΗ

Μια δύστροπη και έτοιμη πάντοτε για καυγά κυρία, έλεγε στο σύζυγό της που της έκαμε ένα δώρο:

—Ούφ, καίμενε, τί φόρεμα μου πήρες! Πάντοτε διαλέγεις το χειρότερο πράγμα...

—Έχεις δίκαιο, αγάπη μου, γιατί από σένα έπρωτόκανα την αρχή...

Α.Ο.Δ.Ο.

ΤΙ ΠΡΟΣΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

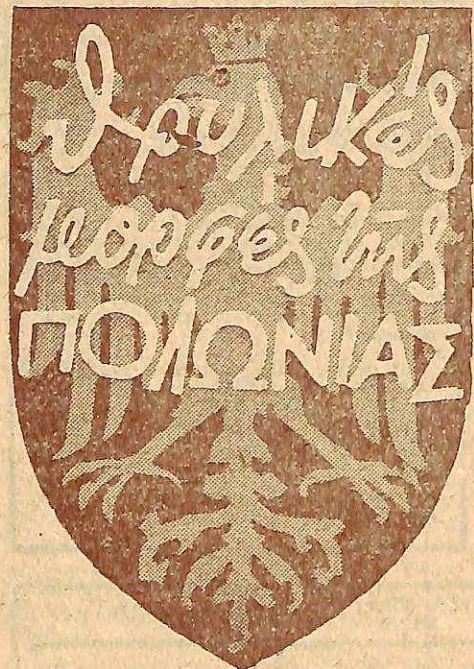
Είτε πιά εξακριβωμένο ότι στην Αμερική η στατιστική έχει προσλάβει τη μορφή και τη σπουδαιότητα μιας αληθινής επιστήμης, και αποτελεί μια πραγματικότητα που ασχολούνται με την νέαν επιστήμη, βέβαια, που όπάρχουν μεταξύ των δύο φύλων. Γι' αυτό έγυρισαν όλη τη χώρα και μετά δύο μήνες συνεχών παρατηρήσεων κατέληξαν στα εξής συμπεράσματα:

Οι άντρες, όταν περπατάνε στο δρόμο, παρατηρούν με μεγαλύτερη επιμονή στις γυναίκες τα εξής: 550 κυτάνε τα πόδια των γυναικών 200 τα μάτια, 100 το στήθος, 70 το πρόσωπο, 50 τα χέρια, 10 τα μαλλιά, 5 τα παπούτσια. Συνολόν 985. Και οι υπόλοιποι: Αυτοί ως έλπίσουμε ότι προσέχουν τις πνευματικές ιδιότητες των γυναικών.

Ο ΘΕΡΙΝΟΣ ΛΗΘΑΡΓΟΣ

Τα ζώα που περιπίπτουν σε λήθαργο μένουν συνήθως σ' αυτήν την κατάσταση κατά την διάρκεια του χειμῶνος και το κάνουν αυτό για να περάσουν κοιμισμένα την περίοδο κατά την οποία δεν μπορούν να βρουν εύκολα τροφή. Στις τροπικές όμοιες χώρες υπάρχουν πολλά ζώα που πέφτουν σε λήθαργο κατά τους θερινούς μήνες.

Πολλά ψάρια των ποταμών του Ισημερινού όταν πλησιάζει το καλοκαίρι συθίζονται στον θάνατο που αποτελεί την κοίτη του ποταμού. Έπειτα, όταν ο ποταμός στεγνώσει και ο θάνατος έρραίνεται, τα ψάρια εξακολουθούν να μένουν ζωντανά εκεί μέσα, αλλά θυσιάζονται σε τέτοια νάρκη ώστε δεν έχουν ανάγκη από τροφή άρα και νερό. Έπειτα, όταν έρθει ο χειμῶνας, ξανάρχονται πάλι στη ζωή.

Ιβάν Μαζέππα

ο άτρόμητος πολεμιστής
και τρυφερός κατακτητής
των γυναικών

Γυμνός, επάνω σε άφηνισμένο

ότι παραδίδεται στους λύκους!

Όταν γεννήθηκε, μια χειμωνιάτικη νύχτα του 1633 στο Μαζέπεντς του Κιέβου ο 'Ιβάν Μαζέππα, μια γρηά μάγισσα που είδε το άρτιγέννητο, έπροφήτεψε: —Αυτό το παιδί μια μέρα θα καταλήξει...

Κανείς δεν έδωσε τότε σημασία στα λόγια αυτά της Ρωσίδας μάγισσας που έδωκε την θεωρούσαν για άνοητη κι' άτυχε.

Το βόσφορς έμεγάλωσε. Έπέρασαν χρόνια. Έγινε άνδρας. Γενναίος πολεμιστής, θρυλικός άγωνιστής. Στρατήγης. Αναστάσιος έβνη και αυτοκράτορας.

Και όταν πέθανε, οι μεγαλύτεροι ζωγράφοι, ποιητές και γλύπτες του έθνους τον άπθανάτισαν με τα έργα που τους ενέπνευσε.

Τότε όλοι ξαναθυμήθηκαν τα προφητικά λόγια της μάγισσας. Και την έδικαίωσαν...

Ο ΓΟΗΣ ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

Βρισκόμαστε στις αρχές του 16ου αιώνα. Στην αλή της Πολωνίας, ένας νεαρός ευταγίδης κάνει την εμφάνισή του μια μέρα.

Είναι ώραιος σαν άρχαίος θεός και γοητεύει όλο τον γυναικόκοσμο.

—Ποιός είναι αυτός ο 'Αδωνις; ρωτούν οι κυρίες της βασιλικής αίθλης θαμνωμένες από το κάλλος και το σαγηνευτικό χαμόγελό του.

—Ο νέος άκόλουθος του βασιλέως 'Ιωάννου — Καζιμίρ Ε', παίρνουν την απάντησι.

Ο νεαρός άκόλουθος έξασμαί μιάν άκαταμάχητη γοητεία. Τό όραίο παράσημά του και τα λεπτά κανονικά χαρακτηριστικά του κάνουν ζωηρή έντύπωσι σ' όλη την αλή.

—Και από πού κρατά ή σκούφια του; ρωτούν οι γηραιές κουτοσμπόλες των άνακτόρων.

—Ανήκει στην άριστοκρατικώτερη οικογένεια του Καλόντο. Οι Μαζέππα υπήρξαν οι πρώτοι δούκες και πρίγκιπες της πατρίδας μας, τους δίδεται ή άπάντησις.

Ένα βράδυ, άναγγέλλονται οι γάμοι του με την Λουίζα - Μαρία ντε Γκουζάγκ Νεβέρε, κυρίαν επί των τιμών της αλής...

Οι κακές γλώσσες παίρνουν και δι νουν:

—Τόν έγοήτευσε, ή άθλια!
—Αυτός δεν γοητεύεται. Μόνον γοητεύει!

Στό μεταξύ, ο 'Ιωάννης Καζιμίρ άναθέτει στον έμπιστο άκόλουθό του τις δυσκολότερες διπλωματικές άποστολές, μεταξύ των οποίων και την προσάρτησι της Ουκρανίας στην Πολωνία.

Ο Μαζέππα, άδιαφορώντας για τα σχόλια που δίνουν και παίρνουν γύρω από τ' όνομά του και τη ζωή του, προχωρεί άπερίσπαστος στην εκπλήρωσι του όνειρου όλων των Πολωνών...

Σ' ένα ταξίδι του στην Ρωσία, γνωρίζεται με τον αυτοκράτορα Πέτρο τον Μεγάλο, του οποίου κερδίζει άμέσως την εύνοια.

—Δεν ξέρω γιατί μου έμπνέετε τόσην έμπιστοσύνη, του λέει ο Μέγας Πέτρος.

—'Ισως γιατί έρεε ρωσισμύ αίμα στις φλέβες μου, άπαντά με διπλωματική πολυηρία ο νεαρός πολιτικός.

ΜΙΑ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΠΛΕΚΤΑΝΗ

Την εποχή που έμενε στην ρωσική αλή, ή Ρωσία δέχεται μιάν άπρόσπτη έπίθεσι από τους Τούρκους και τους Τατάρους. Ο Μαζέππα σπεύδει να συναντήσει τον αυτοκράτορα.

—Ζητώ την άδεια να πολεμήσω για την Ρωσία, του λέει.

—Δεν άπατήθηκα για τα αισθήματά σου, του άπαντά συγκινημένος ο Μέγας Πέτρος, άνύποπτος για την πλεκτάνη που του στήνεται.

Και άμέσως του χαρίζει τον τίτλο του πρίγκιπος και τον βαθμό του στρατήγου...

Ο Μαζέππα ξεκινά για τό μέτωπο με ένα έθελοντικό σώμα Πολωνών και καταπολεμά τους έχθρους των Ρώσων. Η άνδρεία του είναι εκπληκτική. Τα πολεμικά κατορθώματά του προκαλούν τον θαυμασμό των συμπολεμιστών του.

Τό όνομά του κυκλοφορεί σαν θρύλος στα στόματα όλων των Ρώσων, αλλά — και προπαντός — των συμπατριωτών του Πολωνών που είναι υπερέφηνοι γι' αυτόν...

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΕΡΑΣΕ...

Ο 'Ιβάν Μαζέππα έπιστρέφει θριαμβευτής στην Βαρσοβία, όπου τον περιμένει μια μεγαλοπρεπής ύποδοχη.

Η αλή σπεύδει να τον συγχαρή και να τον γεμίσει με δώρα. Η εύνοια του Μεγάλου Πέτρου, που άπέκτησε ο Μαζέππα στην Ρωσία, ύστερα από την ηρωική έκστρατεία του, άποτελεί την περιφανή στερη νίκη της Πολωνίας στον διπλωματικό άγώνα της Εξόπλης.

Αλλά από έδώ αρχίζει για τον ηρωικό πολεμιστή μια άνέλπιστη περιπέτεια, που άνατρέπει όλοτετα την ζωή του και μετα-

τρέπει τον γενναίο μαχητή σ' έναν φλογερό έραστή.

Κατά την διάρκεια μις δεξιώσεως που δίδεται προς τιμήν του, ο Μαζέππα γνωρίζεται με την γοητευτική κόμισσα Σοφία Σουλεμπότσκι.

Η σιληρή καρδιά του μεγάλου κατακτητού, άπτότομα σκιρτά. Νοιώθει μιά φλογερή κλίσι προς την θερμή αυτή γυναίκα που ή παρουσία της και μόνο κοντά του τον άναστατώνει.

Κατά την διάρκεια του πρώτου χορού που έκτελεί μαζί της, σκύβει θερραλέα και φιλά τον λαιμό της...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

Η ξανθή κόμισσα άναρριγιά στο άγγιγμά των φλογερών άνδρικών χειλιών. Δεν είναι διόλου συνηθισμένη σέ τέτοιου είδους διαχύσεις. Ο άυστηρός σίξυγός της, ένας άληθινός κέρβερος, την έχει φυλακισμένη χρόνια στον πύργο του, στην Βολωνία...

—Ω, κύριε! της διαφεύγει ένας άναστεναγμός.

—Μικρή μου κόμισσα, της ψιθυρίζει ο τολμηρός γόης Έχετε πόν ωραιότερο λαιμό που άντίκρουσα ως τώρα.

Κατανοησιασμένη, αυτή χαμηλώνει τα μάτια και κοκκινίζει. Ο Μαζέππα την σφίγγει, με την τέχνη που ξέρει καλά, περισσότερο.

Η κόμισσα άναστενάζει και πάλι.

—Ω! Άν μπορούσα να σάς πω αυτό που νοιώθω για σάς..., της ψιθυρίζει στο αυτί ο άκόλουθος του βασιλέως.

—Γιατί δεν μπορείτε; ρωτά με όλη την άφέλεια ή άθωα κόμισσα.

—Γιατί είσθε παντρεμένη...

Η κόμισσα κάτι είναι έτοιμη να πη. 'Ισως για να τον παρηγορήσει. 'Ισως για να του δώσει κάποιαν έλκεϊαν ύπόσχεσι. Αλλά την ίδια στιγμή έμφανίζεται ο σύξυγός της...

Βλοσυρός, αυταρχικός, χαμογελά διασμένα στον συνοδό της και την παίρνει μαζί του...

Ο Μαζέππα τά χάνει. Σπεύδει με τρόπο να άκόλουθήσά τη ίχνη της. Αλλά ο ζηλότυπος σύξυγός την θάζει σ' ένα άμάξι που διευθύνει ο ίδιος και ή ώραία όπτασις χάνεται για πάντα από τα μάτια του...

Ο ΜΑΖΕΠΠΑ ΑΠΟΤΥΓΧΑΝΕΙ...

Τρελλός από έρωτα ο Μαζέππα προσπαθεί με κάθε τρόπο να μάθι την διαμονή της. Ζητεί να δη έστω και μιά φορά μόνο την μορφή της θλιμμένης αυτής γυναίκας που στάθηκε ίκανή μέσα σε λίγες στιγμές να του έμπνεύσει ένα τόσο μεγάλο έρωτα, έναν έρωτα που ήταν μοιραίο να γεμίσει τόσο όλη του τη ζωή ώστε να τη χαρίσει την ύστεροφημία περισσότερο κι' απ' τα πολεμικά κατορθώματά του...

Στό μεταξύ όμως, ή πατρίδα του ζητά την βοήθειά του. Ο βασιλεύς της Σουηδίας Κάρολος ΙΒ' έπιτίθεται κατά της Ρωσίας διεκδικώντας ώρισμένα έδάφη... Είναι πολύ τολμηρό τό σχέδιό του. Και ή νίκη του έπισημαίνεται.

Αλλά ο Μαζέππα διαβλέπει στον πόλεμο αυτόν Ρωσισμός — Σουηδισμός μιά μοναδική ένκαιρία να άνοικήσιν την Ουκρανία... Είδοποιεί τον Μεγάλο Πέτρο:

—Έρχομαι με Πολωνικό στρατό να βοηθήσω την Ρωσία μου και πάλι.

Ο αυτοκράτορ δέχεται εύχαρίστως την άνέλπιστη αυτήν ένίσχυσι και έπιτρέπει στον Μαζέππα να περάσει στην Ουκρανία... Αλλά εκεί τα πράγματα παίρνουν μιάν όλοτετα άνέλπιστη εξέλιξι. Ο Μαζέππα

συμμαχεί με τον βασιλέα της Σουηδίας και έπιτίθεται κατά της Ουκρανίας...

Ένας λυσώδης άγών αρχίζει τότε μεταξύ Πολωνών και Ρώσων. Ο Μαζέππα δεινός θαλαλάρης, οδηγεί μιά ταξιαρχία ίππών με πρωτοφανή ηρωισμό. Παντού απ' όπου περνά σκορπά τό δέος και τον θάνατο.

Οι Ουκρανοί που γνωρίζουν την όρημνιότητά του απ' τον προηγούμενο πόλεμο, ύποχωρούν και τρέπονται σέ φυγή στο άπλο άκουσμα του όνόματός του...

Όστόσο, ο όγκος των Ρώσων υπερισχύει. Σπάξει ο κλάυος των Πολωνών και τό μέτωπό των διαρρέει...

Ο Μαζέππα ύποχωρεί άτάκτως...

Ο ΕΡΩΣ ΑΓΡΥΠΝΑ...

Αυτήν άκριδώς την εποχή, ο θρυλικός πολεμιστής σκέπτεται την ώραία κόμισσα... Μέσα στην δυστυχία του άναθυμάτι την δυστυχία της... Κλεισμένη στον πύργο του δεσποτικού συζύγου της άσφαλώς θα τον περιμένει με άγνόνια.

Ο Μαζέππα παίρνει τότε την μεγάλη απόφασί του: Να άπελευθερώσει την ώραία Σοφία Σουλεμπότσκι, την μοναδική γυναίκα που του ένέπνευσε ένα τόσο φλογερό πάθος.

Δεινός θαλαλάρης, σπειρουνιάζει τό άτίθασσο άτι του με όρημνιότης άχανείς στέπες της Ουκρανίας.

Διασχίζει σαν άστραπή θουνά και δάση και ύστερα από μιά κοπιαστική πορεία φτάνει στην Βολωνία, στα άπέραντα κτήματα του κόμητος Σουλεμπότσκι.

Είναι σούρουπο. Ο ήλιος μόλις έχει δύσει. Σαφνικά, σ' ένα μικρό ύψωμα άντικρύζει μιάν άμαζόνα καθάλα σ' ένα άσπρο άλογο. Ο Μαζέππα πλησιάζει. Και κατασυνγκινμένος άναγνωρίζει την άγαπημένη του.

Οι δυο νέοι όρμούν ο ένας στην άγκαλιά του άλλου. Ένα θερμό φιλή ένώνει τα χείλη τους. Αλλά δεν ύπάρχει καιρός για χάσιμο.

—Πάρε με! Πάρε με από δω! του φωνάζει ή κόμισσα τρελλή από φόβο. Πάρε με μαζί σου και πηγαίνε με όπου θέλεις. Η άγνόνια είναι ζωγραφισμένη στη μορφή της.

—Μη φοβάσαι, Σοφία, την καθισμαίξει ο Μαζέππα.

Ο μανδύας του είναι άρκετά φαριός. Τυλίγει την νέα, που τρέμει απ' τον φόβο και τό κρύο, και πηδά σ' άλόγο του.

Την ίδια στιγμή άκούγονται πυροβολισμοί...

Τους είχαν άντιληφθή!

Ένα τρελλό κυνηγητό αρχίζει τότε. Οι κοζάκοι του κόμητος πηδούν σ' άλόγά τους και τον παίρνουν από πίσω συνεχώς πυροβολώντας... Μα ο Μαζέππα είναι δεινός ίππεύς και άγαπά τρελλά τό πολύτιμο φορτίο που μεταφέρει...

Ο θρύλος ύποστηρίζει ότι ή άπεγνωσμένη αυτή φυγή μέσα από θουνά και δάση έκράτησε τρεις δόκιμους ήμέρες.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

Την τετάρτη, οι κοζάκοι συνέλαβαν τό ένοχο συζγάρι. Παρέδωσαν την Σοφία στον σύξυγό της και έγύμνασαν τον Μαζέππα...

Υστερα τον έδεσαν στερεά στη ράχη ενός άγριού άλόγου, έκαψαν τό έξο στά καπούλια με καυστό σίδερο για να τό έξαγριώσουν και τό άφησαν έλεύθερο... Τό άλογο, ώρημνος σαν τρελλό μέσ' στην παγωμένη νύχτα, μεταφέροντας τον Μαζέππα προς τον έλευθο...

Υστερα από μιά μανιακή πορεία, τό δ-

ΜΕΤΑ 35 ΧΡΟΝΙΑ

Η ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ο ποιαδήποτε άνέφελη νύχτα αλλά προ πάντως τό καλοκαίρι, άν σηκώσετε τό έλέμμα προς τον ούρανό, θα ίδείτε να λάμπη στή μέση του στερεώματος τον Πολικό Άστέρα Τόν έλέπετε και τον θαυμάζετε. Αλλά δεν ξέρετε θέβαια ότι ή έλκονα του την οποία έλέπετε είναι 35 χρόνια πριν Γιστί τό φως του Πολικού Άστέρος θέλει άκριδώς 35 χρόνια για να φθάσει έως τον πλανήτη μας. Κατά συνέπεια άν καταστραφή σήμερα θα έξακολουθούσαμε επί 35 χρόνια να τον έλέπουμε να λάμπη στον ούρανό.

ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Τον καθμένο τον Ροβινσώνα Κροσσόν! Όλοι μας, όταν ήμαστε νέοι έδιδάσκαμε την άφήγησι των περιπετειών του εύφρεστού εκείνου έρμίου. Έλάτιστα όμως ξέσουν ότι ο Ροβινσών Κροσσός δεν γεννήθηκε από τη φαντασία ενός μυθιστοριογράφου αλλά έζησε στην πραγματικότητα και έπέρασε όλες αυτές τις περιπέτειες. Δεν ήταν μάλιστα ένας αλλά δύο.

Πράγματι. Ένας αυτής που τον έλεγαν 'Αλέξανδρος Σέλκιρκ, έγκατελείφθη στο νησάκι Χουάν Φερναντέζ, όπου έζησε όλομύρας από τό 1704 έως τό 1709. Από τις έρευνες όμως που έκανε ο καθηγητής Μελγκρόζ προέκυψε ότι ο Ροβινσών αυτός δεν ήταν ο πρώτος κάτοικος του νησιού. Πριν απ' αυτόν ένας 'Ινδός που τον έλεγαν Γουλιέλμο ή Γουλι έμεινε μόνος εκεί από τό 1681 έως τό 1684. Η άφήγησις μάλιστα των περιπετειών του δημοσιεύτηκε μετά την έπιστροφή του από τό νησί και ο συγγραφέας του περιήλου έβελαι που έχει διαδοστή από μικρούς και μεγάλους, ο Δακίλ ντε Φοε έχει πάρει πολλά από την άφήγησιν αυτήν για να περιγράψι τις περιπέτειες του ήρωά του, του άθανάτου Ροβινσώνας.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΩΝ ΦΥΤΩΝ

Χουν λοιπόν και τα φυτά καρδιά. προ γματική καρδιά και όχι εκείνη την όποιαν χαράζουν οι έρωτευμένοι στους κορμούς των δένδρων. Αυτό τολάχιστον δε βέβαιον, ο δόκιμος 'Ινδός βοτανολόγος Ζαγκαντίς Τσάντρα Μπόζε, προσθέτοντας πως ή καρδιά των φυτών είναι έπιμήκης, όπως των σκουληκιών.

Με την βοήθειαν μις όπτικο-ηλεκτρικής συσκευής, πολύ ευαίσθητης ο Μπόζε κατόρθωσε να έξασκρίσση ότι ή κυκλοφορία του χυμού στα φυτά γίνεται όπως ή κυκλοφορία του αίματος στον άνθρωπο, με την βοήθειαν δηλαδή ενός συστήματος που μοιάζει με τό δικό μας κυκλοφοριακό. Έπίσης έξασκρίσθη ότι τα φυτά είναι έφωδισμένα με τέλειωτον νευρικό σύστημα. Πειράματα που έγιναν επί του προκειμένου, έδωσαν καταληκτικά άποτελέσματα.

Αν λόγου χάριν ένα λαλούδι «μη μο άππου» πατηθή από ένα ζώον ή κοπή από τό στέλεχος του όλα τα άλλα που βρίσκονται τριγύρω κατακαμίνονται από νευρικό παλινκτό: μαζεύουν τα φύλλα τους και γέρνουν προς τό έδαφος, σαν να θέλουν ν' άποφύγουν τον κίνδυνο που τό άπειλεί.

Ο Μπόζε παρατήρησεν ακόμη ότι όταν πλησιάζει καταπύλα ή κυκλοφορία του χυμού στα φυτά γίνεται πύ άρνη. έξ αιτίας του ηλεκτισμού. Τέλος κατόρθωσε να προκαλέσιν τον θάνατο ενός φυτού με μίαν έληπτορριώδη ένεσιν. Κατόπιν λοιπόν αυτού και των έσων έγγραψε ο Μαίτερ-Λυγκ, πρέπει να πιστεύουμε ότι τα φυτά έχουν νοημοσύνη και ο οργανισμός τους λειτουργεί όπως περίπου των ζώων.

λογο καταματωμένο, έξαντλημένο, έπεσε μέσα σ' ένα θάραβρο, και γαρεμοστακίστηκε...

Τό λευκό χιόνι έδάφτηκε κατακόκκινο απ' τό αίμα του Μαζέππα και του ζώου. Οι λύκοι, άποτελείωσαν τό έργο της καταστροφής, κατασπαράσσοντας τις σάρκες των...

Τό πρώτο στενογράφημα, ως τό ποίμα έτσι έγινε πολλά χρόνια προτού ο Κικέρων έκφωνήσιν τον περίφημο λόγο του έναντίον του Κατίλινά. Έκείνη την εποχή ήταν γνωστές οι 13.000 στενογραφικές λέξεις της εποχής εκείνης, που δεν ήταν άλλο παρά στενογραφικά σημάτια όπως δηλαδή και σήμερα.

Την γραφήν αυτή την χρησιμοποιούσαν στην αρχαιότητα για να προφθαίνουν να γράφουν τους λόγους των διασημωτέρων ρητόρων, οι όποιοι έβέβαια δεν είχαν προ ηγουμένως γράψει αυτά που θα έλεγαν. Οι περισσότεροι λόγοι ήταν άυτοσχεδίοι. Τα σημάτια αυτά οι στενογράφοι έπαιρτε να τα έξερουν από μνήμης και στο τέλος να κάνουν την μεταγραφή στην κοινή γλώσσα, πράγμα το οποίο άναμείβαν κατά τό πλείστον δούλοι.

ΑΝΔΡΕΣ ΚΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ενικώς πιστεύεται ότι οι γυναίκες ένε περισσότερες από τους άνδρες σε όλες τις χώρες του κόσμου. Δεν ουβείναι όμως τέτοιο πρόβλημα. Λόγου χάριν στην 'Ιαπωνία σε κάθε 100 άνδρες άντιστοιχούν 99 γυναίκες, 98 στις 'Ηνωμένες Πολιτείες και 97 στην Αυστραλία. Υπάρχουν όμως και χώρες στις όποιες οι γυναίκες έχουν κάποιαν άριστητικήν ύπεροχή άπέναντι των άνδρων. Στην Λετονία υπάρχουν 114 γυναίκες έναντι 100 άνδρων, στην 'Αγγλία 109, στη Γαλλία 108 και στην 'Ιταλία 107. Μόνο στα Βαλκάνια άνδρες και γυναίκες παρουσιάζουν τό ίδιο ποσοστόν, πράγμα το όποιον έξασφαλίζει κάποια κοινωνική ίσσοροπία.

Ο ΙΕΡΟΣ ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ

Στή λίμνη Βικτώρια, που είναι ή μεγαλύτερη της 'Αφρικής, μήκους 250 μιλίων και πλάτους 150, ζή ο περίφημος ιερός κροκόδειλος Λουτέμπε, ο όποιος κατά τις άφήγησεις των 'Ιθαγενών έλασε μέρους άλλοτε σε αλμυτρές ιερουτελασίες, όταν έθυσίαζαν ανθρώπους στις αλμοχαρές θεότητες.

Ακόμη και σήμερα άν ένας νέγρος άνέβη σ' ένα όραιο και τον φωνάξει με τό όνομά του, ο κροκόδειλος, που είναι πολύ γέρος, σπεύδει άμέσως. Υστερα από λίγα λεπτά όπως θέβαιναί ο 'Αγγλος περιηγητής Τζέρρυ Κέρτον, φαίνεται ένας μαύρος όγκος που προχωρεί προς την όχθη σαν κορμός δένδρου. Είναι ο Λουτέμπε που μόλις έβη στην έρη και προχωρεί ήπειρά μέτρα, έξαπλώνεται, στή γη κουρασμένος και άρχίζει να χύνι κροκοδείλια δάκρυα. Για να τον παρηγορήσουν οι 'Ιθαγενείς σπεύδουν να του δώσουν τροφή, αφού μάλιστα πρόκειται περί ζώου ιεροού που έχουν την ύποχρεωσι να τό τρέφουν.

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΗΣ ΠΑΠΙΑΣ

Έχει παρατηρηθή ότι κάθε πάπια που θγαίνει από έκκολλητική μηχανή ακολουθεί πάντα την πρώτην ζωντανήν ύπαρξι που έλπει μόλις βγί από τό αυγό. Τα περισσότερα από τα ζώα αυτά ακολουθούν πιστά τον άνθρωπον που χειρίζεται την έκκολλητική μηχανή. Και όταν το παπάκι αυτό τοποθετηθή κοντά σ' ένα ζώον, γάρι μεγάλα παπία συνοδεύονται από άπειρα παπάκια, τα έγκαταλείπει άμέσως για να τρέξι πίσω από τον άνθρωπο της έκκολλητικής ύπακουόντας ίσως ή αίσθημα υλικής στοργής. Έτσι, χωρίς να τό έβλιν ο άνθρωπος αυτός γίνεται πατέρας της πάπιας!

Αυτό τό τραγικό τέλος είχε ή πολυκύμαντη ζωή ενός μεγάλου πολεμιστού που άγάπησε πολύ την πατρίδα του και τις ώραιες γυναίκες...

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

Άριστοσυρηματικό αστυνομικό ανάγνωσμα, γεμάτο συγκλονιστικές περιπέτειες, έρωτες, πάθη και μίσση.

(ΣΥΝΔΕΣΙΣ ΜΕ ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ.— Ένώ ο Μπονώ έχει περικυκλωθεί στο σπίτι της Ματθίλδης ντε Βιλ από τους αστυνομικούς, ο διευθυντής της Ασφαλείας Γκουίσαρ μαζί με τον Λαζάρ, επιβαίνοντες δύο αυτοκινήτων με χωροφύλακες, κατευθύνονται ολότοξας προς την οδόν Σαν Ζερρόμ και φθάνουν κοντά στο σπίτι της κομίσσης Βιρτόφ, λίγη ώρα μετά την είσοδο του Γκαρνιέ σ' αυτό).

31ον

Τὰ δυο αυτοκίνητα σταμάτησαν σ' απόσταση ένατο σχεδόν μέτρων από το σπίτι της κομίσσης, για να μην αντίληφθῇ ὁ ἀρχισυμμορίτης τὴν ἀφίξι τῶν ἀστυνομικῶν, κ' ὁ Γκουίσαρ ἔδωσε τὴς κατὰλληλες ὁδηγίες γιὰ τὴν περικύκλωσι τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἐμπρός! διέταξε μετὰ ὁ ἀρχηγὸς τῆς Δημοσίας Ασφαλείας, καθένας ἄς καταλάβῃ τὴν θέσι πού διετάχθη.

Σταθμεῖοι καὶ ταχεῖς οἱ χωροφύλακες ἐξετέλεσαν τὴς διαταγὰς τοῦ προϊσταμένου τους καὶ σὲ λίγο τὸ μέγαρο εἶχε περικυκλωθῇ ἀπ' ὅλες τὴς μερίεις.

Ὁ Γκουίσαρ, διευθύνθηκε τότε πρὸς τὴν κυρία τοῦ εισοδῶ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Λαζάρ καὶ μερικὸς ἀστυνομικούς.

Ἐκαμε μετὰ νόημα σ' αὐτοὺς πού τὸν ἀκολουθοῦσαν νὰ μείνουν ἀκίνητοι, ὁ ἴδιος δὲ ἔκαμε ἓνα βῆμα πρὸς τὴ ἐμπρὸς κι ἔτσι βρέθηκε μέσα στὸν κήπο.

Στάθηκε, ἔριξε μιὰ ἐξεταστικὴ ματιά, κύτταξε πρὸς τὸ θάθος τοῦ δενδροφυτευμένου κήπου, μὰ δὲν διέκρινε κανέναν.

— Τάχα ν' ἀνέβηκε στὸ σπίτι, διελογίσθη ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ασφαλείας. Ἄν ἔως βρισκεται στὸν κήπο, κρυμμένος πίσω ἀπὸ κανένα θάμνο καὶ δὲν πὼν βλέπω ἐγὼ;

Πρὶν βεβαιωθῇ ὁ Γκουίσαρ ὅτι ὁ Γκαρνιέ δὲν ἦταν στὸν κήπο, δὲν μπορούσε ν' ἀνεβῇ στὸ σπίτι. Γιατὶ ἂν ὁ ἀρχισυμμορίτης τοὺς ἔβλεπε πού ἐμπαιναν στὸ μέγαρο, καὶ ἦταν ἀκόμη στὴν αὐλὴ, ἀσφαλῶς θὰ φρόντιζε νὰ δραπέτευσθ.

Ἐκαμε τὴ σκέψι αὐτὴ ὁ Γκουίσαρ καὶ ἀντὶ τὰ μὴ μέσα στὸ σπίτι, προώρῃσε πλῆγως, γιὰ νὰ ἐξακριβωθῇ κατὰ πόσον ὁ Γκαρνιέ βρισκόταν μέσα στὸν κήπο, ὅπου ἰσχυρίζονταν ὅτι τὸν εἶδε νὰ μπαίνει ὁ Λαζάρ...

ΟΙ ΔΥΟ ΕΡΑΣΤΑΙ

Σκυμμένος ὅπως ἦταν ὁ Γκαρνιέ ἐπ' αὐτὸ ἀπὸ τὴν καθισμένη κόμησα Βιρτόφ, γιὰ νὰ διακρίνῃ ποιανὸν ἦταν ἡ φωτογραφία πού κρατοῦσε στὰ χέρια της, ἔσπρωξε ἄθλια τὸν ἓνα κλαδί πού, καθὼς ἔτριψε, ἔκαμε τὴν κόμησα νὰ τινάχῃ ὀρθία φουβισμένη. Ὅπως σπρώχθηκε στράφηκε πίσω τῆς ὁπότε, βλέποντας μπροστά της ἓναν ἄνθρωπο πού, λόγω τῆς μεταμφίεσής, δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, ἔκαμε νὰ φωνάξῃ.

Ὁ Γκαρνιέ ὅμως πού ἀντέληφθη τὴν πρόθεσιν τῆς ἐκείνης, δὲν τὴν ἀφῆσε νὰ τὴν

πραγματοποιήσῃ.

— Ἡσύχασε, Λίτσα, τῆς εἶπε. Εἰμαι ἐγὼ! Ὁ Γκαρνιέ εἶμαι, μὴ φοβάσαι.

Ἡ κόμησα δὲν φώναξε, ἀλλὰ καὶ δὲν πίστευσε ἀμέσως στὴ διαβεβαίωσι τοῦ ἐραστοῦ της. Ἦταν τόσο καλὰ μεταμφιεσμένος καὶ ἡ φωνὴ του εἶχε τόσο ἀλλοιωθῇ ἀπὸ τὴν ταραχὴ πού ἐνοιώθη, ὥστε ἡ κόμησα οὐτε τὸ πρόσωπό του οὐτε τὴ φωνὴ του γνόρισε. Ἀντὶ νὰ φωνάξῃ λοιπὸν τὸν κύτταξε δύσπιστα. Κι ὁ ἀρχισυμμορίτης πού κατάλαβε, ἀφῆρεσε τὰ ψεύτικα γένεια καὶ λοιπὰ χαρακτηριστικὰ πού τοῦ ἀλλοίωσαν τὸ πρόσωπο σὲ βαθμὸ πού νὰ μὴν τὸν ἀναγνωρίζῃ ἡ Βιρτόφ, ἔκαμε ἓνα πῆδημα πρὸς αὐτὴν καὶ τῆς εἶπε φωναχτά:

— Μὲ ἀναγνωρίζεις λοιπὸν τώρα;

Ἡ κόμησα τὸν ἀνεγνώρισε τώρα ὅχι ὅμως χωρὶς ταραχῇ. Ἐξακολουθῶν νὰ κρατῇ στὰ χέρια της τὴν φωτογραφία τοῦ Ζαν καὶ φοβόταν μήπως ὁ Γκαρνιέ ζητοῦσε νὰ τὴν ἰδῇ.

Μὲ πρόσχημ', λοιπὸν, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ ἐκεῖνος τὴν κίνησίν της, προσπάθησε νὰ κρύψῃ τὴν φωτογραφία πίσω της. Ταυτόχρονος, κατορθώνοντας νὰ χαμογελάσῃ, εἶπε κυττάζοντάς τον ἀπὸ τὴν κορυφὴ ὡς τὰ νύχια:

— Μὰ πῶς ἤθελες νὰ σὲ ἀναγνωρίσω ὅπως ἦσουν; Καὶ πῶς νὰ φαντασθῶ ὅτι βρισκεσαι ἐδῶ, τὴν στιγμὴ πού δεβαιώνεται ἀπὸ ὅλους ὅτι ἀναζητεῖσαι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Καὶ δυσχερῶς τῆς εἶπε, Λίτσα, πού εἶμαι ἐδῶ; ῥώτησε ὁ ἀρχισυμμορίτης, πού στεκόταν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια ἐπάνω στὸ στήθος του.

— Νὰ δυσχερῶσθ; Καὶ γιατί;

— Ἔξω κι ἐγὼ;

Ἡ κόμησα, πού σὲ μετὰ αὐτὸ εἶχε κατορθώσει νὰ κρύψῃ τὴν φωτογραφία, ἔτριψε πρὸς τὸν ἀρχισυμμορίτη χαμογελώντας καὶ ὅθην χαρούμενη. Τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ δυο τοῦ χέρια καὶ μὲ ἐπιπληκτικὸ κάπως τόνο τὸν ῥώτησε:

— Καὶ πῶς σοῦ πέρασε λοιπὸν μιὰ τέτοια ἰδέα ἀγαπημένε μου Γκαρνιέ;

Ἐκεῖνος, πού δὲν ἔβλεπε πᾶς στὰ χέρια τῆς ἐρωμένης του τὴν φωτογραφία πού κρατοῦσε πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, θυβρώθηκε κ' ἀρνήθηκε μόνον ν' ἀπαντήσῃ:

— Μὰ ἀφοῦ μοῦ φέρεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο;

— Πῶς σοῦ φέρομαι;

— Ψυχρά!

— Ἐγὼ, Γκαρνιέ;

— Ἐσὺ, βέβαια!

Ἡ κόμησα πού εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπανακτήσῃ τὴν ψυχραίμια της, γέλασε ἡχηρὰ ἂν καὶ κάπως βεβιασμένα.

— Περίεργος πού εἶσαι! ἀπήντησε.

— Γιατί;

— Γιατὶ μοῦ λὲς κάτι πράγματα, πού δὲν ἔχουν καθόλου τὸν τόπο τους...

— Τί πράγματα;

— Νὰ, δὲν λὲς πῶς εἰμαι ψυχρὴ;

— Καὶ εἶσαι!

— Γελῶσαι, Γκαρνιέ... Τὴ στιγμὴ πού ἀμφέβαλλα ὅτι εἶσαι ἐσὺ, τί ἤθελες νὰ κάμω;

— Δὲν πίστευες ὅτι ἦμουνα ἐγὼ; — Ὁχι. Οὐτε τὴ φωνὴ σου μπορούσα νὰ ἀναγνωρίσω ὅπως τὴν ἔχεις ἀλλάξῃ. Ὁ Γκαρνιέ, πού δὲν ἤθελε νὰ φανερώσῃ τὴς ὑποψίες του, δὲν ἐξώθησε τὰ πράγματα καὶ δὲν τῆς μίλησε ἀπότομα. Καὶ μὲ τὸ αὐτὸ ὅφος παραπόνου τῆς εἶπε μὲ ἀπλὴ φωνή:

— Καταλαβαίνω, Λίτσα, καὶ δὲν σ' ἀδι-

κώ...

— Γιὰ πούδ' πράγμα;

— Γιὰ τὴν μεταβολὴ σου...

— Τὴν δική μου μεταβολή;

— Ναι!

— Περίεργος ἄνθρωπος εἶσαι, μὰ τὴν ἀλήθεια. Ἐξακολουθεῖς νὰ ἐπιμένεις γιὰ ἓνα πράγμα πού δὲν συμβαίνει καὶ δὲν θὰ συμβῇ ποτέ! Ἐγὼ νὰ σὲ ξεχάσω;

— Δὲν θὰ συμβῇ ποτέ αὐτό;

— Ποτέ!

— Ἰσως... Δὲν μπορείς ὅμως ν' ἀρνῇ

θῆς ὅτι φοβάσαι καὶ μάλιστα πολὺ.

— Τί πράγμα;

— Τὴς σχέσεις μας...

Ἡ κόμησα δὲν κατάλαβε γιατί ἔπρε-

πε νὰ φοβάται ἓνα τέτοιο πράγμα. Αὐτὸ τοῦλάχιστον προσπολιήθηκε. Καὶ κάμοντας μορφασιὰ ἀπορίας:

— Δὲν σὲ καταλαβαίνω, Γκαρνιέ, ἀπῆν-

τησε. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί θέλεις νὰ πῇς.

— Θέλω νὰ πῶ ὅτι, ἂν καὶ μ' ἀγαπᾷς,

φοβάσαι γι' αὐτὸ πού κάμεις.

— Φοβάσαι ἐσένα;

— Ὁχι!

— Ποῦν τότε;

— Τὴν ἀστυνομία!

— Καὶ γιατί νὰ φοβηθῶ, Γκαρνιέ; Τί

ἔχω μαζὶ τῆς ἐγὼ;

— Ἐσὺ, τίποτε. Ἐχω ὅμως ἐγὼ.

— Νομίζεις ὅτι φοβοῦμαι μήπως μοῦ

κάνουν κακὸ γιατί συνδέομαι μαζί σου;

— Ναι!

— Οὐτε τὸ σκέφθηκαν ποτέ ἓνα τέτοιο

πράγμα, Γκαρνιέ, οὐτε θὰ τὸ φοβηθῶ ποτέ μου. Ἡ ἀγάπη πού σοῦχω εἶναι τό-

σο μεγάλη, ὥστε νὰ καταπνίγῃ κάθε αἰ-

σθημα φόβου καὶ κάθε μου ἀνησυχία. Γι' αὐτὸ νὰ εἶσαι βέβαιος κ' ἐσὺ!

Ὁ Γκαρνιέ πού ἔφερε τὴν μεταβολὴ

τὸν πρὸς αὐτὸν αἰσθημάτων τῆς Βιρτόφ,

καθὼς καὶ τὸν νέο της ἔρωτα, ἐνοιώσε

τόση ἀηδία στὸ ἀκουσμα τὸν λόγον αὐ-

τῶν τῆς ἐρωμένης του, ὥστε γιὰ μιὰ στι-

γμὴ ἔκαμε τὴν σκέψι νὰ φτύσῃ κατὰ πρό-

σωπο τὴν ψευδομένη ἐρωμένη του. Γρή-

γορα ὅμως κατάλαβε πῶς, γιὰ πολλοὺς

λόγους, δὲν ἔπρεπε νὰ φρεθῇ ἀκόμα ἀπό-

τομα ἀπέναντί της.

— Πιστεύω, Λίτσα, τῆς εἶπε. Ὅσο

δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ θυσία σου αὐτὴ εἶναι

πολὺ μεγάλη.

Ἐκεῖνη χαμογέλασε πάλι, θελκτικὰ

τῶς, τὸν ἐπῆλπε. Ἄν δοκίμαζε νὰ

πρὸς τὸ ξύλινο καθίσμα, κάθησε καί, δεί-

χνώντας του θέσι κοντά της, τοῦ εἶπε:

— Κάθησε λοιπὸν, Γκαρνιέ. Κάθησε νὰ

μιλήσωμε καλύτερα.

★

Ὁ ἀρχισυμμορίτης μιλοῦσε, ρωτοῦσε, καὶ ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ εἶχε πάντοτε ἐστραμμένη τὴν προσοχή του πρὸς τὴν φωτογραφία, πού ἡ κόμησα εἶχε παθεῖ τώρα νὰ κρατᾷ στὰ χέρια της. Τί τὴν εἶχε κάμει;

Ἀσφαλῶς τὴν ἐκτίμησε. Ἄν τὴν ἔρω-

χνε θὰ τὴν ἔβλεπε. Ἄν δοκίμαζε νὰ τὴν

κρύψῃ μέσα στὸς θάμνους θὰ τὸ κατα-

λάβαινε. Ἀλλ' ἀφοῦ οὐτε τὸ ἓνα οὐτε τὸ

ἄλλο εἶχε κάμει, ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλῃ τὰ-

χα ὅτι τὴν εἶχε κρύψει μέσα στὰ φορέ-

μάτά της καὶ ὅτι ἐπομένως τὴν εἶχε ἐ-

πάνω της; Ἀφοῦ δέ, διὰ τὸν εἶδε, ἔ-

βαλε τὰ χέρια της πίσω, καὶ ἀφοῦ, ὅταν

ἔφευγε καὶ πάλι, ἔμπροσθέν της εἶχε τὴν φω-

τογραφία, ἔπρεπε ν' ἀμφιβάλλῃ ὅτι τὴν εἶχε κρύψει κάπου, στὸ πίσω μέρος τοῦ φορέματός της; Ἀσφαλῶς ὅχι!

Καὶ ὁ Γκαρνιέ, ἀφοῦ εἶχε ἀκράδαντη πεποίθησι γι' αὐτό, ὅταν ἡ ἐρωμένη του κάθησε καὶ τὸν κάλεσε νὰ πάρῃ θέσι κον-

τά της, συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἀπαίτησί της, μόνον καὶ μόνον γιὰ ν' ἀρχίσῃ τὴν συ-

ζήτησι μαζί της, νὰ τῆς ἀποσπάσῃ σ' αὐ-

τὴν τὴν προσοχή της, καὶ νὰ κλέψῃ τὴν φωτογραφία χωρὶς ἐκείνη νὰ καταλάβῃ τίποτε. Γι' αὐτὸ δὲν ἔφερε καμμιά ἀντί-

ρησι. Κάθησε κ' αὐτὸς, πῆρε ἔκφρασι ἀνθρώπου μὴ ὑποπετυμένον τίποτε καὶ τὴν ῥώτησε:

— Λοιπὸν, Λίτσα; Ἐπίστευες ποτέ σου

ὅτι θὰ μ' ἔβλεπες, ὅτερά ἀπ' ὅτι ἐγινε;

— Νὰ σὲ ξαναβλέπα;

— Ἀκριβῶς!

— Ποτέ μου δὲν πίστευσα πῶς ἦταν δυ-

νατὸν νὰ πάθῃ κανένα κακὸ, Γκαρνιέ.

Μοῦ τὸ ἔλεγε ἡ καρδιά μου. Καί, καθὼς

ἔφευγε, ἡ ροαίσθησις ἐνὸς ἐρωτευμένου ἀνθρώπου, δὲν ἀπατάται ποτέ.

— Δὲν θέλω νὰ πῶ ἂν ἐπίστευες ὅτι θὰ

μὲ ξαναβλέπες ζωντανό, εἶπε ὁ Γκαρνιέ.

Ἄν θὰ ξανασυναντιόμασταν τόσο γρήγο-

ρα, ἐννοοῦσα.

— Ὁμολογῶ πῶς δὲν περίμενα δέβαια

ἓνα τέτοιο πράγμα. Ἀπόδειξις ὅτι, ἂν

καὶ μοῦ τὸ εἶπες, δὲν ἐπίστευα ὅτι ἦσου-

να ἐσὺ.

Ὁ Γκαρνιέ, ἐνῶ μιλοῦσε κ' ἄκουε, εἶ-

χε πάντοτε τὸν νοῦ του στὴ φωτογραφία.

Δὲν τοῦ εἶχε ὅμως δοθῇ, ὡς τὴ στιγμὴ

ἐκείνη, εὐκαιρία νὰ τῆς τὴν ἀφαιρέσῃ.

— Ὡστε ἐπίστευες καὶ σὺ, ῥώτησε τὴν

ἐρωμένη του, ὅτι βρισκόμουν στὴν Ἐλ-

βετία;

— Αὐτὸ ἔλεγαν οἱ ἐφημερίδες... Καὶ τὸ

ἐβεβαίωσαν ἐπισήμως. Πῶς ξεγέλασες

λοιπὸν τὴς ἀρχὲς καὶ πῶς κατόρθωσες νὰ

τὴς πείσῃς γι' αὐτὸ πού πιστεύουν;

— Αὐτὸ εἶναι πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖον

θὰ συζητήσωμε ἄλλοτε, Λίτσα. Ἀλλὰ γιὰ

πές μου... Ἐνοχλήθηκε ἐσὺ κατὰ τὸ διά-

στημα αὐτό;

— Ὁχι!

— Δὲν σὲ ὑποπευθύναν;

— Ὁχι!

— Ὡστόσο φοβόμουν καὶ γιὰ σένα πολ-

λὺ, ἀγαπημένη μου Λίτσα. Τάχα δὲν σὲ

ἠνόχλησαν γιατί δὲν σὲ ὑποπευθύναν ἡ

γιατὶ δὲν ἔφεραν πού κάθουσαι;

— Δὲν μὲ ὑποπευθύναν.

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Συναντήθηκαν κατ' ἐπανάληψιν μὲ τὸν

κ. Μαρινώ. Καὶ νομίζω πῶς καὶ τὴν πα-

ραμικρότερη ὑπόνοια ἂν εἶχε γιὰ μένα,

θὰ διέτασσε νὰ μὲ συλλάβουν, ἡ νὰ μὲ

παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἰδοῦν πού κα-

τοῦκα.

— Δὲν τῶκαμαν αὐτό;

— Ὁχι!

— Πῶς τὸ ξέρεις;

— Ἐπρόσεχα νὰ ἰδῶ, γιατί φοβόμουν

πάντοτε ἓνα τέτοιο πράγμα. Δὲν μὲ πα-

ρηκολοῦθησαν κανεῖς. Ἐπὶ πλέον, ποτέ δὲν

διέκρινα μεταμφιεσμένους ἀστυνομικούς

νὰ κατασκοπεύουν τὸ σπίτι μου, ὅπως ἔ-

καμαν γιὰ ὅλα τὰ ἄλλα ὑποπτα σίτινα.

— Ἐσὺ δὲν φρόντισες νὰ μάθῃς νέα

σχετικὰ μ' ἐμένα;

— Μ' ὅλη τὴν ἀνησυχία πού εἶχα μὴ ξέ-

ροντας τί ἀπένειμι, δὲν τῶκαμα.

Ἐφθανε νὰ δεῖξω τὸ παραμικρότερο ἐνδια-

φέρον γιὰ νὰ συλληφθῶ.

— Φυσικά! Μήπως σ' ἐπεσκέφθηκε κα-

νένας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους μου ἐξ ὀνόμα-

τός μου;

— Ὁχι!

— Ἐσὺ μήπως συνήντησες κανέναν;

— Ὁχι!

Ὁ Γκαρνιέ τὴν κύτταξε δύσπιστα. Τοῦ

ἐρχόταν νὰ τὴν πιάσῃ ἀπὸ τὸν λαιμὸ καὶ

νὰ τὴν πνίξῃ μὰ κατόρθωσε καὶ πάλι νὰ

συμμετοχῇ.

στην πόρτα διεν ρ' αγωνία τον περιεμενε
ο Λαζάρ και οι χωροφύλακες, και τους
ανεκοίνωσε την ανακάλυψή του.

Κατέστρωσε μετά το σχέδιον ενεργείας
του και ακολουθούμενος από τα δργανά
του προχώρησε προς το μέρος απ' όπου
είχε διακρίνει τον αρχισυμμορτίτη. Στά-
θηκε τότε εκεί και με χαμηλή φωνή έδω-
σε τις τελευταίες του οδηγίες.

—Δεν θα κινηθώτε αν δεν σάς διατάξω
εγώ. Δεν θα πυροβολήσετε, αν δεν σάς
πώ εγώ. Πρώ παντός δεν πρέπει να φο-
βηθήτε.

Οι χωροφύλακες έσκηψαν το κεφάλι
καταφατικά και ο αρχηγός της δημοσίας
ασφαλείας έπροχώρησε μόνος. Έφθασε
στην άκρη του δρομίσκου και ξαναστάθη-
κε. Παρατήρησε στο βάθος είδε ότι ο
Γκαρνιέ του είχε γυρισμένη την πλάτη
και χαμογέλασε εύχαριστημένος.

Την στιγμή εκείνη ο Γκουισάρ δεν έ-
πρόκειτο να συλλάβη μόνον τον περιήρη-
μο λήσταρχο Γκαρνιέ, που είχε τρομοκρατή-
σει ολόκληρη την Γαλλία. Έπρόκειτο να
ικανοποιήσει την προσβληθείσα φιλοτιμία
της αστυνομίας, προς την οποία η κοινή
γνώμη, άρχισε να νουύθη άποστρεφθή και
να την κατηγορή έπί ανεπαρκείας.

Έπρόκειτο να εκδικηθή.

Και σαν άτομο που ύβριζόθηκε και
χλευαώθηκε με τα γράμματα που έδημο-
σίευσαν εις βάρος του, αλλά και σαν ά-
στυνομικός του οποίου διημισηθήτησαν
την αξία, παρ' όλες τις έπιτυχίες που έ-
σημείωσε.

—Τώρα έτελειώσαν τα ψέματα, ψιθύ-
ρισε. Πώς θα μου ξεφύγεις, Γκαρνιέ, ό-
πως είσαι περιτυλιγμένος.

Μ' όλο που ο Γκαρνιέ ήταν άπασχολη-
μένος στο ν' άρπάξει από τα χέρια της
έρωμένης του την φωτογραφία του Ζαν
Ντενέκ άκουσε τον κρότο των βημάτων
των χωροφύλακων και, χωρίς να παύση
να κρατή την κόμρη από το χέρι, στρά-
φηκε πίσω του και κύτταξε να ιδή από
που προερχόταν ο θόρυβος εκείνος.

Και καθώς ο Γκουισάρ προχωρούσε
έμπρός από τους χωροφύλακες, ο Γκαρ-
νιέ δεν δυσκολεύθηκε καθόλου να τον ά-
ναγκάσει, μ' όλο που είχε άρχισει να
σκοτεινιάζει.

Ταράχθηκε καθώς αντίκρισε τον άρχη-
γό της Δημοσίας Ασφαλείας, τον όποιον
ποτέ δεν φανταζόταν ότι τόσο σύντομα
θα συναντούσε μπροστά του, αλλά και δεν
τάχασε.

—Όχι βέβαια γιατί δεν είχε συναισθήσει
του κινδύνου που διέτρεχε. Έβλεπε τους
χωροφύλακες λίγα μέτρα μακριά του και
ήξερε τί τον έπερίμενε. Σκέφθηκε όμως
ότι είχε κάποιον άλλο σκοπό όταν άπεφά-
σισε να γυρίσει στο Παρίσι: Να εκδικη-
θή τον άντεραστή του. Ποιός όμως ήταν
ο άντεραστής του αυτός; Ο Ζαν Ντενέ;
Δεν ήταν βέβαιος. Και όμως μπορούσε
να βεβαιωθεί.

Και ο άρχισυμμορτίτης που εκείνη την
στιγμή δεν σκεπτόταν μόνο την σωτηρία
του αλλά και την έκδική του σιωπώ-
πασε σ'επιτικός.

Οι χωροφύλακες βρισκόνταν βέβαια
κοντά του, αλλά και η κόμρησα Βιρτώφ
ήταν μόνον ένα βήμα μακριά του, κρα-
τώντας την φωτογραφία, την πιστοποιή-
σι δηλαδή εκείνου που αυτή αγαπούσε και
που αυτός ήθελε να εκδικηθή.

Κάθε άλλος στη θέση του, για να κερ-
δίσει καιρό, θα τρεπόταν σε φυγή εύθις
άμέσως. Ο Γκαρνιέ όμως, που είχε άρ-
κισθή να ανακαλύψει και να εκδικηθή τον
άντεραστή του, ο Γκαρνιέ που η έπιτυ-
χία του τον έκανε τρελλό, άδιαφορώντας
για τη φυγή του, δάγκωσε τα χείλη του
φιθυρίζοντας.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΆΝΘΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΛΕΜΨ

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ... ΔΙΜΟΙΡΙΑΙ

Μια οικογένεια στην πόλη Βαλαίξ, της
περιφέρειας Μπερναι στη Γαλλία,
γράφουν οι Παρισινές έφημερίδες, μπο-
ρεί να είνε υπερήφανη για το ρεκόρ που
κατέχει τώρα με τον πόλεμο: Δέκα τρία
μέλη της βρίσκονται αυτή τη στιγμή
στο μέτωπο. Για τους 13 αυτούς γεν-
ναίους χτυπά η καρδιά μιας γυναίκας:
Της κυρίας Λωρράν, διδασκαλίσσης το
επάγγελμα. Ο σύζυγός της και οι δύο
δεκα άδελφοί της, έπεστρατεύθησαν και
βρίσκονται τώρα στο μέτωπο.

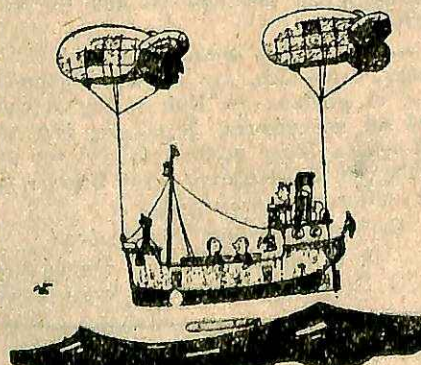
ΠΟΛΕΜΟΥ... ΜΙΚΡΟΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Με την έπιστράτευσί που έγινε σε
πολλές ευρωπαϊκές χώρες, γεννήθη-
κε ένα μικρό ζήτημα: Πολλοί από τους
εφέδρους είχαν άποκτήσει επί σειράν έ-
τών την συνήθεια να περιφέρονται ά-
σκεπείς. Τώρα οι άνθρωποι αυτοί που,
άλλοι δέκα και άλλοι δέκα πέντε χρό-
νια είχαν συνήθειε να περιφέρονται χω-
ρίς καπέλλο, υποχρεώθηκαν, με κάποια
δυσφορία, να φορέσουν στρατιωτικό πη-
λίκιο.

«ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΑΠΟΜΠΕΥΣΙΣ»

Σ' όλες τις χώρες διεξάγεται άμείλι-
κτος διώγεις των άισχροκερδών που
δεν διατάζουν να έκμεταλλεύονται τις
περιστάσεις, εις βάρος του κοινού. Έ-
τσι, μεταξύ των άλλων μέτρων που έ-
λήφθησαν στην Αγγλία, μια άγγλική έ-
φημερίς είχε την έμπνευσι να έγκαινιά-
ση μια στήλη, υπό τον τίτλο «Δημοσία
διαπομπεύσεις» στην όποια θα καταχω-
ρούνται όλα τα παράπονα των άναγνω-
στών εναντίον έμπόρων που άπεπειρά-
θησαν, είτε να τους άποκρύψουν είδη εί-
τε να τους τα πωλήσουν σε τιμή υπέ-
ρογκη.

ΜΕΤΡΑ ΑΜΥΝΗΣ

Πώς πρέπει να ταξιδεύουν τα πλοία για
να άποφεύγουν τον κίνδυνο των τορπιλών
(Αγγλικό σκίτσος)

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΣΤΟ ΣΤΟΥΝΤΙΟ

Πολλοί είνε εκείνοι που θα είδαν την
στρατιωτικής υποθέσεως γαλλική
ταινία «Τρεις της Σχολής του Σαιν—
Σύρ», που στην Ελλάδα έπαίχθηκε ύ-
πο τον τίτλο «Οι τρεις Ευέλπιδες». Έ-
νας, λοιπόν, από τους πρωταγωνιστές
του φιλμ αυτού υπηρετεί ήδη στον στρα-
τό. Έρωτηθείς από Γάλλον δημοσιογρά-
φο πώς του φαίνονται τα νέα του κα-
θήκοντα, απήντησε φλεγματώτικα:
«Τό ίδιο όπως και στο κινηματογραφικό
στούντιο. Τώρα φορά στρατιωτική στο-
λή, μήπως δεν φορούσα στρατιωτικά κι'
όταν εγυρίζαμε τα πολεμικά φιλμ; Κι'
έκει, όπως κι' εδώ, έκαναμε πόλεμο! Κι'
αν εδώ φωνάζει ο λοχίας, στο στού-
ντιο έφώναζε ο σκηνοθέτης. Ίσως μάλι-
στα αυτός να φώναζε περισσότερο!».

ΚΑΘΗΚΟΝ ΚΑΙ... ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

«Α! Άγγλίδες έχουν καθήκον προς το
έθνος τους, να εξακολουθούν να πε-
ριποιούνται το ντύσιμό τους!». Αυτό
διακηρύσσουν οι άγγλικές έφημερίδες
που φέρουν ως παράδειγμα την βασί-
λισσα Έλισάβετ, που, παρ' όλο τον πό-
λεμο, εξακολουθεί να περιποιείται την
έμφανίσι της και να ντύνεται με προ-
σοχή και γούστο. Οι στρατιώτες, οι ά-
ξιωματικοί, οι ναύτες, όταν έπιστρέ-
φουν με άδεια στα σπίτια τους, θέλουν
να βρίσκουν τις γυναίκες τους καθαυ-
μένες. Όταν αυτοί λείπουν, οι γυναί-
κες μπορούν να ντύνονται απλά, μπο-
ρούν να φορούν —ως πρακτικώτερα—
και άνδρικά πανταλόνια άκόμη, για να
σπεύδουν στα άεροπορικά καταφύγια εν
περιπτώσει συναγερμού. Όταν όμως
οι στρατιώτες γυρίζουν σπίτια τους, οι
γυναίκες έχουν καθήκον να έμφανίζον-
ται με κομψά και περιποιημένα φορέμα-
τα, δίνοντας και με το ντύσιμό τους ά-
κόμη άποδείξεις ψυχραιμίας και αίσιο-
δοξίας.

ΣΚΥΛΩΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ

Οι Παρισίνοι συζητούν πάντοτε πώς
να προστατεύσουν τα σκυλιά τους
κατά των κινδύνων των δηλητηριωδών
αερίων σε περίπτωση έναερίου έπιδοο-
μής. Έπειδή δέ θεωρείται σκανδαλώδες
μής. Έπειδή δέ ειδικές προσωπίδες για τα
να ζητούνται ειδικές προσωπίδες για τα
σκυλιά και τις γάτες, τη στιγμή που
δεν είνε επαρκώς εφοδιασμένοι στο κε-
φάλαιο αυτό οι άνθρωποι, μια γαλλική
έφημερίς ύποδεικνύει έναν πρακτικό και
άποτελεσματικό, ως ίσχυρίζεται, τρόπον
προσταςίας των σκυλιών: Το σκυλί το-
ποθετείται μέσα σε μια κάσση, όσο το
δυνατόν πιο εύρύχωρη, που σκεπάζεται
καλά μ' ένα παλι βουτηγμένο προηγου-
μένως μέσα σε κατάλληλη χημική διά-
λυσι ή έστρω απλώς μέσα σε νερό.

ΟΤΑΝ ΤΟ ΨΕΜΑ ... ΨΕΛΛΗ

Τα ψεματάκια των άστέρων

Υπάρχουν μερικά ψεμα-
τάκια, άθωα, που χωρίς να
ελάττουν κανένα, είνε πολ-
λές φορές, αναγκαία στη
ζωή.

Τα ψεματάκια π. χ. που
έχουν χρησιμοποιήσει κα-
τά καιρούς διάφοροι κινη-
ματογραφικοί άστéρες προ-
κειμένου να καταφέρουν
να τους δοθώ ένας ρόλος.

Ο Γεωργιος Ουάσιγκτων
ο περιήρημος Πρόεδρος των
Ηνωμένων Πολιτειών, πο-
τέ του δεν θα κατάφερνε
να γίνει καλλιτέχνης, γιατί
έγινε διάσημος ακριβώς,
γιατί συχαινόταν κάθε τι
που δεν ανταποκρινόταν
στην άπόλυτη αλήθεια. Θα
προτιμούσε να τον κόβουν
κομματάκια παρά να πη
ψέμα.

Οι άρχαριοί του Χόλλυ-
γουντ δεν πολυκοιτίζονται
ωστόσο... Ποιός όμως θα
μπορούσε να θυμώση γι'
αυτό;

Η Πάτ Όμπριέν, όταν
παρασιάστηκε για πρώτη
φορά σε ένα στούντιο, έδη-
λωσε ότι είχε παίξει τον
ρόλο — άρκετά σοβαρό —
της Χίλντε Τζόνσον στο έρ-
γόν «Πρώτη σελίς» σε ένα
θέατρο της Νέας Υόρκης.

—Αυτή τη στιγμή, προ-
σέθεσε, έρίκομαι σε
τουρνέ με ένα θίασο.

Προσελήφθη... Όταν ά-
νεκάλυψαν το ψέμα της,
είχεν ήδη γίνει άστéρι.
Γιατί δεν είν' ανάγκη να
λεχθώ πώς ποτέ της δεν εί-
χε πατήσει στη σκηνή.

Ο Τζώρτζ Μπρένν, είπε
—και δεν ήταν ψέμα—ότι
άποτελούσε μέλος του θιά-
σου του περιήρημου θεά-
τρου της Άμπαϊ, στο Δου-
βλίνο, όταν γενήθηκε ζή-
τημα να ντεμπούταρη στην
ταινία: «Οι πλούσιοι είνε
πάντα μαζί μας» με την
Ρουθ Πάττερτον. Μόνον έ-
ξεχασε να εξήγηση ότι
στην Άμπαϊ ήταν τον
καιρό του Ίρλανδικού πο-
λέμου. Το θέατρο είνε υε-
τατραπή σε κέντρο έπανα-
στατών και η υπηρεσία
του—ήταν τότε πολύ νέος—
συνίστατο στο να έκτελε-
ή επικίνδυνες άποστολές διά
μέσου των έχθρικών γραμ-
μών.

Η Μπέττυ Νταϊδς, όταν
άπεφάσισε να βγί στο θέ-
ατρο, θέλησε να παρακο-
λουθήση μαθήματα σε μια
διάσημη ειδική σχολή της
Άμερικής που διευθύνεται
από την Εύα Λέ Γκαλιέν.
Η Λέ Γκαλιέν έβηκε πώς

η νεαρά ύποψηφία δεν ή-
ταν κατάλληλη ούτε για
θέατρο, ούτε για σινεμά
και την άπέρριψε. Η Νταϊ-
δς, ωστόσο, δεν άπελπί-
στηκε.

Παρουσιάστηκε σε ένα
θέατρο, έπειτα σε ένα
στούντιο, ως παλαιά μαθή-
τρια της Εύας Λέ Γκαλιέν,
πράγμα που ήταν άρκετο
για να προσεήνη ιδιαιτε-
ρη έντύπωσι. Την προσέλα-
σαν και έτσι κατώρθωσε
να παίξη στο θέατρο και
στο σινεμά. Άσφαλώς η
«καθηγήτρια της» είνε ση-
μερα πολύ υπερήφανη γι'
αυτή τη μαθητρία-φάντα-
σμα, της όποιας οι έπιτυ-
χίες είνε άμέτρητες ση-
μερα.

Η Λωρέττα Γιούγκ, ή-
ταν ένα κοριτσόπουλο όταν
θέλησε να βγί στον κινη-
ματογράφο. Τόσο μικρή,
ώστε δεν τολμούσε να πη
την ήλικία της γιατί ά-
σφαλώς θα την έδιωχναν.
Έτσι, αντίθετα από ό,τι
γίνεται συνήθως, είνε πώς
ήταν πολύ μεγαλύτερη για
να την προσλάβουν.

Η Άνίτα Λουίτζ, έκαμε

τό ίδιο για τους ίδιους λό-
γους.

Η Μάρλεν Ντήτριχ άπέ-
κρυψε την ύπαρξί του άν-
δρός της και της κόρης
της. Γιατί το Χόλλυγουντ
θέλει νέους, και άνύπαν-
δρους καλλιτέχνες. Πολύ
άργότερα οι παραγωγοί
που την προσέλαβαν έμα-
θαν την αλήθεια.

Ο Βόρις Καρλώφ, που
έπιθυμούσε πολύ να παίξη
στο θέατρο, έδιάβασε μια
μέρα την εξής άγγελία:

«Ζητούνται δεδοκιμα-
σμένοι ήθοποιοί».

Πολύ ψυχραιμος, παρου-
σιάστηκε στον σκηνοθέτη
που έδημοσίευε την άγγε-
λία, ως «δεδοκιμασμένος».
Έννοείται ότι την πρώτη
του δοκιμασία την έκανε
λίγο καιρό άργότερα όταν
κατόπιν της δηλώσεως του
προσελήφθη καλή τη πίστει
στον θίασο.

Ο Τζιμ Κάγκνεϋ έχτυ-
πησε πολλές φορές τις πόρ-
τες των γραφείων που
προσελάμβαναν κομπάρ-
σους, χωρίς να έπιτύχη ου-
τε μια πρόσληψι. Ο τρό-
πος αυτός είνε ο πιο κα-
ταδικασμένος για να ά-
ποτύχη ένας που φιλοδοξεί
να γίνει πρωταγωνιστής.

Γιατί άποτελεί έξάλρεσιν
να μπορέση ένας κομπάρ-
σος να πάρη ρόλον ήθο-
ποιού. Όταν, λοιπόν, άρ-
γότερα βρέθηκε ο παραγω-
γός που δέχτηκε να του
δώση κάποιο ρόλο, ο
Κάγκνεϋ άπέκρυψε όλα του

τα προηγουμένα διαδημα-
τα. Ξέροντας μάλιστα ότι
θα έξεφετε στα μάτια των
διευθυντών, ήρνηθη έπολύ-
τως ότι είχε έπιχειρήσει έ-
ως τότε να έπιτύχη θέσι
κομπάρσου, όταν κάποιος
υπάλληλος της εταιρίας
των θυμήθηκε και είπε ότι
πρόκειται περί συγχύσεως,
γιατί αυτός ποτέ του δεν
είχε πατήσει σε τέτοιο γρα-
φείο...

Ο Έρρολ Φλυν έπίσης,
έταν ύπεδύθη τον Φλέκτερ
Κρίστιαν στους «Έπωνα-
στατήριους», άφηγήθη ότι
είχε παίξει για λίγο διά-
στημα στο θέατρο και έ-
πειδή δεν είχε λαμπρές έ-
πιτυχίες προτιμούσε να μην
το άναφέρη.

«Όπως βλέπετε, τα ψέ-
ματα που μεταχειρίζονται
οι ήθοποιοί, για να έπιτύ-
χουν να προσληφθούν, είνε
σχεδόν πάντοτε τα ίδια.
Ποιός μπορεί, άλλωστε, να
τους διαψεύση όταν λένε
ότι έπαίξαν σε έναν θίασο
στην Άγγλία ή στη Δύσι;

Ώστόσο υπάρχουν ήθο-
ποιοί που λένε την αλήθεια
χωρίς ύποκρίσεις και έπι-
τυγχάνουν το ίδιο: Η Μάρ-
γκαρετ Λίδσεϋ, π.χ., διη-
γήθη άφελέστατα ότι γεν-
νήθηκε στην Ίδθα και ότι
ήλθε στο Χόλλυγουντ για
να παίξη στο σινεμά. Η
είλικρινεία της έπροκάλεσε
την έκτιμηση των παραγω-
γών και κατώρθωσε να
πραγματοποιήση το όνειρό
της... γιατί έξ άλλου ήταν
πολύ όμορφη, πολύ κομψή
και σαγηνευτική.

Ο Πάλλ Μιούνι, η Γκρέτα
Γκάρμπο, ο Τζώρτζ Ράφτ
δεν έδίστασαν να υπερβά-
λουν λιγάκι τα παλιά τους
σοφές, τόσο ώστε να μη
μπορούν να πουν όπως ο
πατέρας των Ηνωμένων
Πολιτειών Τζώρτζ Ουάσιγ-
κτον.

—Δεν μπορέσα ποτέ μου
να πώ ένα ψέμα!

ΜΕΛΙΝΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ
Ο Άφελίθης έκτιεί έξαίνα
φυλάκισι γιατί είχε συλλάβη έ-
τι έξαγωγή συναλλάγματος. Κατά
τις πρώτες μέρες στη σκέψη ότι
έπι ένα διάστημα θα έη χωρισμέ-
νος από το έτερό του ήμισυ παί-
νει το πράγμα φιλοσοφικά και κά-
μι ύπομνη. Η Ειρήνη! Έπί
τέλους η Ειρήνη! σκέπτεται, όπό-
τε κάποιο πρωί ο φυλάκας ά-
νοίγει το κελλί του και το λέ-
γει:

—Η κυρία σας ήρθε την άδεια
να σας έπισκεφθώ: σάς περιμένει
στο έπισκεπτήριο.

Ο φωνή: Άφελίθης τον κυ-
τάζει με έλέμμα ίκετευτικό και
παρακαλεί:

—Όχι, όχι, δεν μπορώ να έ-
ρθω κοντά της: Πόσες της
έβηκα από πολύ πωτό!

Οι διάσημοι σπάρ ΠΑΛ ΜΙΟΥΝΙ και Μπέττυ Νταϊδς πρωταγω-
νιστάι του έργου «Χουαρέζ».

Κοσμικός οδηγός

Κι'ό κατασκευαστής των ΣΑΚΑΤΗΔΩΝ!

Ξέρετε τι είναι ο κοσμικός οδηγός; Όχι βέβαια, αφού καλά - καλά δεν ξέρουν ούτε οι Άμερικανοί, πολλοί απ' τους οποίους τον χρησιμοποιούν. Έν πρώτοις δεν πρέπει να κάμετε σύγχυση μεταξύ του οδηγού αυτού και των διαφόρων οδηγών των έρωτευμένων που μεταχειρίζονται οι δούλες και οι παραμάνες, όταν θέλουν να γράψουν μιάν έρωτική επιστολή. Είναι κάτι το πολύ σημαντικότερο, είναι άνθρωπος ζωντανός, άνδρας ή γυναίκα αδιάφορο, προικισμένος με τεραστίαν μόρφωσιν, την οποία που λάει τμηματικώς σ' αυτούς που δεν έχουν άρκτη, αλλά θέλουν να τὰ βγάλουν πέρα αξιοπρεπώς σε ώριμες περιστάσεις.

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΕΙΑ

Ο κοσμικός οδηγός είναι ένας πο-

λύτιμος σύμβουλος για τους έπιπολάιους και τους άφρημένους, για τους έπιχειρηματίες που δεν έχουν καιρό να παρακολουθήσουν την εξέλιξη της έπιστήμης, των γραμμάτων και των τεχνών, για τις νεόπλουτες κυρίες που θέλουν να κατακτήσουν μιά θέση στην καλή κοινωνία.

Ο κοσμικός οδηγός είναι μιά ζωντανή έγκυκλοπαίδεια, μιά άσπείρευτη πηγή γνώσεων, άπαραίτητων σε όλους αυτούς που συχνάζουν στα σαλόνια, που πηγαίνουν σε κοσμικές συγκεντρώσεις, έορτές και δεξιώσεις όπου για να φανή κανείς εύχριστος πρέπει να κάμη έπίδειξη γνώσεων και έξυπνάδας και ν' άποδείξη ότι είναι καλά πληροφορημένος για τὰ σημαντικότερα γεγονότα που συμβαίνουν στον κόσμο.

Όπως υπάρχουν τὰ έπαγγέλματα του γιατρού, του δικηγόρου και του δασκάλου, έτσι υπάρχει και το εύγε νέστατο έπάγγελμα του κοσμικού οδηγού. Έννοείται ότι πρόκειται περί έφευρέσεως καθαρώς άμερικανικής. Γιατί στην Άμερική, περισσότερο απ' κάθε άλλο μέρος του κόσμου, ο κοσμικός οδηγός έχει εύρύτατον πεδόν δράσεως.

Οι Άμερικανοί είναι πάντα θιαστικοί, ενδιαφέρονται περισσότερο για την εμφάνισιν παρά για τις γνώσεις. Γιατί λοιπόν να χάσουν τον καιρό τους διαβάζοντας ένα άνισαρό θεατρικό έργο ή την εξέλιξη της διεθνούς καταστάσεως από τις έφημερίδες, όταν άρκη μισή ώρα συνομιλία με τον κοσμικόν οδηγόν για να γίνουν άμέσως ένήμεροι όλων αυτών των πραγμάτων;

Ο οδηγός παρακολουθεί όλες τις προερίες των θεάτρων και διαβάσει τις κριτικές όλων των έφημερίδων για να σχηματίση δική του γνώμη. Έπισκέπτεται όλες τις εκθέσεις, ακούει όλες τις διαλέξεις, παρακολουθεί τις σπουδαιότερες δίκες, διαβάσει τις περιγραφές όλων των εγκλημάτων και των δυστυχημάτων, πηγαίνει σε όλες τις άθλητικές συναντήσεις, φροντίζει να μαθαίνη όλα τὰ διεθνή πολιτικά γεγονότα, λαμβάνει γνώσιν όλων των διακυμάνσεων του Χρηματιστηρίου, της καταστάσεως των Τραπεζών και των μεγάλων έπιχειρήσεων, σχηματίζει μίαν ιδέα της γενικής οικονομικής καταστάσεως του τόπου και εν γένει είναι ένήμερος των σπουδαιότερων γεγονότων, έναντι στα όποια μπορεί κανείς να τον συμβουλευθί με την πεποίθησιν ότι θα μάθη την αλήθειαν.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΓΝΩΣΕΙΣ...

Έφωδιασμένος με το τεράστιο αυτό φορτίο των γνώσεων που είναι διαρκώς ένημερωμένος, ο κοσμικός οδηγός δίνει προφορικά μαθήματα ή δι' άλληλογραφίας σε συνδρομητάς.

Έκτός απ' αυτά που είπαμε γνωρίζει ακόμη όλους τους κανόνες της έπισημότητας που πρέπει να τηρηθούν στις έπίσημες τελετές, τους κανόνες της καλής συμπεριφοράς, τις συνήθειες που έπικρατούν στην άνωτερη τάξη. Είναι άρκετά έξυπνος, δίνει μαθήματα κουτοπομπολιού και έχει μίαν άρκετά μεγάλη συλλογή διασημών φράσεων με διάφορες γλώσσες. Έτσι ο μαθητής ή ο συνδρομητής είναι βέβαιος ότι σε οποιαδήποτε στιγμή μπορούν να θρούν τις πληροφορίες

ρίες που τους χρειάζονται για να κάνουν καλήν εντύπωσιν στην κοινωνία και να θεωρηθούν άνθρωποι κοσμικοί.

Άλλως τε, ο πιο μορφωμένος κύριος και ή κυρία που έλαβε την καλήν άνατροφή, δεν μπορούν να γνωρίζουν όλα όσα άποτελούν θέμα ενδιαφερούσης συζητήσεως. Ο κοσμικός οδηγός έρχεται τότε εις βοήθειάν τους, τους βοηθάει να τὰ βγάλουν πέρα σε κάθε περίσταση και κάνει πρώτης τάξεως δουλειές.

Έπικερδέστατο είναι ακόμη ένα άλλο έπάγγελμα: του οδηγού των ζητιάνων, αν και προς το παρόν είναι περιωρισμένο σε ένα μονάχα πρόσωπο, που έχει το μονοπώλιο: τον τέως δραματικόν ήθοποιόν Άλβέρτον Ντάβιντσον.

Ο ΨΕΥΤΟ-ΚΟΥΛΟΣ

Στην Νέαν Υόρκη, κατά τις τελευταίες στατιστικές, ζουν και εύημεροί είκοσι χιλιάδες ζητιάνοι, οι περισσότεροι απ' τους οποίους άσχοι την έπαιτεία σαν έπάγγελμα, έκμεταλλευόμενοι άνυπαρκτες άνατηρίες.

Ο Ντάβιντσον είναι ο οδηγός, ο δάσκαλος και ο σύμβουλος των πλάστων αυτών άναπήρων. Το έπάγγελμα του γεννήθηκε τυχαίως. Μιά μέρα που ήταν άνεργος και άδέκαρος συναντήθηκε στο δρόμο με έναν έπαλτη που του έλεγε το δεξί χέρι. Ο ζητιάνος του ζήτησε έλεημοσύνη και ο Ντάβιντσον στάθηκε μιά στιγμή και τον εκύτταξε και μετά του έπεσε χαμογελώντας:

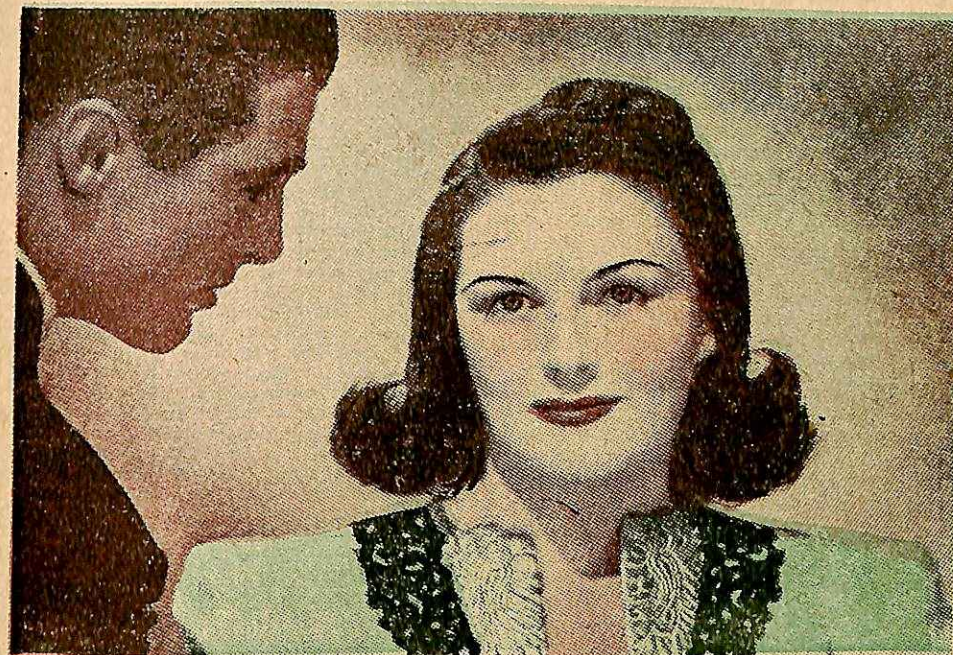
— Άκουσε, αγαπητέ μου, δεν είσαι καθόλου έν τάξει. Δεν τὸ κρύβουν έτσι το χέρι όταν θέλουν να κάμουν τον κουλόν. Δεν έχω να σου δώσω έλεημοσύνη, αλλά μπορώ να σου δείξω πώς πρέπει να κρύβεις το χέρι για να φαίνεσαι κουλός. Έλα μαζί μου.

Τὸν έπήγε στο σπίτι του και του έδιδε ότι για να εξαφανισί καλά ένα χέρι, πρέπει να τὸ τεντώσῃ καλά κατά μήκος του σώματος και να τὸ φασκιάσῃ καλά στο σῶμα.

Τὴν άλλη μέρα ένα σωρό ρακένδυτοι έπήγαν να χτυπήσουν την πόρτα του Ντάβιντσον. Τῶντας σχετικές οδηγίες. Ο ψευτο-κουλός του είχε κάμει πρώτης τάξεως ρεκλάμα μεταξύ των συναδέλφων του και του έστειλε μεγάλη πελατεία. Οι ζητιάνοι ήταν διατεθειμένοι να πληρώσουν καλά για να μάθουν τὰ μυστικά της τέχνης των.

Έτσι απ' εκείνη τη στιγμή ο τέως δραματικός ήθοποιός άρχισε να κατασκευάζει τυφλούς, σακάτηδες και άκρωτηριασμένους, άποκτώντας μεγάλη πημυσιν στον κόσμο των ζητιάνων.

Ο Ντάβιντσον ένέπνευσε τέτοιαν έμπιστοσύνη στην παράξενη πελατεία του, ώστε πολλοί τον έκαναν διαχειριστήν τους και του έμπιστεύθηκαν τις οικονομίες που είχαν συνάξει με το έπάγγελμα που αυτός τους έδιδε. Τώρα κατέχει σπουδαιοτάτη θέση στην κοινωνία και θεωρεί τον εαυτόν του άνωτερον από διευθυντήν Τραπεζής. Πρόγματι κερδίζει πολύ περισσότερα και με λιγότερες σκιοτούρες, τις οποίες έχουν οι μαθηταί και πελάται του. Άλλά εΐπαμε: αυτά συμβαίνουν μόνο στην Άμερική!

ΔΡΑΠΕΤΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

Αυτότελης αισθηματική νουβέλλα

της ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Περίεργη άποκάλυψις

Ο Τζών Πήρσον έριξε μιά τελευταία ματιά στον πύργο του λόρδου Άρκελ, που ήταν έξαιρετικά φωτισμένος το βράδυ εκείνο, επ' ευκαιρία των άρραδώνων της μοναδικής του κόρης Ρούθ Άρκελ με τον άξιωματικό του ναυτικού Ούιλλιαμ Νιούτον, και άρχισε να κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια.

Λίγο μακρύτερα από τὰ άριστοκρατικά αυτά κτήματα και τον πύργο του λόρδου Άρκελ είχε ζήσει ο Τζών Πήρσον τὰ νεανικά του χρόνια, την εποχή που ο πατέρας του ήταν διαχειριστής στα κτήματα του λόρδου. Ο Τζών Πήρσον είχε σπουδάσει στη σχολή των Καλών Τεχνών, είχε πάρει το δίπλωμά του ως ζωγράφος και είχε γνωρίσει τη σκληρή πάλη για τη ζωή όπως όλοι οι νέοι δίχως περιουσία, οι οποίοι είναι υποχρεωμένοι να άνοιξουν ένα δικό τους δρόμο και να έπιτύχουν. Πόσες φορές δεν συλλογιζόταν τον πύργο, τὸ δάσος και τὰ πρόβατα την υπέροχην εκείνη μικρή πυργοδέσποινα με την όποιαν έπαιζε όταν ήταν μικρός!

Τί τυχερός που είναι αυτός ο Νιούτον, ψιθύρισε. Χωρίς να είναι ούτε πλούσιος, ούτε πὸ άνεπτυγμένος από μένα, κατάρθωσε να κατακτήσει την όμορφη και πλουσία Ρούθ. Πάντως αυτό τὸ όφείλει στην κτυπητή στολή του και στον τίτλο του άξιωματικού.

Μιά ζήλεια του σούβλιζε την ψυχή και συλλογιζόταν γιατί να είναι ο Νιούτον και όχι αυτός. Η μουσική τον πείραζε, τὰ φῶτα και κατεβυθίζαν προς την καγκελόπορτα, μπροστά στην όποια ήταν άραδιασμένη μιά μεγάλη σειρά από αυτοκίνητα. Ο Πήρσον είχε άφήσει το δικό του, ένα παλιό μικρό τεσσάρων θέσεων, πολύ μακριά από τὰ άλλα τὰ μεγάλα πολυτελείας. Η νύχτα ήταν σκοτεινή, και ή άτμόσφαιρα γεμάτη όμίχλη.

— Μ' αυτό τον καιρό θ' άργήσω να φθάσω στο Λονδίνο, ψιθύρισε.

Ο Τζών Πήρσον κατόικουσε σε μιά άπομερη συνοικία του Λονδίνου, όπου είχε εγκαταστήσει και τὸ άτελιέ του.

Ανέθηκε στο βολάν, ξεκίνησε, άναψε τους προβόλους και προχωρούσε βυθισμένος σε σκέψεις. Ξαφνικά τὸ αυτοκίνητο άνεπήδησε, διότι θά είχε περάσει επάνω από κάποια πέτρα, και εκείνος έπωφελήθη να σταματήσει για ν' άνάψῃ ένα τσιγάρο πριν

να συνεχίσει τὸ δρόμο του.

Τὴ στιγμή εκείνη ένοιωσε κάτι να άκουμπά στον ώμο του, που τὸν έκανε να ριγίσῃ. Μήπως κανένας ληστής είχε καθή στο αυτοκίνητό του και δεν τὸ είχε καταλάβει; Συγκέντρωσε δὴν του την ψυχραιμία και άρπάξε αυτό τὸ χέρι. Έπειτα έστράφη άπότομα προς τὰ πίσω. Ήταν μιά γυναίκα, αλλά τὸ σκοτάδι τὸν έμπόδιζε να διακρίνῃ τὸ πρόσωπό της. Έπάτησε τὸ κουμπί, τὸ αυτοκίνητο έφωτίσθη και ο Πήρσον έδγαλε μιά κραυγή έκπληξας. Η Ρούθ Άρκελ βρισκόταν μπροστά του τυλιγμένη μέσα σ' ένα έπανωφόρι.

— Σεις... ψιθύρισε ο Τζών.

— Ναι, έγώ, αγαπητέ μου. Σου φαίνεται, βέβαια, περίεργο ότι είμαι μιά δραπέτις άρραδωνισμένη, δεν είν' έτσι; Έμπρός, συνέλεθε.

— Άλλά... ο κύριος Ούιλλιαμ Νιούτον δεν σας συνοδεύει σ' αυτόν τον νυκτερινό περίπατο; συνέχισε ο Πήρσον κυττώντας με περίεργα όλες τις γωνίες του αυτοκινήτου.

— Μην τὸν αναζητάτε, απήντησε ή νέα. Για να ξεφύγῃ απ' αυτόν, θρίσκομαι έδῶ. Και διαλέξατε έμένα για σωφεί, έπειδή βασίζεσθε στην έχευμεία μου; απήντησε ο Πήρσον με κάποια πικρία.

— Όχι γι' αυτό. Μάλλον γιατί δεν διατρέχῃ κανένα κίνδυνο μαζί σας. Γι' αυτό έδιάλεξα τὸ αυτοκίνητό σας, να δραπετεύσω για πάντα από τον Ούιλλιαμ Νιούτον.

— Εύχαριστώ. Πάντως δεν ξεγῶ την διαγωγή σας.

— Πράγματι. Χρειάζεται πολλή ώρα να σας έξηγήσω, γι' αυτό οδηγῶ με πρώτα όλα τα όπλα στο Λονδίνο.

— Σπίτι μου;

— Όχι στο σπίτι σας, αλλά σ' ένα ξενοδοχείο που θα σας υποδείξῃ έγώ. Πάντως κάπου πρέπει να σουπάρωμε πριν.

— Φαντάζομαι τί μούτρα θα κάνῃ αυτή τη στιγμή ο Νιούτον, έπτε ή Ρούθ.

— Δεν τὸν αγαπάτε λοιπόν;

— Τούναντιον, πάρα πολύ. Μὲ είχε κατακτήσει ολόκληρη, αλλά τώρα, όλα τελείωσαν.

Ο Πήρσον άκούγοντας αυτά τὰ λόγια, ένοιωσε μιά μεγάλη ευχαρίστηση και σκεπτόταν να της πῇ: «Αφού τώρα είσαι έλευθερή, γιατί δεν παίρνεις έμένα που σε αγαπῶ;»

Άλλά πριν να ψιθυρίσῃ τὰ λόγια αυτά, θά ήθελε ν' άκούσῃ δὴν της την ιστορία.

— Θα θέλατε να μάτε, άρχισε ή Ρούθ, πὸς άπεφάσισα να φύγω την στιγμή που στον πύργο μας έώρτασαν τους άρραδῶ-

νες μου; Λοιπόν, ένώ είχα χορέυει ένα ταγκό με τον Νιούτον και πήγα να κρυφθῶ πίσω από ένα παραβάν για να βάλῃ λίγη πούδρα, άκουσα κάποιον διάλογο εκεί δίπλα: «Ο Νιούτον παντρεύεται για λεπτά, έλεγε μιά φωνή, ή μικρή όμως τὸν αγαπῶ πολύ. Πριν, αγαπούσε κάποιον Άλιν Σήαρς, κόρη ενός πλοιάρχου. Άλλ' έπειδή εκείνη δεν είχε προίκα φοβήθηκε τις δυσκολίες της ζωῆς και την άφησε. Πάντως είναι τυχερός αυτός ο Πήρσον». Όπως καταλαβαίνετε, μόλις άκουσα αυτά τὰ λόγια, άπεφάσισα να φύγω άμέσως. Θά τὸν κάνα νὰ πιστέψῃ ότι αγαπούσα κάποιον άλλον. Έσας, παραδείγματος χάριν...

Ο Τζών Πήρσον άνεπήδησε.

— Έμένα! Πὸς είπατε;

— Ναι, φυσικά, αλλά, μὲ δίνετε καμμιά σημασία, φίλε μου. Παίζουμε μιά κωμωδία.

— Ξέρετε ότι είσθε σκληρή; ψιθύρισε ο Πήρσον. Μὲ ρωτήσατε αν σας αγαπούσα κι' έγώ; Γιατί με κάνετε να υποφέρῃ;

Η Ρούθ έσήκωσε τους ώμους της: — Έμπρός, μὲ κάνετε τὸν αισθηματικό. Γίνετε λογικός.

— Τί φταίῃ έγώ αν είσθε τρομερά έλκυστική; Αὐτὴ ή φυγὴ μέσα στην νύκτα, οι δύο μας τώρα ολομόναχοι...

— Σιωπή! Πρέπει να ξέρετε ότι θα γράψῃ στον Νιούτον ότι άλλαξα γνώμην κι' ετι αγαπῶ έσας. Συμφωνείτε;

— Απολύτως...

— Κι' αν σας καλέσῃ να μονομαχήσετε;

— Όφαιες ιστορίες! μὲ δημιουργείτε.

Και ποῖο θα είναι τὸ κέρδος μου;

— Η εύγνωμοσύνη μου...

— Θα ήθελα κάτι παραπάνω.

— Και τώρα πρέπει να σ' άφήσω, γιατί νυστάζῳ...

Τὴν συνοδεύσε έως τὸ ξενοδοχείο και της είπε:

— Θα μὸν έπιτρέψετε να περάσω αύριο να σας δῶ;

— Όχι, θα περιμένετε πρώτα ένα τηλεφώνημά μου. Ο Νιούτον θα είναι πολύ θυμωμένος και δεν θα ήθελα να σας πικρώσῃ μπροστά στα μάτια μου.

— Θα με κάνετε να διατρέξῃ τόσους κινδύνους για τὰ ώραία σας μάτια, και δεν μὸν δίνετε ούτε ένα φιλί;

— Εκείνη του χαμογέλασε και έκλεισε την πόρτα.

Η δραπέτις

Ο Ούιλλιαμ Νιούτον άρχισε ν' άνησυχῇ, όταν είδε ότι ή ώρα περνούσε και ή Ρούθ δεν έφανίζόταν. Έσκέφθη ότι μπορούσε να είναι κουρασμένη και να πήγε στο δωμάτιό της. Έδίστασε μιά στιγμή, έπειτα όμως άνέθηκε τις σκάλες και βρέθηκε μπροστά στην πόρτα της. Εκτύπησε αλλά κανείς δεν τὸν άπήντησε. Τότε πήρε τὸ θάρρος και άνοιξε την πόρτα. Κανείς δεν βρισκόταν μέσα στο δωμάτιο. Έπάνω όμως σ' ένα τραπέζακι είδε ένα γράμμα. Μὲ αγωνία έπλησίασε, άρπάξε τὸ γράμμα στα χέρια του, τὸ άνοιξε και διάβασε: «Κανείς να μὴν άνησυχῇ. Έφυγα για τὸ Λονδίνο. Θα γράψῳ. ΡΟΥΘ».

Έβγηκε από τὸ δωμάτιο σαν τρελλός. Σὲ λίγα λεπτά βρέθηκε κοντά στον Λόρδο Άρκελ και τὸν έλεπε όσα συνέβησαν. Οι δύο άνδρες άπεφάσισαν να δικαιολογήσουν την άπουσία της Ρούθ, με μιά κακοδιαθεσία. Οι προσκαλεσμένοι συνέχισαν τὸ γλέντι τους και τὸ πρωί άνεχώρησαν όλοι.

Είκοσι τέσσαρες ώρες άργότερα πήραν τὸ κάτωθι γράμμα, τὸ όποιον άπευθύνετο προς τον Ούιλλιαμ Νιούτον.

Η Ρούθ έγραφε: «Αγαπητέ μου φίλε. Ένόμιζα ότι σας αγαπούσα, αλλά τὸ βράδυ των άρραδώνων μὸν συνήντησα κάποιον παιδικό μου φίλο, με τὸν όποιον είχαμε να ιδωθῶμε από καιρό και μόλις τὸν είδα ένοιωσα ότι τὸν αγαπούσα περισσότερο από σας. Έτσι μπορούμε να καταλάβετε τὴ δικαία στάσι μου. Αν έπιθυμῇτε να έχετε μιά έξηγησι μαζί μου, έλάτε να με δῃτε στο ξενοδοχείον «Πάλλας», όδός Ούιλλαν, δίχως να δώσετε την διευθυνσί μου στους γονείς μου. Πάντως σας προειδοποιῶ να μὴν τρέφετε καμμιά έλπίδα συμφιλίωσης. ΡΟΥΘ».

— Είπε τρελλή! έφώναξε ο Νιούτον. Θα μὸν τὸ πληρώσῃ άκριβὰ αυτός ο άναίδης που έτόλμησε να την άπαγάγῃ μέσα από τὰ χέρια μου!

Τί συμβολίζουν

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ

Μεταξύ των συμβολικών πουλιών την πρώτη θέση, τόσο στους αρχαίους Έλληνες, όσο και στους Ρωμαίους, κατείχε ο ΑΕΤΟΣ. Η αρχαία μυθολογία τον ανύψωσε στην περιωπή του συνοδού του Διός και τον παρέστησε ως έμβλημα της Ισχύος, της μεγαλονοίας και της βασιλικής επιβολής. Γι' αυτό και οι Αυτοκράτορες του Βυζαντίου και των νεωτέρων Κρατών εξέλεξαν αυτόν ως έμβλημα στα μεγαλοπρεπή τους στέμματα και στα μεγαλύτερα παράσημα.

Το ΑΗΔΟΝΙ: θεωρείται ως σύμβολο του έρωτος και των ποιητικών ύμνων και για το γλυκύ άσμα του, και διότι σε αηδόνι μεταμορφώθηκε η άτιμασθείσα από τον Τηρέα Φιλομήλα. Ανατολικός μύθος το παριστά ως έρωτευθέν το ρόδον και ότι χάριν αυτού και μόνον μέλπει το γλυκό του τραγούδι.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ: ήταν σύμβολο του πολεμικού μένους. Κατά την Γαλλική Έπανάσταση, έγινε έμβλημα των σημαίων του λαού, γι' αυτό δε άργότερα εξεικονιζόταν στα γελοιογραφικά φύλλα ως κατασπαράσσόμενος από τον Γερμανικό άετό.

Η ΙΒΙΣ: Ιερά παρά τοις Αιγυπτίοις, έτιμότε ως σύμβολο της ευφορίας και συνάμα έθεωρείτο προστατίς του γάμου και της οικογενείας.

Ο ΚΟΥΚΟΣ: μ' όλο που ο Αϊλιάνας τον αναφέρει ως «σφώτατον και πλέκειν εύπορος εξ άπόρων μηχανάς δεινότεον», έθεωρείτο ως έμβλημα ιδιοτελείας και δόλου.

Ο ΚΟΡΑΚΑΣ: κατά την Έλληνικήν αρχαιότητα ήταν αφιερωμένος στον Θεό του ύπνου. Έπρωπορευόταν απ' αυτόν και έσκόρπιζε έπάνω στη γη την γαλήνη και την νύστα. Με το μαύρο δε πτέρωμα του εσυμβόλιζε τη νύχτα. Έθεωρείτο ότι άνηκε και στην τάξη των μαντικών πουλιών. Άργότερα όμως η μαντική του δύναμις προσέλαβε κακή σημασία, τως γιατί ο κόρακας που έξεπέμφθη από την κιβωτό του Νώε δεν επέστρεψε πιά.

Ο ΚΟΥΡΥΔΑΛΟΣ: με το φαίδρο του τερτίσμα έσήμαινε τον προάγ.

γελο του έαρος.

Η ΚΙΣΣΑ: ήταν σύμβολο της κλοπής για τους αρχαίους και θεωρείτο ως άπαίσιος ολώνος, διότι έμμιέιτο την ανθρώπινη φωνή.

Ο ΚΥΚΝΟΣ: αφιερωμένος παλαιότερον στον Απόλλωνα, εσυμβόλιζε την μαντική και την ωδική. Αυτό προήλθε και το παροιμιώδες: «κύκνειον άσμα», που έχρησίμευσε ως άλληγορία στα ύστατα άσματα των ποιητών. Οι ναυτικοί έθεωρούσαν άισιον ολώνό την συνάντησι κύκνου. Κατά την Γερμανική μυθολογία, ήταν αφιερωμένος στους θεούς των ανέμων. Η παράδοσις μάλιστα άναφέρει τον ήρωα Λόεγκριν, να φθάνη από ξένη και άγνωστη γη έπάνω σε άκάτιο που το έσερνε ένας κύκνος.

Η ΠΑΠΙΑ: θεωρείται ως σύμβολο της ψευτιάς, από την παρομοίωσι ίσως ότι, όπως εκείνη επιπλέει στα νερά, έτσι επιπλέει και η ψευτιά στα στόματα του εύπιστου πλήθους.

Ο ΠΕΛΑΡΓΟΣ: ως καταδιώκων τά φιδία και όλα τα έπιβλαβή ύδρόβια ζώα, εσυμβόλιζε την γονιμότητα. Αλλά ήταν και σύμβολο της μαντικής, διότι, όπως και η Ίβις, προαισθάνεται τους κινδύνους, έγκαταλείποντας το σπίτι έπάνω στο δπόιον έχει τη φωλιά του προ της έπερχομένης καταστροφής.

Το ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ: μολονότι είνε πουλί έριστικό και φύλονικο κατά την Φυσική Ιστορία, ωστόσο συμβολίζει το Άγιον Πνεύμα και θεωρείται ως ο άγγελος της ειρήνης, της πραότητος και της αγάπης. Ίσως δε λόγω και του λευκού χρώματός του, συνδυάζει και την έννοια της άθωότητος.

Το ΠΑΓΩΝΙ: έθεωρείτο από τους Έλληνες και τους Ρωμαίους ιερό, ως άνηκον στην Ήρα. Εσήμαινε δε την ύπερφάνεια, την ματαιοφροσύνη και την μεγαλοπρέπεια.

Το ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΟ: έσήμαινε την θρασυδειλία.

Ο ΦΟΙΝΙΞ: για τους Αιγυπτίους ήταν έντελως μυθώδες πουλί, νομιζόταν μάλιστα, ως προς την δύναμι και την μορφή, ως άετός. Κατά την παράδοσι, ζή μόνος περί τά 500 ελόκληρα χρόνια, πεθαίνοντας και άναζώντας από την ίδια του τέφρα, διότι έθεωρείτο ότι άναβε ο ίδιος φωτιά στη φωλιά του, την καμωμένη από μυρωδάτα ξύλα και καίονταν από μυρωδάτα ξύλα και πεθάνη επί πεντακόσια χρόνια, να πεθάνη πάλι και ν' άναγεννηθί και νά ζήση άλλα 500 χρόνια. Γι' αυτό έθεωρείτο

Μοντέρνος όνειροκρίτης ΣΗΜΑΙΑ

Αν δήτε στον ύπνο σας να κυματίει ή εθνική σας σημαία, είναι εύτυχής προειδοποίησης: προαναγγέλλει ότι θα άποκτήσετε σε λίγο μι ά θέσι που την ώνειρευόσαστε από πολύν καιρό και είχατε άπελπισθί ότι θα την άποκτήσετε. Επίσης σημαίνει ότι θα άνταμειφθίτε γιατί έκτελέσατε με ζήλο και εύφντα τις προσπάθειές σας στο έπάγγελμά σας. Εάν ή σημαία είναι ξένου κράτους, θα κάνετε γρήγορα ταξίδι.

Τό χρώμα της σημαίας έχει μεγάλη σημασία. Αν είναι λευκό, είναι προειδοποίησης διαίων γεγονότων στη δημόσια ζωή που θα ταράξουν πολύν την ιδιωτική σας ζωή. Αν είναι μαύρο, είναι σημείον πώς θα χάσετε προσεχώς στενόν συγγενή. Αν είναι κόκκινο, θ' άρρωστήσετε σοβαρά το προσεχές έτος και αυτή ή άρρώστεια θα είναι σοβαρότερη άκόμη αν ή σημαία είναι και σχισμένη. Τέλος, αν δήτε στον ύπνο σας ότι βαστάτε μεγάλη σημαία, είναι προειδοποίησης ότι θα έχετε εύχάριστη είδησι.

ΝΕΡΟ

Όλοι όσοι άσχολήθηκαν με τά όνειρα, θεωρούν το νερό ως το σύμβολο της ζωής. Έτσι παίξει πρωταρχικόν ρόλο προκειμένου περί όνειρου.

Όταν βλέπετε στον ύπνο σας νερό ήρεμο και διαυγές, είναι σημείον ότι ή ζωή σας θα κυλήσ ηρεμα χωρίς έμπόδια και δυσκολίες. Αν το νερό τρέχει γρήγορα, είναι σημείον ένδός μέλλοντος, γεμάτου άνησυχιών και μαρτυριών. Αν είναι άκίνητο και στάσιμο, π.χ. έλος ή τέλμα, κάποιος προσεχής κίνδυνος σάς άπειλεί. Αν άντίθετα, δήτε μι άπηγή δροσερή και άσπρη να τρέχει σε λευκά βότσαλα, είναι σημείον ότι θα επιτύχετε σ' εκείνο που άρχισατε να κάνετε και ιδιαίτερος οι έρωτικές σας επιθυμίες θα πραγματοποιηθούν. Αν τρέχει στα χέρια σας δροσερό νερό, είναι σημείον ότι ή ύνεια σας είναι άνθηρά. Αν δήτε να βράζει νερό, κάποιον καυγά θα έχετε. Αν είναι άγριαςμός, τις ύποσχέσεις που σάς έδωσε κάποιος δεν θα τις τηρήση.

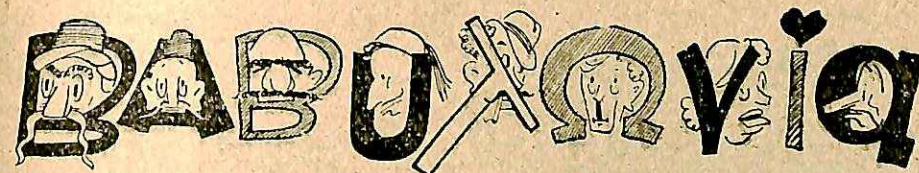
ΝΥΧΙΑ

το σύμβολο της αιώνιας άναγεννίσεως και γι' αυτό άκριβώς και ο Καποδίστριας εξέλεξε τον Φοίνικα ως έμβλημα της εκ της τέφρας της άναγεννηθείσης Ελλάδος.

Τό ΧΕΛΙΔΟΝΙ: που τόσες ώφέλειες παρέχει με την καταστροφή των θλαβερών έντόμων που επιφέρει, εσυμβόλιζε την άναγεννωμένη φύσι.

Η ΧΗΝΑ: τέλος, εκπροσωπεί την μωρία και την ήλιθιότητα, άδικα όμως, άφοι οι χήνες του Καπιτωλίου της Ρώμης έδειξαν τόση νοημοσύνη, ώστε έσωσαν με τις κραυγές τους την πόλι από την έπιδρομή των έχθρών.

Ο ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΟΣ

Κουβέντες της Συμυρνιάς ΚΥΔΩΝΙ ΠΕΛΤΕΣ!

Η Ζαμφώ άγόρασε κυδωνία για να τά κάνει πελτέ. Μόλις τάρωσε και τά σούρωσε, τά έβαλε στη φωτιά με τη ζάχαρι και βγήκε στην πόρτα της και φώναξε: —Νικολέττα! Καλέ Νι κολέττα, δέν άκούεις! Μιά κοινή γυναικούλα μαυριδερή, πετάγτηκε από ένα σπιτάκι του Ποδονίτσι. —Έσύ με φωνάζεις, Ζαμφώ μου; —Έλα να σε δώ, θέλω να σ' άρωτήσω κάτι τίς. Η Νικολέττα έσκούπισε τά θρεμμένα χέρια στην ποδιά της κι έτρεξε. —Κάτσε να σου πώ. Ηπήρα κυδωνία να τά κάνω πελτέ, το λοιπόν ήθελα να μ' άρμηνέψης πώς τόνε ψήνεις. —Νά τά θράσης και να τά περάσης από το τρυπητό και στο ζουμί να ρίξεις τη ζάχαρι. Εύκολο πράμα, Ζαμφώ μου. Έσύ δά γι' αυτά είσαι μοναδικά. Δέν μοιάζεις με την Κατίνα του Τούρλα, που δεν ήξερε να κάνει λιμάμ μπαλάντη. —Φωτιά να τοί κάψη τοί άκαμάτρες! Άκούς, δεν ήξερε λιμάμ μπαλάντη ή Βιτελίνα! —Καλέ, οι τωρινές, Ζαμφώ μου, σ'όλο καταρά και μαρινκούρ είνε, νύχι και μαλλί και σοκάκια! —Έμάς μοναχά μ'ας είχανε οι γονηοί μας σαν τοί καλογρηές. Νυχτέρι το θράδυ και δουλειά τη μέρα. Βάί χαλινά να θυούμε κοιμύτι στο Κάι τή Σμύρνης. Ηπρετε να δγαλώμε θεακά! —Καλέ το πιστεύεις πώς μι άφρη το χρόνο ήπνηνα στο Κάι; Πού να κοινησω από τά Μορτάκια που ήκαθούμαστε. Τώρα έβλεπω τοί κόρες τή Λουδανίας, που έρχονται μεσάνυχτα από τοί Κηφισιές και τά Φάληρα! —Άμέ ο Μπουδουμπάνες, οι δυο άδρεφάδες, που ήπνηγιναν στα μάνια την πρωί κι ήγυρίζαν θράδυ με τοί γιαβρού.

Τά θάσανα του Καραμπέτ Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΟ ΤΜΗΜΑ

Ένα φίλος μου, το Κι-θάρκ Μπουρτουμαζιάν γάμο του ήκανε και έμεινα με Σουρπουτίτσα καλεσμένο είνε. —Άντε, Σουρπουτίτσα, όμορφα ντύσου, στο γάμο τά πααίνωμε, για βρούμ. —Άχι! Καραμπέτ, κόκκινο ρόμπα μου τά έάλω, ιοφαντασμένος τά γένωμαι.

Σαπουνίστηκε Ιπλότη-κα, ύστερα ντυμένος άσπρο παντελόνι, μαύρο σάκος, κόκκινο κιμωλή Ινραβάντα μου, γαμπρός κιμψή Ιγνένκα. Σουρπουτίτσα όντολακίσινα ήκανε με σιδερό πούντρα κόκκινο, καραγιόν, μαρκαφέ μούτρα στη πασαλειμμένη γένηκε. Όμορφη πολύ ήτανε. —Πάμε, Σουρπουτίτσα! —Παπούτσα μου ίστανά είνε, πώς τά γαρέψω! —Μέ έφτακίντος λιοφορείς τά πάμε τζάνεμ.

Καραμπέτ, Ισάσσυ, νερά να χύσω στο ντρόμος. Άργά τα έρωμα, νερό έρωμαί έντω μέσα. —Ηπρε Ισκούελα, πλυτήκαμε, νερά, σαπουνάνα από παροστήρ, ήπριε. —Άμάν! Άμάν τί κακό ήκανε! Ένα πο- λισμάνο θρεμμένο παππι μούσκεμα γένηκε!

κλούδες. Νά! αν σου λέω ψέματα, στραθή να με δής. —Κι' σ'όλο λόγια και κουσέλια είνε οι σουρτουκές! Δε βλέπουνε τη δουλειά και την έννοια τους, παρά ποίος έχει να γανώση και ποίος έχει να μπαλώση. —Έμένα Ζαμφώ μου δέ μ' άρέσουνε τά πολλά λόγια, ούτε άντεκατεύομαι σε άλλουνο ύντερέσσα. —Άμ' έγώ Νικολέττα μου; Βλέπω το φαί μου και τη λάτρα του σπιτιού. Δε μοιάζω με τη διπλή μου τη Μαριέττα που Κούσκου Καλέ, το πιστεύεις πώς μι άραυά αγγυρήσε στα καπέφια του, για να άκούη τ' άνθργενο του Σκόλα που μαλώνανε! —Γι' αυτό πιά κι ο Θεός ρίχνει τοί πολέμοι και τοί φωτιές να μ'ας κάψη. Τι μαβαίνεις, άλήθεια, για τά πολιτικά; —Ο άντρας μου ήλεγε πώς έμεις πάμε καλά δόξα σοι ο Θεός. Βλέπεις δεν άντεκατεύηκαμε καθόλου στην άνευτοταρχή. —Δέν είδες, καλέ, εκείνη την Πουλωνία να τήνε κάφουμε σύστολη. —Α, για τη Φαρσεία θα λές. Άκουα να διαβάσουνε τί τραήζανε οι άνθρωποι κι ή κλαίγ ή καρδιά μου! —Εκείνη τη στιγμή ήρε ο άντρας της Ζαμφώ.

—Καλώς τονε! Γιατί, καλέ, ναρίς; —Θά φύω πάλι. Σούφερα σαρόβελς να τηγανίσης. Τι κάνεις, κόνα Νικολέττα; —Καλά, σε χαϊρετώ μπη μου. Νά! τά λέμε με τη γυναίκα σου για την Πουλωνία, που κήκε λέει. Φωτιά και μπαλάντερη! —Ο σύζυγος τούτωση τά ρουθουνία του: —Μά τί μυρίζει, έρε Ζαμφώ; Κάτι κάζε-ται. —Η Ζαμφώ έτρεξε στην κουζίνα. —Άχ, σ'αφορά! Ο πελτές γένηκε πήχτρα. Τι να κάνω τώρα; —Δέν παράξει καλέ, είνε η Νικολέττα. Πάρε κομμάτι καρύδα να ρίξεις μέσα, να γίνη μαζούνακι δυναμωτικό για τά παιδιά. —Ο σύζυγος τις άγριοκίταξε. —Απλώσατε την πεσέτα για την καμένη Βαρσεία κι' αφήσατε τον πελτέ να γίνη στάχτη. —Η Νικολέττα έφυγε, σαν θρασμένη. Η Ζαμφώ με κλαμένη φωνή, είνε: —Δε σ'αίω έγώ καλέ. Αύτη ή πολυλογιά είν' ή αίτια που ήρξε να μ'ας πιάση τά λάγια, ή γρουσουζιά! Με τον κόσμο τρώγεται! Έγώ, με έρεεις να λέω πολλά λόγια! ΣΥΓΓΙΟΣ

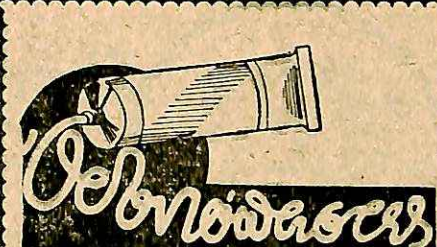
Τυμωμένος Ισπίτι μας μπαίνει: —Πόος έγυσε νερά λέει! Σουρπουτίτσα! Έγώ, είνε. —Έλα τιμήμα. —Βρέ άμάν, έρε ζαμάν λάτρες γένηκε, άσε, γιαβρούμ, γάμο πααίνωμε. —Γάμος στο τιμήμα τά γένεται λέει. Με το ζορί τιμήμα Καρακόλ τά ντύδ μα- ρί κουβαλήσανε. Όλα τά νύχτα εκεί κατι- σμένος με Σουρπουτίτσα, περπατά έβαλε. Ούτε γάμος Κιθάρκ είνε, ούτε κουφέ- τας ήφάγαμε, ούτε ήχόρεψε Σουρπουτίτσα. Έμα τζέρε ήπληρώσα για το χατί που στα πολιτσίνα κάναμε. —Άλλα φάρ, Σουρπουτίτσα, το Ιερόμικο νερά στο νιοχύτη τά ρίχνης γιαβρούμ.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Έθραϊκές Ιστορίες

Η ΙΔΕΩΔΗΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

Ο Δαθής και ο Άαράν συζητούνε για τη γυναίκα: —Έγώ, μάτα μου, λέει ο Δαθής για να πάρω μι ά γυναίκα θέλω να έχη τρεις καρές! Πρώτα να μ'αί έκονόμα δεύτερο να συμφωνή σέ ότι που λέω και τρίτα να είνε και μυστική. —Τέτοια γυναίκα έχω έγώ, λέει ο Άα- ρών. Τά Σάρα είνε τόσο έκονόμα που άλ- λάζει το ποκάμισό του κατέ έξη μήνες! Ύ- στερα, δτι λέω έγώ δκ, δεν λέει. Και μυστι- κιά πολύ! Άκόμα γένε μ'ας είνε έμένα με πούν ήκανε παιδί που είχε πούν την πάρα! Καπίτω!

Δέν είνε μοναχά οι σύγγρομοι άνδρες και οι γυναίκες που άσχολούνται με την ύγεινή και την όμορφη του στόματος. Μερικοί κώδικες γραμμένοι στην ειδική δ'άλεκτο πάλι άναφέρουν πολύποκες συνταγές από διάφορες σκόνες για τον καθαρισμό των δοντιών. Και ένα άρχαιο κι- νετικό ποίημα, που έξυμνει τη γαρι ένός ώραίου κοριτσιού λέει μετ'αυ άλλων και τά έξης: «Ω, πανωραία, που έξερεις το μυστικό για να κήνης τά δόντια σου να λάμπουν σαν κάσπα μαργαριτάρια.». —Οι άρχαιο, Έλληνες ήσαν άκούραστοι στην κατασκευή διαφόρων παρασκευασμά- των για το καθαρίσμα των δοντιών. Και για την κατασκευή τους έχρησιμοποιούσαν τά πιο παράξενα συστατικά: σκόνη από κόκκαλα και νύχια ζώων, γυάλι τριμμένο μαλλι βουτηγμένο στο μέλι.

Η διάσημη έρεία Διοτμή εκείνη την όπ'αυ άναφέρει ο Πλάτων στο «Συμπό- σω» του έλεγε ότι το χαμόγελό της ήταν τόσο μαγευτικό, έπειδή εκθαύριζε τά δόν- τια της με μι ά σκόνη κατασκευασμένη ά- πό διάφορα έότανα, την συνταγή της ό- ποίας ή ύπεροχη εκείνη γυναίκα δεν ήθε- λε να δώση.

Και λένε άκόμη ότι ο Άνακρέων στα «Αέδρα», όπου είχε άποσπρή για να ζή- ση με την ποιήσι και τόν έρωτα, έμοίρα- ζε στις νεαρές του φίλες ένα έγρο φάρ- μακο για το καθαρίσμα των δοντιών που κατεσκεύαζε μόνος του. Ο δε Μάρκελλος στο έργο του «Περί φαρμάκων» μ'ας δί- νει μερικές συνταγές από δοντοσπαστές που μετεχειρίζοντο ή Οκταεία, άδελφή του Αλκωνούτου και ή Μεσσαλία. —Επίσης και κατά τον Μεσαίωνα, έποχί- κατά την όποιαν κανείς δεν άκολουθούσε τους κανόνες της ύγεινης ή καθαριότη- τας ή όμορφιά των δόντων δεν είχε τε- λείως άμεληθή.

Έερονε ότι ο άλχημιστής Καντόνε, ά- φοι κατανάλωσε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του στην άναζήτησι της φίλοσοφικής λίθου και την κατασκευή χρυσού, κουρα- σμένος από τις άπογοητεύσεις που έδοκι- μασε, άποφάσισε ν' άσχοληθί με την κα- τασκευή διαφόρων καλλυντικών του προ- σώπου και των δόντων, προς μεγάλην ώφέλειαν δική του και των όμοίων του.

Τά συγγράμματα ύγεινης της Άναγεν- νήσεως άμβουλεύουν με κάποιαν ύπερβό- λη την καθαριότητα των δόντων. Έερονε ότι όλες οι όμορφες γυναίκες της έποχής εκείνης είχαν στην κατοχή τους μυστικές συνταγές για την κατασκευή διαφόρων καλλυντικών του στόματος, που τις είχαν μάλιστα άκριβόπληρωσει. Ο διάσημος ποι- ητής Τάσος, λίγες μέρες μετά την γέν- νησι της παιγνικήσισης Λουκρητίας Έστέ της έφεσε ως δώρον μι άπεργαμένη, στην όποιαν ήσαν γραμμένο το μυστικό μι ά θαυματουργής δοντοσπαστής. Κατά τόν δέκατον έκτον αιώνα ήταν πο- λύ της μόδας τά μαύρα δόντια. Για να ι- κανοποιήσουν το παράξενο αυτό γούστο οι φαρμακοποιοί της έποχής εκείνης που- λούσαν διάφορες σκόνες, οι όποιες δίωες, κατά την θεαλαίωσι ένός γιατρού Κανέλλι, κατέστρεφαν τά οδόντα και έλάτταν τή γλώσσα.

Σήμερα, πεοισσότερο από τις σκόνες, τά ύγρά και τά σαπουνία χρησιμοποιύν- ται οι κρέμες για τά δόντια. Κατασκευά- ζονται με άνθρακικό δισέβσιον και μαγνή- σιον, μερικές δε ποιότητες έχουν και λίγο σαπούνι. άρωματίζονται δε όλες με δια- φορε έσάνς.

ΕΠΙΛΟΓΗ

ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΑΙΝΑ

Κουβεντούλες

Μάθετε να κρατάτε το μυστικό του σάς εμπιστευόμενοι και να μη κατασχάθετε ποτέ της αδυναμίας που είχε ένας φίλος σας να σας εμπιστευθεί κάτι. 'Ακόμη και αν αυτός που σας το εμπιστεύθηκε δεν είναι επισημικός φίλος σας, αλλά απλώς ένας γνώριμος που έτυχε να σας μιλήσει σε μια δύσκολη στιγμή της ζωής σας. Μη νομίζετε ότι επειδή δεν είναι φίλος έχετε το δικαίωμα να προδώσετε το μυστικό του. Είναι πάντα μια κατάχρηση εμπιστοσύνης που δεν έχει καμιά δικαιολογία. Μήπως στη θέση του ανθρώπου που σας εμπιστεύθηκε και σκεφθήτε πως αν ήσαστε σε αυτή την ίδια περίπτωση, θα θέλατε να σας κρατήσουν το μυστικό σας. Το ίδιο λοιπόν πρέπει να κάνετε και σεις να κρατήσετε το μυστικό που σας εμπιστεύθηκε όχι μόνον ο φίλος αλλά και ο απλός γνώριμος.

'Αλλά δεν έχετε υποχρέωση να κρατήσετε μόνον το μυστικό που σας εμπιστεύθηκαν. Θα κρατήσετε επίσης κάτι που έτυχε να ακούσετε χωρίς να το θέλετε ή κάτι που σας έβλεψαν ή διαπίστωσαν πως να μιλάτε. Μην έπωφεληθήτε ποτέ μιας παρομοίας ευκαιρίας για να εμφανίσετε τον εαυτόν σας ως κάποιον πληροφορημένο για να κινήσει το ενδιαφέρον των άλλων ή για να διεκδικήσετε στην κοινωνία μια κάποια προνομία που θέλετε να σας προσέξει. Όλα αυτά πρέπει να τα αποφεύγετε και να διαπιστώνονται με τέτοιον τρόπον τον εαυτόν σας ώστε να μη κάνη καμιά πράξη ή κανή να σας καταδείξωι στα μάτια των άλλων και στα μάτια τα δικά σας.

Αυτή είναι η απάντησή μου, καλή μου μικρή Φίλη, καταλαβαίνετε λοιπόν ότι κάθε άλλο παρά συμφωνώ στο ότι πρέπει να προδώσετε το μυστικό που σας εμπιστεύθηκαν έστω και αν θεωρήτε ότι σας φέρνουν δόξα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Η μόδα

ΓΙΑ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΚΟΜΨΗ
—Μη ξεχνάτε πρωτίτως ότι πρέπει πάντοτε να είσθε ντυμένες ανάλογα με την περίσταση.

—Η κάθε μεταβολή της ατμόσφαιρας πρέπει να σας έρθει ειδοίμως να την αντιμετωπίσετε.

—Μη κάμετε ποτέ την παραφωνία να αντιμετωπίσετε την βροχή χωρίς να έχετε τα απαιτούμενα εφόδια.

—Το φθινόπωρο δεν είναι άρνηση να γίνει αίσθητο, σκευάστε να λάβετε τα μέτρα σας.

—'Απορρίψτε πρωτίτως να προφυλάξετε τα υποδήματά σας και να εμποδίσετε την ύγρασία να διείη τα πόδια σας με τις μολύβδινες γυάλες, που είναι τόσο πρακτικές.

Προτιμήστε αντί να καταστρέψετε το επανωφόρι σας του περιπάτου, να φορέσετε όταν ο αέρας είναι συννεφιασμένος το αδιάβροχο σας.

—Η τελευταία λέξη της μόδας είναι τα αδιάβροχα που ημπορείτε και μόνον σας άκρη να κατασκευάζετε, φθάνει να έχετε ένα καλό πατερόν για να γίνει άμειπτη η κοπή των.

—Τα αδιάβροχα αυτά γίνονται από μεταξινό που με κατάλληλη προετοιμασία καθίσταται, αδιάπέραστο ή από γκαμπαρίνη ή βα-

λουδο ριγυτό προετοιμασμένα και αυτά ανάλογα.

—Προσέξτε κοπιά το ράψιμο των υφασμάτων αυτών να κάμετε όλες τις ραφές διπλές, το δε γαζι της μηχανής να είναι όσο το δυνατόν περισσότερο άπλωτο, ώστε να μη υπάρχει φόβος να σχισθ το ύφασμα.

—Τα αδιάβροχα αυτά άλλοτε έχουν την κοπή ραγίλων που είναι τόσοσ πρακτική και άλλοτε πάλι εμφανίζονται, ως κάπες από τις οποίες δεν λείπει ούτε η κοκούλα, ώστε να περιτεύη να κρατούν με δμρέλλα.

Ο καλλωπισμός

ΠΩΣ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΘΕ ΠΑΝΤΟΤΕ ΝΕΑ

Πολλά πράγματα μαζί συμβάλουν για να φαίνεται μια γυναίκα νέα: Τα φορέματα που φορεί, τα καπέλλα, τα υποδήματα, το κέντημα, τα σχέδια των φορεμάτων και τέλος πάντων το κάθε τι.

Οι προμηθευτές το ξέρουν αυτό, γι' αυτό επιδιώκουν με κάθε τρόπο να παρουσιάσουν φορέματα και καπέλλα που να συντηρούν όσο το δυνατόν εις αυτό. 'Αφού λοιπόν προσέξωι ο τι αγοράζωι, τότε θα εξετάσωι όλα τα άλλα που πρέπει να διαθέτουν εκ παραλλήλου. Και πρώτιστον είναι το ζήτημα του πάχους ή της αδυναμίας. Και το ένα είναι κακό και το άλλο, δηλαδή εξηγουμένα. 'Αν μια γυναίκα υπήρξεν ανέκαθεν παχιά δεν πρέπει να επιδιώξη να αδυνατίσει όσο προχωρεί στην ηλικία, διότι θα κάμη πλαστικές ραφές, και θα άποκτήση ρυτίδες. 'Αν πάλιν υπήρξεν ανέκαθεν αδύνατη πρέπει να μην αφήση τον εαυτό της να πάρη βάρος, διότι το πά-

χος στην περίπτωση αυτή θα της προσθέση ηλικία. Ο λαμρός πρόσωπο χαλά με το πάχος, έπειτα το σώμα, τα μέτρα, οι γνάμπες.

Το χρώμα της επιδερμίδος παίζει επίσης μεγάλο ρόλο στον άποψη την ηλικία, έπειτα οι ρυτίδες. Δεν μιλώμε φυσικά για τις ρυτίδες που έρχονται με τα χρόνια, αλλά για τις ρυτίδες που γίνονται από μορφασμούς, αδυνατίσμα απότομο κλπ.

Έπειτα έρχεται ο κορμός που δεν πρέπει να κυρτώση το θάδισμα που πρέπει να διατηρήση την ελαφρότητά του, τα πόδια που πρέπει να είναι άπλωτα από κάθε μικροεισρόχη για να αφήνουν ελεύθερο το θάδισμα.

Τα καλλιά που έστω και αν άρχισουν να άσπρίζουν πρέπει να είναι πάντοτε περιποιημένα και καλοκεντημένα.

Μη νομίζετε ότι το θάδισμα των μαλλιών είναι πάντοτε άραιο και κάποτε ένα λευκό περιποιημένο κεφάλι που συνοδεύεται από φρέσκο πρόσωπο είναι πολύ πιο νεανικό από κεφάλι με κακοδαμμένα καλλιά.

Το σπίτι

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Για να διατηρήσετε το φρέσκο δούτο πολλές ημέρες δεν έχετε παρά να το βάλετε σε ένα μπουκάλι και αφού το σφραγίσετε καλά να το αναποδογυρίσετε το «μπόλ» μέσα σε ένα βαθύ πιάτο με νερό αλατισμένο. Έτσι προστατεύεται το δούτο από τον αέρα και δεν αλλοιούται.

—Για να μην είναι δύσπεπτο το τρασμένο λάχανο, στη μέση του βρασμάτου του αλάξετε του το νερό. Έτσι θα το χωνέψετε με

την μεγαλύτερη εύκολία.

—Για να άσπρίζετε τα δοντια σας όταν κιτρινίσουν τρίψτε τα με ξυνό λεμονιού. Μη το κάνατε όμως πολύ συχνά διότι θα έρεθίσετε τα ούλα σας.

—Για να κάμετε τα υποδήματά σας αδιάβροχα τρίψτε τις σόλες και τις ραφές με μίγμα κεριού και παχούς άρνιου.

—Είνε γνωστόν ότι η πασαγέρα που δεν γρηγοποιείται καθημερινώς παίρνει μια μυρωδιά. Για να το αποφύγετε αυτό όταν την αφήνετε αχρησιμοποίητη βάζετε μέσα μια καραμέλλα ζάχαρι. Έτσι την ιδιότητα να άπορροφά την ύγρασία και έπομένως έμποδίζει την μυρωδιά που δεν είναι άλλο από μούλα.

—Για να μη μυρίζουν τα δάκτυλά σας κρεμμύδι πλύνετε τα με αλτισμένο νερό.

—Για να φατε νοστιμώτατες πατάτες έρσπε τις με τις φλούδες ένα τέταρτο και έπειτα τις σιέλνετε στον φούρνο. Τρώγονται με φρέσκο βούτυρο.

—Για να μη έρεθίζετε πολύ γκάς μην έχετε όλο άνοικτο το κλειδί του γνώνιμου.

Χρήσιμες οδηγίες

Είπαμε και άλλοτε πως η γυναίκα πρέπει να έξη μερικά πράγματα φάρμακα, ώστε αν παρσθή ανάγκη να παρσθή πρώτες βοήθειες σε έναν άρρωστο. Αυτά λοιπόν που θα σας πούμε είναι απαραίτητα για τέτοιες περιπτώσεις.

Τα ζεστά έπιθέματα είναι καλά για όλους τους πόνους, πρέπει όμως να τα άποφεύγουμε όταν φώμασσε ότι μπορεί να προέχεται ο πόνος από κρίσιν σκληροειδιδίτιδος. Στην περίπτωση αυτή συνιστώνται τα κρύα έπιθέματα ή ακόμη καλύτερα σασκούλα με πάγο.

Τα ζεστά έπιθέματα για να φέρουν άποτέλεσμα πρέπει να αλλάζουν διαρκώς για να μη προφθαίνουν να κρυώνουν. Χρησιμοποιούμε δε γι' αυτά μικρά πετσέτακια χνουδάτα διπλωμένα εις τρία. Μη ξεχνούμε πως και τα κρύα έπιθέματα πρέπει να αλλάζουν μόλις ζεσταθούν. Αυτά συνιστώνται ιδιαίτέρως σε πόνους του κεφαλιού και του κάτω μέρους της κοιλίας και σε έχωμε πάντα επ' ψιν μας, πως η παγοκρίσις δεν πρέπει να άκουμπά ποτέ επ' ευθείας στην επιδερμίδα, αλλά να τοποθετούμε πρώτα μια φανελλίτα.

Τα καταπλάσματα επίσης θέλουν μεγάλη προσοχή. Πρέπει να αλλάζουν συχνά και να μη μένουν επ' εκτεθειμένους ο άρρωστος, διότι υπάρχει φόβος να κρυολογήση. Έτσι αντί καλού του κάμουμε κακό. Τα καταπλάσματα πρέπει να είναι καλά ζεστά, όχι όμως υπερβολικά, διότι μπορούν να κάμουν έγκαυμα.

Το θάμμα Ιωδίου είναι περιφημο φάρμακο για τον έθχα ή τα κρυολογήματα. Βάζετε λίγο Ιώδιο στο στήθος ή στη λακκίτσα του λαμού και σκεπάζετε το μέρος με θερμάκι. Φθάνει να έισθε θεαία πως το Ιώδιό σας είναι φάρμακο.

Άλληλογραφία

ΜΑΡ. ΚΑΤΣΙΠΟΛΗ — Αυτό που ζητάτε δεν μπορεί να γίνει, μπορείτε όμως να επιδιώξετε την καλύτερη της επιδερμίδος σας με μια έντονη περιποίηση. Τα θράδια να κάνατε τακτικά καθαρίσματα προσώπου σας με λίγο αμυγδαλόλαδο και ένα εσμέακι. Έπειτα να σκονίζεσθε καλά και να πλύνεσθε με ζεστό νερό. Το πρωί μετά το πλυσμό σας χρησιμοποιείτε μια κρέμα ή Πόντε ή Ροδαλίνη ή Νιόβα και έπειτα θα ζετε το κόκκινο σας και την πούδρα. Για τις ρυτίδες είναι καλά τα κρύα έπιθέματα ή και ο πάγος, διότι έμποδίζει την επιδερμίδα να γίνετα πλαστική.

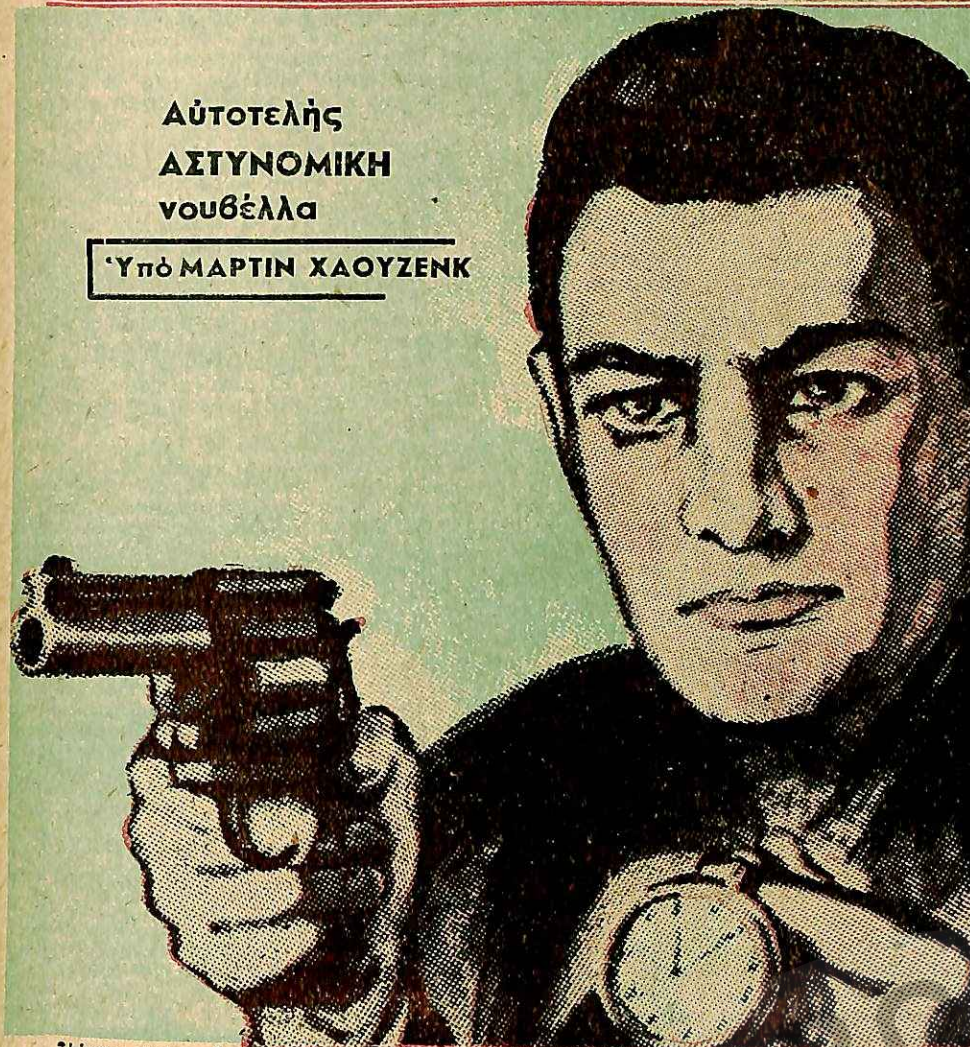
ΝΙΤΣΑΝ Κ. Σ β ρ ο ν — Σας άπαντώ δι' έπιστολής σύμφωνα με την έπιθυμία σας.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Ο ΝΕΚΡΟΣ ΠΟΥ ΠΡΟΔΙΔΕΙ

ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΝΟΥΒΕΛΛΑ

Υπό ΜΑΡΤΙΝ ΧΑΟΥΖΕΝΚ

*Ήταν περασμένα μεσάνυχτα. Λίγο πιά μακριά από το σπίτι του κυβερνήτου της Νέας Υερσέης, ένας γκάγκστερ παραμόνευε. Ήταν κρυμμένος στα φυλλώματα του κήπου και κύτταζε με ύποπτο βλέμμα μέσα στην κρεβατοκάμαρα που ήταν φωτισμένη. Ο γκάγκστερ αυτός ήταν ο περίφημος υπαρχηγός της συμμορίας «Χ» ο τρομερός και έως την ημέραν εκείνη άσυλληπτος Πέρορ.

Ο Πέρορ είχε αναλάβει την αρχηγία της συμμορίας γιατί ο αδελφός του που ήταν ο αρχηγός της, ο περιβόητος Ντάβ είχε συλληφθή και καταδικαστή σε θάνατο για τον φόνο ενός αστυνομικού. Από μέρα σε μέρα περίμενε να τον οδηγήσουν στην ηλεκτρική καρέκλα.

Ο Πέρορ, αφού στάθηκε κάμποση ώρα και παρητήρησε όσο μπορούσε καλύτερα μέσα στην κρεβατοκάμαρα του Διοικητού, άπεφάσισε να προχωρήση σιγά-σιγά χωρίς να δημιουργή τον παραμικρό θόρυβο. 'Επρόκειτο να συναντήση τον κυβερνήτη και ή έπισκεψή του αυτή θα έδινε ίσως χάρι στον μελλοθάνατο αδελφό του. 'Επρόχωρησε ακόμα άφωτισμένος στη σκιά του και στο έργο του. Σκεφτόταν διαρκώς πως από ένα ναι ή ένα όχι θα έξηρτατο ή ζωή ή ο θάνατος του αδελφού του. Κι' αν ο κυβερνήτης του ήρνεϊτο τη χάρι, τότε θα πέθαινε κι' αυτός εκείνη την ώρα μπροστά του. Ο Πέρορ ήταν άποφασισμένος για το έγκλημά του.

Προχώρησε ακόμη, πλησιάζοντας το φωτισμένο παράθυρο. Φορούσε ένα μαύρο κοστούμι που τον έκανε να μοιάζη με τον περίφημο Φαντομά. 'Υστερα σκαρφώσε σ' ένα δένδρο που βρισκόταν κοντά στον τοίχο και άργότερα πήδησε στο μπαλκόνι του σπιτιού. Στάθηκε εκεί κι' έριξε μια ματιά μέσα στη κρεβατοκάμα-

την όποια είχε φύγει ο υπρέτης Τζάκ.

Φορούσε γάντια κι' έτσι δεν υπήρχε πιθανότης να αφήση πουθενά αποτυπώματα. 'Υστερα, βιάζοντας το πιστόλι του πλησίασε στην πόρτα του μπάνιου και χωρίς να διστάση καθόλου ή να χάση καιρό για να ξανασκεφτή το διάδημά του, την άνοιξε άποτόμως.

Ο κυβερνήτης Τζών Σούρτιν βρισκόταν μέσα στο μπάνιο και στο ένα του χέρι κρατούσε το σαπούνι. 'Ολόκληρο σχεδόν το σώμα του ήταν σκεπασμένο από πηχτή σαπουνάδα.

Σαν άκουσε τον θόρυβο της πόρτας σκούπισε τα μάτια του με τη ράχι του χεριού του και γυρίζοντας για να ιδή ποιός είχε άνοίξει την πόρτα, έμεινε κατάπληκτος μπροστά στον άγνωστο που στεκόταν στο κατώφλι. Έκανε να μιλήση αλλά δεν μπόρεσε. Του είχε κοπή ή μιλία.

Ο Πέρορ τότε έκανε δυο βήματα έμπρός και άμέσως έκλεισε την πόρτα πίσω του. Στάθηκε για μια στιγμή άναποφασιστος κι' έριξε μια ματιά γύρω του. 'Υστερα τα μικρά κι' έγκληματικά του μάτια φωτίστηκαν από μια λάμψη που φάνερωνε ίκανοποίησι και δίψα έκδικήσεως. Μ' ένα μορφασμό άφησε τα σαρκώδη χείλη του να άνοίσουν κι' έτρι φάνηκαν τα κιτρινασμένα και μακρυά δοντια του. 'Υστερα, με το πιστόλι στο χέρι, προχώρησε ακόμα και στάθηκε μπροστά στο μπάνιο, άπαίσιος σ' έμφάνισι κι' άπειλητικός στην έκφρασι των κινήσεών του.

—Μη φοβάσαι σέρ Τζών, του έιπε με άποτομη και βραχνή φωνή. 'Αν κάνης ό,τι θα σου πω δεν θα σε διαβάσω καθόλου κι' έτσι θα γλυτώσουν δυο άνθρωποι.

Ο κυβερνήτης τώρα άνεγνώρισε τον διάσημο γκάγκστερ και:

—Πάλι ήρθες! φώναξε έκπληκτος άκόμη. Σου είπα κι' όταν ήρθες στο γραφείο μου, πως αυτή τη χάρι δεν θα την δώσω στον άδελφό σου. Βάλε λοιπόν το πιστόλι στη τσέπη σου.

Δεν ήρθε, κύριε Τζών, για να άστειευθώ αυτή τη φορά! δρυχθήκε ο Πέρορ. Έχουμε ακόμη πέντε λεπτά καιρό για να γλυτώση την ηλεκτρική καρέκλα ο αδελφός μου. 'Αρκούν και περισσεύουν για να είδοποιηθ ή διεύθυνσι των φυλακών. Πάρτε το άκουστικό και τηλεφωνήστε.

Ο διοικητής πήρε μια πετσέτα και ένωτελώς ψύχραιμος τώρα άρχισε να σκουπίζει τους ώμους του.

Ο αδελφός σου θα έκτελεσθ με τη σειρά του και πιθανόν να σε σπείλωμε και έσένα άργότερα στην ηλεκτρική καρέκλα. Αυτό το τέλος θα έχουν και τα άλλα μέλη της συμμορίας σας.

Ο Πέρορ έσφιξε το ρεβόλβερ γερά στη χούφτα του και έξω φρενών από την άπαθεια του σέρ Τζών του έιπε με δυνατή φωνή:

—Πρόσεξε! 'Αν δεν δώσης τώρα άμέσως τη χάρι τηλεφωνικώς, να ξέρης πως θ' άκολουθήσης τον αδελφό μου στον τάφο, την ίδια στιγμή με δυο σφαίρες στο κεφάλι σου.

Ο κυβερνήτης συνωφρυώθηκε και στάθηκε άκίνητος.

—Γιατί είσαι τόσο άνήσυχος γι' αυτό το κάθαρμα που έχεις γι' αδελφό;

—Άφησε τις έρωτήσεις, σέρ Τζών, γιατί τα λεπτά της ώρας περνούν. Σου προτείνω για τελευταία φορά: Θά δώσης χάρι στον αδελφό μου, ναι ή όχι;

Το πρόσωπο του κακούργου είχε παραμορφώθ, είχε γίνει άπαίσιος στην έκφρασι και στο σχήμα.

—Όχι, δεν θα δώσω χάρι! άπάντησε ο κυβερνήτης με σταθερή φωνή. Και το μόνο που έχω να κάνω είναι να καλέσω με το τηλέφωνο βοήθεια.

Ο Πέρορ δεν ήταν τόσο άφελος ώστε να περιμένη άκόμη. Έβαλε το ελεύθερο χέρι του στην τσέπη, έβγαλε με ταχύτητα ένα μαύρο πανί και μ' αυτό, τυλίγοντας το πρόσωπο του κυβερνήτου, τον έφίμωσε. Ο κυβερνήτης και νάθελε να φωνάξη, δεν

ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΛΟΥΤΡΟ

Ο γκάγκστερ Πέρορ τότε μ' ένα εργαλείο άνοιξε τη τζαμιά πόρτα του μπαλκονιού και μπήκε μέσα στο δωμάτιο. Και χωρίς να κάνη τίποτε άλλο, έτρεξε άμέσως και κλείδωσε δυο φορές την πόρτα, από

ΕΝΑ ΤΡΥΦΕΡΟ ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ ΓΙΑ
ΜΙΚΡΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΜΕΓΑΛΟΥΣ

ΞΕΝΟΙ ΘΥΛΟΙ ΤΩ
ΜΟΥΣΑΙΩ

ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ

13ον

ΤΟ ΣΙΝΙΑΛΟ ΜΕ Τ'ΑΣΤΡΑ

Ένας από τους φρουρούς έ-
τρεξε στη σκηνή για να είδο-
ποίηση ότι κατά πάσαν πιθαν-
νότητα επρόκειτο να υποστούν
έπιθεσι.

Οι έμποροι, άρχισαν να
συμβουλευότανται ό ένας τον άλ-
λον τί έπρεπε να κάμουν, άν
θα έπρεπε να κινήσουν έναν-
τίον τους ή να περιμένουν την
έπιθεσι.

Ο Άχμετ και δυό άλλοι γέ-
ροι έμποροι ήθελαν τώ δευτέ-
ρο, ό ζωηρός όμως Μουλέν και
ό Ζάλευκος άπαιτούσαν τώ
πρώτο και ζήτησαν και από τόν
ξένο να τούς βοηθήσει.

Ο ξένος, ήσυχος, έβγαλε ά-
πό τώ ζωνάρι του ένα μικρό
μπλε πανί με κόκκινα άστρα,
τό έδωσε σέ ένα κοντάρι και
διέταξε έναν από τούς σιλά-
βους να τώ στήσει στην κορυφή
της σκηνής.

Έβαλε ως έγγύησι τή ζωή
του, είπε, ότι οι ίππεις όταν
θα δούν αυτό τώ σινιάλο θα
προσπεράσουν χωρίς να ένο-
χλήσουν κανέναν.

Ο Μουλέν δέν πίστεψε πώς
αυτό θα έφερνε άποτέλεσμα, ό
σιλάβος όμως έστησε τώ κον-
τάρι.

Στό μεταξύ όλοι στώ στρα-
τόπεδο, έπιασαν τά όπλα και
έδλεπαν περιμένοντας με άγων-
ία τούς ίππεις πού έφθαναν.
Όμως κάποια στιγμή φάνηκε
πώς είδαν εκείνοι τώ σινιάλο.
Έαφνικά έστριψαν και κάνον-
τας ένα τόξο έφυγαν πρώς άλ-
λη κατεύθυνσι.

Οι ταξιδιώτες έμειναν μερι-
κές στιγμές κατάπληκτοι και
κύτταζαν πότε τούς ίππεις και
πότε τόν ξένο.

Έκείνος, έντελώς αδιάφο-
ρος, σαν να μη συνέβη τίποτε
στενάζον μπρός στη σκηνή με

ΑΠΟΚΤΗΣΑΤΕ τή σω-

στή αίσθητική γραμμή
της σιλουέττας, χωρίς
την έπικίνδυνη έξαντλη-
τική δίαιτα. Θεραπεία
έπιστημονική. Ίνστιτ.
Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ
Έρμού 35 - Τηλ. 22-0-88

νατή προστασία.

Οι έμποροι εύχαρίστησαν
τόν ξένο και τόν ώνόμασαν σω-
τήρα τους. Και πραγματικά ό
άριθμός τών ίππείων ήταν τόσο
μεγάλος, πού τώ καραβάνι δέν
θά μπορούσε να φέρη έπί πο-
λύ αντίστασι.

Με ξαλαφρώμενες καρδιές
γύρισαν όλοι πίσω στην άνα-
παυσι. Και όταν ό ήλιος άρχι-
σε να χαίδεύη την άμμο της
έρημου μάζεψαν τις σκιές
τους και τράβηξαν τώ δρόμο
τους.

Τήν άλλη μέρα στρατοπέδευ-
σαν, επάνω κάτω μια μέρα ά-
κόμα μακριά από τώ τέλος της
έρημου.

Όταν οι ταξιδιώτες μαζεύ-
τηκαν πάλι κάτω από τή σκη-
νη, ό έμπορος Λεζαά πήρε τώ
λόγο:

—Σας είπα χθές, ότι ό φο-
βερός Όρμπασάν είναι ένας
εύγενής άνδρας. Θά μου έπι-
τρέψετε σήμερα να σας τώ ά-
ποδείξω αυτό με τώ να σας δι-
ηγηθώ την περιπέτεια τού ά-
δελφού μου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ 4ου ΜΕΡΟΣ
ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΟ 5ο ΜΕΡΟΣ

Οί άδελφοί τού Γερο-Παρατατικού

ΕΝ ΟΙΝΟΚΑΤΑΝΥΣΙ...

Ποιήσας ξούραν αύστηράν έμπρός τού καθρεπτός μου
και φρεσκαρίσας την μερφήν μετά πονδός και κρέμας
έγένετο νεώτατος ό γέρο - έαυτός μου
με τρυφερώδεις παρειάς κι' υπέρογκον τώ δέμας.
Μετά τά άνω ύπαγών εις έν άνθοπωλείον
ήγούρασον χρυσάνθεμα ως πέποινας άρχά
ίνα τά πάω μόνος μου μετά φίλων χιλίων
εις νέαν άπερίγραπτον, με κάλλη άνθηρά
πούχει κτενίσσει μπουκλιειδώς της κεφαλής τά ξρια
και μούχει κάψει, θρε παιδιά, άσπλάχως τά τζιέρια...

Έπήγαινον στώ σπίτι της με τ' άνθη υπό μάλης
πλήν, φεύ, μ' έτρακαρίσατο ό φίλος μου Μιχάλης
και αύθις μοι άνήγγειλε μετά φωνών άγρίων
πώς έγινε τώ άνοιγμα πολλών γιοματαρίων.
Προτού προλάβω ν' άμυνθώ, μ' έμβάζει έντός τινός
άρχαίος ταβερνός

κι' άνευ διαδουλασίας
ένδόξως τώ έροίξαμεν εύθύς στάς ήμισείας...
'Απ' τώ ρουφηξίαι τώ πολύ έγίναμε... ληρός
και όταν έννυτώσατο, δέν ήμην ίκανός
να ξεύρω πού ευρίσκειται ή δόλια μου ή εις
και έγερθών έχόρευον ως νέα μπαλλαρίς!

Λαβών δέ τέλος άνά χείρ την δέσμην τών άνθέων
έσκέφθην την αγάπην μου στενάξας έκ βαθέων
κι' άφού έξήλθον κοθ' όδόν πορεύομαι ταχύς
ίνα της δώσω τ' άνθη μου και γίνω εύτυχής.

'Αλλ' οίμοι, δέν κατάρθωνον άφώγως να θαδίσω!
'Αντί να πάω πρώς τά μπρός, πηγαίνω πρώς τά πίσω.
Τήν νύξ εκείνην ένοιωθον αίσθήματος πλημύραν
κι' ίδων σιάν άνθρώπων της έτεινον την χειράν
προσφέρον τά χρυσάνθεμα με ύφος τρυφερόν
εις έναν... άστυφύλακα, πού έτυνε παρών.

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΚΥΡΙΑ

κ.λ.π. με τις καλύτερες γράμμες, της πιδ τελευταίας μόδας, άρίστης ποιότητος και με τας λογικώτερας τιμάς. Έπίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα σύμφωνα με τά πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΠΡΙΝ ράψετε τώ φόρεμά σας. ΠΡΙΝ αγοράσετε
καινούργιο καπέλλο, έπισκεφθήτε την ΕΚΘΕΣΙΝ ΓΥ
ΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ και ΠΙΛΩΝ ΕΛΕΝΗΣ ΚΑ
ΖΑΚΟΥ (Άγίου Μάρκου 1, 1ος όρφος τηλ.25173).

Θά εύρετε έτοιμα καπέλλα, φορέματα, ταγιέρ, παλτά
μόδας, άρίστης ποιότητος, άρίστης ποιότητος, άρίστης ποιότητος
και με τας λογικώτερας τιμάς. Έπίσης μπορείτε να ράψετε και δικό σας ύφασμα σύμφωνα με τά πλέον μοντέρνα παριζιάνικα μοντέλα.

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όλα τά μάλλινα παλτών και
φορεμάτων θά τά εύρητε με τιμάς
έξαιρετικώς χαμηλάς από σημεί-
ρον στώ Κ)μα ΑΚΡΟΠΟΛ.

Μερικά είδη με τας τιμάς των:
Μάλλινα σκατωζέικα και χιονέ
40-50

Μάλλινα σαμαρσκούτια φορε-
μάτων 38-50

Μάλλινα σαμαρσκούτια παλ-
τών 50

Μάλλινα σκέτα μονόχρωμα 50 -
60-70 κτλ.

Μάλλινα διπλόφωρδα δια τα-
γιέρ 70

Μάλλινα διπλόφωρδα φορεμά-
των 130.

Μάλλινα παλτών τουαλέτας
83-120-160-185 κλπ.

Μάλλινα παλτών σπορ 100 -
120-150

Ευρωπαϊκά μάλλινα εις πλου-
σιαν συλλογήν φορεμάτων και
παλτών με τιμάς χαμηλάς

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΙΣΩΝ

Κάλτσες μεταξω τές από Δ 50

Κάλτσες θαμβάκερες από » 25

Κάλτσες μεταξωτές ΑΛΜΑ λε-
πτές 125 κλπ.

Τις κάλτσες σας με μικρά έ-
λαττώματα διορθώνωμεν δωρεάν.

Παρελήφθησαν διάφορες γαρ-
νιούρες φορεμάτων, δαντέλλες
θαμβάκερες, μάλλινες και μετα-
ξωτές

Βελούδα θαμβάκερά και μετα-
ξωτά ως και όλα τά είδη στολι-
σμού φορεμάτων.

ΤΜΗΜΑ ΜΕΤΑΞΕΩΝ

Όλα τά μοντέρνα μεταξωτά
εις τούς τελευταίους χρωματι-
σμούς.

Μη λησμονήτε ν' αγοράσετε τά
αδιάβροχά σας από την πηγήν
των γυναικείων αδιάβροχών.

Όλα θά τά εύρετε με τιμάς
χαμηλάς εις τώ κατάστημα.

ΑΚΡΟΠΟΛ

ΕΡΜΟΥ 18 α'

ΚΥΡΙΑΙ ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ!

Όταν αγοράζετε τας
γνωστάς Γερμανικάς Βα-
φάς φορεμάτων «ΑΡΤΙ»
προσέχετε τώ πακετίδιον
πού σας δίδουν ν' αναγρά-
φη την παγκοσμίω φήμης
Γερμανική μάρκα

ΑΡΤΙ

διότι ούτω και μόνον θά εί-
σθε βεβαία ότι αγοράσατε
γνήσιαν Γερμανικήν βαφήν
μάρκας «ΑΡΤΙ». Μόνον αΙ
βαφαί μάρκας «ΑΡΤΙ» είνε
γνήσιαι Γερμανικαί και έρ-
χονται άπ' εύθείας έκ Γερ-
μανίας έντός κλειστών πα-
κετιδίων. Όλοι αΙ άλλαι
βαφαί, αΙ όςμερον διαφη-
μιζόμεναι ως δήθεν παγκο-
σμίω φήμης και με ξενό-
φωνες μάρκες χωρίς όμως
ν' αναφέρουν ότι είναι Γερ-
μανικαί, δέν είναι όχι μόν-
ον Γερμανικαί βαφαί, άλ-
λά ούδέ καν ευρωπαϊκαί.

Συνεπώς προσέχετε, τώ
πακετίδιον πού σας δίδουν
ν' αναγράφη την γνωστήν
μάρκα «ΑΡΤΙ».

ΤΩ ΑΠΟΡΡΟΠΟΥ ΤΟΥ ΘΗΝΑΙΟΥ

Οι άπευθυνόμενοι διά πάσαν συμβου-
λήν πρώς τόν Δ)ρα Κάμα, πρέπει άπα-
ραιτήτως να γράφουν την άκριβή ήμέ-
ραν, μήνα και έτος της γεννήσεώς των,
εί δυνατόν δέ και την ώραν. ΑΙ έπιστολαί πρέπει να συνοδεύω-
νται με γραμματόσημα αξίας 5 δραχ. διά την άπάντησιν.

ΑΙ κοσμικαί έπιδράσεις κα-
τά την έβδομάδα από 3ης μέ-
χρι και της 9ης Νοεμβρίου έ-
χουν ως κάτωθι:

Κατάλληλος ώρα διά τας ύ-
ποθέσεις και τας έπιχειρήσε-
ας είναι ή 7-8 μ.μ. της Τε-
τάρτης (8).

Αντιθέτως καλόν είναι να
άποφύγετε κατά τόν χειρισμόν
σοβαράν ύποθέσεων την ώραν
4-5 μ.μ. της Δευτέρας (6).

Διά τά χρηματικά ζητήματα
προτιμήσατε την ώραν 9-11
π.μ. της Παρασκευής (3).

Κατάλληλος ώρα διά την ά-
γοράν λαχείων είναι ή 6-7
μ.μ. της Παρασκευής (3).

ΑΙ αίσθηματικά ύποθέσεις
εύνοούνται κατά την ώραν 11
—1.15 μ.μ. της Κυριακής (5).

Διά τώ μέλλον σας έπωφε-
ληθήτε από τας κάτωθι ώρας:
8.30-9.45 π.μ. τού Σαββά-
του (4), πρωίαν της Τρίτης
(8) και 6.40-9 μ.μ. της Πέμ-
πτης (9).

Μία έπικίνδυνος διά την ύ-
γείαν και την ζωήν σας ώρα
είναι ή 3.45-4.50 π. μ. της
Δευτέρας (6).

ΜΙΑ έπικίνδυνος διά την ύ-
γείαν και την ζωήν σας ώρα
είναι ή 3.45-4.50 π. μ. της
Δευτέρας (6).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Δ)ΡΟΣ
ΚΑΜΑ

ΝΤΑ ΒΙΝΤΣΙ. — Διάθεσις
έντελως άσφατος. Καμιά σύ-
ννεσις. Μεταπίπτει από τώ
ένός στώ άλλο. Φυσική άδεξιό-
της και ναχέλεια. Δέν βλέπω
σέ σας καμμίαν πρωτοβυλι-
αν. Τά θάρρος δέν σας λείπει,
άλλά δέν έξερτε να προσρμο-
σθήτε στάς περιστάσεις. Έίστε
κάπως όμως στάς έκδηλώσεις
σας και σ' αυτό όφείλεται τώ
ότι οι γυναίκες σας προτιμούν
περισσότερον ως φίλον και όχι
ως έραστήν. Έκτιμούν την έλ-
ικρινειαν και τά καλά σας αΙ-
σθηματα, αλλά δέν αίσθανονται
καμμία έλξιν πρώς σας. Μην ά-
πειλίξεσθε όμως. Θά βρήτε
τόν άνθρωπον πού θα σας συ-
τιληφθή και θα σας αγαπήση.
'Η ζωή σας θα είνε αρκετά ή-
χάριστη και όμαλή. Διορθώστε
λοιπόν μερικά έλαττώματά σας
και προχωρήσατε έμπρός χωρίς
να πολυπροσέχετε τις μικρο-
λεπτομέρειες της ζωής.

ΑΤΥΧΗΝ Μ. Δ. Γ. — Τώ έ-
τος 1949 θα είνε κρίσιμον διά
την όλην κατάστασην και την
ύγείαν σας. Σημαντικόν επί-
σης, αλλά πρώς τώ καλόν, θα
είνε τώ έτος 1942. Έν τώ με-
ταξύ ή ζωή σας θα είνε κάπως
στενωχώρα. ΑΙ ύποθέσεις σας
θα περιπλοκαούν και θα νωρη-
σετε πολλάς έναντιότητας. Τε-
λικώς θα έξομαλύνετε τά πάντα.
Συντόμως θα πάρετε αρκετά
χρήματα. Δέν βλέπω τίποτε
άλλο τώ αξιοσημείωτον. Κυττά-
ξετε με μεγαλύτερο θάρρος τή
ζωή σας, χωρίς να άπογοητεύ-
εσθε.

ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ. — Τά
στοιχεία σας είνε έλλιπής. Δέν

μού στείλετε και πάλιν την ή-
μερομηνίαν της γεννήσεώς σας.
Εις την φίλην σας μου είνε ά-
δύνατον να άπαντήσω, διότι δέν
μού δίδει κανέν άπόλυτως στοι-
χείον. Άποταθήτε, άν θέλετε,
εις την Γραφολόγον τού «Θη-
σαυρού».

ΕΠΙΣΤΟΛΟΓΡΑΦΟΝ Σ. Τ.
(Εξ Άτταλείας). — Δέν άπαν-
τώ με ιδιαίτερας έπιστολάς. Να
μού δώσετε ένα ψευδώνυμον διά
να σας άπαντήσω.

ΠΙΚΡΑΜΕΝΗΝ. Θεσσα-
λονίκη. — Ζωή γεμάτη από
έμποδια και στενωχόριος. Έρω-
τικά και οικογενειακά άτυχία.
'Οπλισθήτε με περισσότερον
θάρρος, εάν θέλετε να καλυτε-
ρεύσετε την ζωήν σας. Άποκα-
τάστασιν πρώς τώ παρόν δέν
προβλέπω. Μιάν μικράν βελτίω-
σιν της οικονομικής σας κατα-
στάσεως. Θά ύποστηρικθήτε ά-
πό έν σοβαρόν πρόσωπον, πι-
θανώς συγγενικόν. Θά σας γί-
νη κατά τώ έρχόμενον έτος μιá
πρόστας γάμου. Σας συνιστώ
να μη την άπορρίψετε. Μιά άρ-
κετά σοβαρά άσθένεια θα άπει-
λήση την ύγείαν σας. Προφυ-
λαχθήτε όσο μπορείτε.

ΒΕΡΘΑΝ. — 'Η ζωή σας, έ-
πειτα από μερικάς περιπετεί-
ας, τας όποιās θα περάσετε
εις την άρχήν, θα γνωρίση μιάν
σημαντικήν καλύτερευσιν. Πρέ-
πει όμως να προχωρήτε πιάνο-
τε με περισσέω, διότι τά άπό-
ροπα δέν άποκλείονται. 'Η άπο-
κατάστασις σας βραδύνει πρώς
τό παρόν. Δέν πρέπει άλλωστε
να την σκέπτεσθε από τώρα.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

ΚΟΚΚΙΝΟ ΡΟΔΟ Ν. —
Κατ' άρχήν κατατρέφω τά
γράμματα τά όποια παίρνω.
Γιά να σας άπαντήσω λοιπόν
εις όσα με έρωτάτε, πρέπει να

προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

Προσέχετε πολύ την ύγείαν σας
διότι σας άπειλούν μερικά ά-
σθένεια. Παρά την καλωσύνην
σας, δημιουργείτε αντίζηλιας
και έχθροπαθείας γύρω σας.

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η έκλεκτη λογοτέχνης που κρύβεται υπό το ψευδώνυμο Ρέα Ρ. απαντά σ' όσες από τις αναγνώστρες μας της ζητούν συμβουλή για έναν ψυχικό τους πόνο ή μίαν αίσθηματική τους περιπέτεια.

Κάθε ερώτηση, για να τύχει απάντησης, πρέπει να συνοδεύεται από 5 δραχμο: γραμματόσημο.

ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΗΝ — Πειραιά

Η γνώμη μου είναι να τον πείσεις να περιμένη έως ότου ξεκαθαρίσει η κατάσταση. Είναι δικαιολογημένοι οι φόβοι των γονέων σου, που ασφαλώς σ' αγαπούν περισσότερο από κάθε άλλον αυτή τη στιγμή στον κόσμο. Ο νέος κι' αν ακόμη περάσει η προθεσμία του Μαΐου 1940 χωρίς να μπορέσει — πράγμα που δεν φαντάζομαι — ναρθή ο ίδιος να σε πάρει, θα εξακολουθήσει να σ' αγαπάει και να σε θέλει για γυναίκα του. Πώς να ταξιδέψεις μονάχη σου, μικρούλα μου, για τόσο μακριά, κορίτσι πράμα κι' άδγαλτο μ' αυτούς τους κινδύνους του πολέμου και να βάλεις τόσο κόσμο σε αγωνία; Μη σε στενοχωρήσει αυτό και το βάρος μαράζι. Θα περιμένεις που θα περιμένεις, κι' αν ήταν αλλιώς τα πράγματα, ως το Μάιο. Δεν αλλάζει τίποτε για σένα αυτή τη στιγμή. Κάμε λοιπόν υπομονή και να εύχεσαι μόνο να αιθριάσει ο ορίζων της διεθνούς καταστάσεως μια ώρα αργότερα.

ΑΝΑΡΡΑΧΙΩΤΗΝ

Πιθανόν να μην της έμπνεε καθόλου έρωτα και αδιαφορεί. Τάχα πρέπει να είχε χειρότερες οικογενειακές ή κατώτερες κοινωνικές τάξεις από σάς για να σας αγαπήσει; Η έχει υποχρέωση επειδή δεν αγαπά άλλον ή επειδή έλαβε σωρεία επιστολών σας να στερήσει και να δεχθεί την πρότασή σας; Τίποτε δεν υποχρεώνει ούτε δεσμεύει την καρδιά, αν δεν σκίρτησε αυτή μόνη της.

Ι. Τ. Π., Πειραιά

Ομολογούμενος ο χαρακτηρισμός ο δικός σου για το άτομό σου είναι πολύ επιτυχής. Δεν χρειάζεται να παρεξηγήσει κανείς τα όσα διηγείσαι, για να διακρίνει την θρασύτητα. Αλλά, εννοείται, σχετικώς με την όμορφη σου, ότι κοροϊδεύεις ένα πλήθος δόκλων αδών πλασμάτων, που παρ' όλην με τις ψεύτικες υποσχέσεις σου. Όσον αφορά όμως την περίπτωση της μικρούλας με την όποια έμπλεχθηκες χωρίς σ' εκείνο το μοιραίο περιστατικό της αποκαλυπτικής επιστολής, επιτρέψέ μου να έχω διαφορετική αντίληψη. Όχι, καλό μου παιδί, δεν λες αλήθεια ότι δεν την αγαπάς, ότι σου είναι τελείως αδιάφορη κι' ότι, αν την κρατάς ακόμα κοντά σου, την

κρατάς γιατί την λυπάσαι. Αταπατάσαι, ναι! Άκουσε με έμένα που έχω την απαιτούμενη πείρα σε τέτοια ζητήματα και δύσκολα μπορεί να με γλάση ή δαφνίσαι μου. Άνθρωπος σαν κι' εμένα που ομολογεί ότι τον τύπτει η συνείδησής του, ότι έχει εξακριβώσει πως αυτός είναι η πρώτη αγάπη εκείνης, ότι φοβάται ή πως η κακή συμπεριφορά του λυπήσει την ενδιαφερομένη, ότι θα ήθελε πολύ να ήταν πλούσιος για να μπορούσε να στείλει μακριά για να ξεχαστεί και να ξεχάσει, ότι υφίσταται μαρτυρία στην σκέψη πως μπορεί να ξυπνήσει ένα πρωί και να ιδεί νεκρή αυτήν που τόχα στο έινε αδιάφορη — αυτός ο άνθρωπος λοιπόν ΑΓΑΠΙΑ χωρίς να το ξέρει και ζητά την επιβεβαίωσή από έναν τρίτο. Άφησε, μικρό μου φίλε, την αυταπάτη σου, κατανίκησε το ελάττωμά σου της αταξίας και της νοσηράς ροπής προς τον Δονουανισμό και δώσε τη χαρά και την ευτυχία ειλικρινά και παληκαρίσια στο πλασματάκι που υποφέρει για σένα, αντί να το διαπομπεύεις, έστω και άνωμα.

Α. Κ., Ξάνθη

Δεν είναι αρκετή η ένδειξη ότι διέλυσε τον αρραβώνα της με τον άλλον, ούτε επίσης ότι περνά εμπρός από το κατάστημα στο οποίο εργάζεται και τοις τής είναι εύκολον να αποφύγει. Μπορείς θαυμάσια να της μιλήσεις ξεκάθαρα και να της ζητήσεις τη γνώμη της, αφού άλλωστε και στο παρελθόν της έκαμες νύξιν για τον έρωτά σου τόσο προ του αρραβώνος της, όσο και μετά δι' επιστολής. Οι παστικές δουλειές έτσι γίνονται.

ΤΖΙΑΝΤΑΝ

Θα προτιμήσεις, για την άρχη τουλάχιστον, την τηλεφωνική επικοινωνία, όχι μία φορά, αλλά αρκετές, μέχρις ότου καταλάβεις κάπως τις ιδέες του και την σοβαρότητα της προτάσεώς του. Είναι πρόωρο να εκφέρη κανείς γνώμη από μια απλή λιγόλογη επιστολή που έδωσε στο χέρι μιας μικρούλας ένας συνομήλικός της.

ΤΥΧΕΡΟΝ ΠΛΗΝ ΑΤΥΧΟΝ

Η αγάπη δεν διδάσκεται δυστυχώς κι' ούτε υπάρχουν έγ-

Η πηγή
στά
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ
ΑΔΙΑΒΡΟΧΑ
είναι το κατάστημα
ΑΚΡΟΠΟΛ
ΕΡΜΟΥ 18α

χειρίδια και μέθοδοι σχετικές. Ένωσά την αγάπη την γνή κι' όχι την εκόηλωσι του σαρκικού πόθου. Στην γυναίκα που

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οι εκ του εξωτερικού αναγνώσται μας, οι απευθυνόμενοι προς την κ. Ρέα Ρ., Γραφολόγον Χ και δόκτορα Κάμα, όπως εις τας επιστολάς των έσωκλείουν αντί γραμματόσημου, ένα κουπόνι «Διεθνούς Άλληλογραφίας».

Θ' αγαπήσετε ειλικρινά και αληθινά, θα ξέρετε ασφαλώς πως θα φερθήτε και τί θα της πείτε έντελώς αιδώρητα. Στις άλλες βέβαια που πηγαίνετε για να παραστήσετε τον έρωτιδέα, ή ανειλικρίνεια σας προδίδει και είτε φεύγουν μόνες προτροπάδην, είτε προλαμβάνετε να τους εκδώσετε διαβήτηριο για να μη ρίξετε τον έρωτισμό σας.

ΡΕΑ Ρ.

Η κ. Ρέα Ρ. έλαβε και θα απαντήσει, κατά σειράν καταχωρήσεως, στα υπό τα κάτωθι ψευδώνυμα γράμματα, ληφθέντα μέχρι της μεσημβρίας Τετάρτης 25ης Οκτωβρίου: Κ. Κ. Δούκα — Ηλείας, Απελπισμένο Νυχτοπούλι, Λογ-

γίνος Π., Χάϊδω, Άνθος της Άγάπης, Μιρέι Ν. Β. Κ., «Α. Μ. 2», Π. Πάτρας, Καλλιτέχνης, Άτυχος Άδωνις — Κύπρος, Κάμεν, Πονεμένη, Λουλούδι του αγρού, Α. Φ., Μαραμένη — Μιμόζα.

Η ΚΡΕΜΑ της ημέρας είναι η καθημερινή προστασία του δέρματος. Γι' αυτό οφείλει να είναι ανθηλική. Ειδ' άλλως είναι περιττή. Ίνστιτούτο Καλλονής Με ΚΕΤΤΥ — Έρμου 35 Τηλεφ. 22-0-88

Αυτό το Μικρό Λάθος
μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε
10 Χρονια
Μεγαλύτερα

Ένθ' ένα χρώμα πούδρας μπορεί να σας κάνει να φαίνεσθε νέα και να στολίσει την επιδερμίδα σας με απεριόριστον ωραιότητα. Μία άλλη μπορεί να σας κάνει να μοιάζετε σαν νερά. Το να έλαβε μελαχροινή δεν θέλει να πη ότι πρέπει να μεταχειρίζε-

σθε μία πούδρα δια μελαχροινές ή ροσέλ σκούρα εάν πάλι έλαβε ξανθιά τίποτε δεν επιβάλλει την χρήση πούδρας ροσέλ άνοικτης. Ο ασφαλέστερος τρόπος να εκλέξετε το χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα είναι να δοκιμάσετε εις το πρόσωπόν σας εξ' διαφόρων χρωματισμούς και να δите ποιά σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης να χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για να μη θρίσκεσθε εις την ανάγκην να ποιδραρίζεσθε συνεχώς. Μπορείτε να κάμετε κάθε πούδρα να κρατά, αρκεί να προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουτάλακι του καφέ μους γιέ

κρέμ. Είς την πούδρα Τοκαλόν ή μους ντε κρέμ, είναι επιστημονικώς άναμειγμένη, ακριβώς εις την πρέπουσαν αναλογίαν με πούδρα εκτάκτως λεπτήν, αεροποιημένην. Δεν σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάκας επί της επιδερμίδος και μία άλλη χρησιμοποίησις θα σας δώσει επί δικτώ όλολήρους ώρας το καλύτερο και γοητευτικώτερο χρώμα.

3.000.000 γυναίκες μεταχειζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η απόχρωσις έλέγχεται τη βοήθεια τελευταιως αποκαλυφθέντος μηχανήματος περ αποκλείει ολονδήποτε λάθος.

Σωρρονα

Ογκανός